C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark Stone 38-ZABIJÁCI NA ERVĚ.pdb

PDB Name: J_P_GAREN-Mark Stone 38-ZABIJÁC
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

M A R K STONE
Jean-Pierre Garen
ZABIJÁCI NA ERVĚ

1
Mark Stone se rozvaloval v anatomickém relaxačním křesle a civěl na jakýsi velice průměrný televizní tridi pořad, ve skutečnosti ho však nevnímal. Na koberci před ním zápolil škorpión se sklípkanem, ale pohled na ně ho neděsil, ani v něm nevzbuzoval bůhvíjaké veselí. Dovolená mu pozítří končila a v podstatě mu to bylo jedno.
Na další misi se docela těšil. Strávil deset pohádkových dnů se svou přítelkyní Elsou Swensonovou na jejím ostrůvku v Pacifiku. Jako jedna z nejbohatších žen Pozemské unie však musela vyrazit na turné po různých správních radách. Takový už je život bohatých...
Na druhém konci místnosti poklízel věrný android Ray. Byl Markovi hodně podobný: Vypadal na šestatřicet, měl stejně jako on atletickou postavu, pouze trochu podsaditější, hnědé vlasy, pravidelné rysy a oblicej opálený desítkami sluncí. Androidi Služby pro dohled nad primitivními planetami se zkrátka neuvěřitelně podobali lidem. Na nic se u nich nezapomnělo. Ani na teleskopické chloupky, které simulovaly ochlupení, ani na miniaturní póry, jež vylučovaly náhražku potu. Kdybyste si dávali hodně pozor, možná by vám bylo nápadné, že onen muž jen málokdy mrkne. Tito roboti doprovázeli agenty na primitivních planetách a nebudili mezi domorodci pozornost. Nejenže agenta chránili, ale zároveň nahrávali vše, co viděli. a slyšeli. Nashromážděné dokumenty pak analyzovali odborníci a nakonec je předali univerzitě a Komisi pro nevměšování.

"Víš co? Dej si jednu whisky a pak si jdi lehnout," řekl Ray a podal Markovi skleničku s jantarovou tekutinou, v níž plavaly dvě kostky ledu. "Nesnáším, když jsi tak smutný a deprimovaný."
Marka jeho poznámka nepřekvapila, i když je všeobecně známo, že roboti neznají city. Kybernetici tvrdí, že tyto "bytosti" jednají pouze podle programu. Mezi Markem a Rayem se však zrodilo cosi jako symbióza. Například když android viděl, že jeho přítel je v nebezpečí, bezprostředně zareagoval: elektronické neurony zablokovaly všechny naprogramované funkce a zůstala jen nebezpečná výkonnost. Mnozí ničemové ji velice nepříjemně poznali na vlastní kůži.
A naopak Mark neváhal nastavit krk, jen aby pomohl poškozenému androidovi. Bylo to snad tím, že Ray měl v sobě psychický zesilovač, který mu umožňoval telepatické spojení s jeho pánem?
Tenhle typ se brzy přestal vyrábět, protože lidí s telepatickým nadáním nebylo zase tolik. Mark tuto schopnost měl a navíc si ji podstatně vylepšil po setkání s jednou podivuhodnou rostlinnou bytostí, jež na jedné vzdálené planetě rozkvétala tisíci pestrých květů.
Sotva Mark smočil rty ve své oblíbené whisky, ozval se zvonek. Ray šel otevřít a vrátil se s admirálem Neumanem, vysokým a štíhlým mužem s krátkými šedivými vlasy a přísným vzhledem..
Mark se na hosta podíval a snažil se netvářit se příliš rozmrzele. Co mu zas ten všemocný náčelník Vesmírné policie chce?
Admirál si nevšímal jeho ztuhlé tváře a vykouzlil na rtech úsměv, což svědčilo o jeho výjimečně dobré náladě. "Projížděl jsem vaší čtvrtí a řekl jsem si, že se u vás zastavím. Doufám, že nevyrušuji, kapitáne?"
"V žádném případě, pane admirále. Jak vidíte jsem sám. Dáte si se mnou?"
"Ale ovšem! Míval jste vynikající armagnac."
Ray mu hned padal skleničku: Admirál ji chvíli zahříval v dlaních a potom do ní smočil rty.
"To je kvalita! Vy si ale umíte vybrat značky!" A napil se ještě jednou s přivřenýma očima.
Mank už netrpělivě poposedával. Nakonec to nevydržel a zeptal se rovnou: "Mohl byste mi už konečně říct, co po mně chcete?"
Neuman jen pozdvihl obočí: "Proč bych měl po vás něco chtít?"
Mark se ironicky usmál. "Vaší policie si moc vážím a ještě víc obdivuji vás. Dobře vím, jak jste vytížený. Nepřijel byste za mnou, kdybyste k tomu neměl skutečně vážný důvod."
Neuman dopil a postavil skleničku na stolek.
"Váš šéf, generál Khov, má pravdu. S vámi nemá smysl chytračit. Lepší je hrát otevřenými kartami. Ano, potřebuji vás. Tedy Raye a vás, abych byl přesnější."
Marka trochu zamrazilo. S Vesmírnou policií spolupracoval už několikrát a nikdy to nebyl žádný výlet.
"Dovolená mi končí za dva dny. Ještě nevím, kam mě chce poslat generál."
Admirál zvedl ruku: "Khov pro vás momentálně nic nemá. Když jsem se u něj dneska odpoledne stavil, vzrušeně debatoval s tím finančákem plukovníkem Bentonem. Benton si stěžoval, že berete peníze za nic. Když jsem mu nabídl, že vás měsíc budeme vyplácet my, byl pro všemi deseti."
Mark se nuceně usmál. "Mám tomu rozumět tak, že celý měsíc spadám pod vás?"
"Přesně tak, ale žádný strach: Je to jen taková rekreačka."
"A kam by to bylo?" zeptal se Mark podezíravě.
"Na Venusii."
Mark si lehce oddechl, a zvuk, který vydal, připomínal tornádo v drsné, atmosféře arkturské pouště. Venusie byla teramorfní planeta s přímo idylickým klimatem. Nedostatek, nerostných surovin ji uchránil před kolonizací. Zakoupilo ji silné finanční uskupení a vybudovalo na ní rekreační středisko pro movité turisty. Přesněji řečeno: z Venusie se stalo luxusní hráčské doupě a gigantický bordel.
"Mám pocit, že na téhle planetě jsem operoval už dvakrát, pane admirále. Váš plukovník Parker, který mi při té příležitosti zachránil život, mi stále připomíná, že na tajného agenta jsem byl podivuhodně indiskrétní. Když jsem odlétal, město bylo vzhůru nohama, několik budov srovnáno se zemí a místní šéf zemřel za blíže nevyjasněných okolností."
"Všechno se dalo rychle do pořádku a nikdo už o ničem neví," odpověděl Neuman.
"Potom jsem trošku rázněji skoncoval s činností sekty, která si říkala Vyznavači Kaala," namítal dál Mark.
"Za což nám byly úřady velice vděčné."

"No dobře, ale budou nadšeni, až mě znovu uvidí?" "Bohatý klient je vítán vždycky. Vědí, že jste zámožný, hlavně díky Cosmos Jetu. Žádný z mých agentů nemá takové finanční zázemí. Právě proto chci poslat vás."
"A co tam mám dělat kromě toho, že budu riskovat peníze na hráčských stolech a oddávat se smilstvu?"
Admirál nepatrně povytáhl koutky, což měl být decentní úsměv:
"Od vašeho posledního zásahu na Venusii mám skvělé styky s plukovníkem Cusakem, což je náčelník tamní bezpečnosti. Občas si vyměníme nějakou tu důvěrnou informaci. Je to samozřejmě tajemství, protože bohatá klientela si nic nepřeje tolik jako absolutní diskrétnost. Spoléhám na vaši mlčenlivost."
"Budu mlčet jako hrob."
"Včera mi Cusak volal, že se mu před třemi dny ztratili dva turisti,"
"Vyspávají někde opici nebo drogy, pokud nechrápou v nějakém bordelu."
"Právě že ne. Tohle si Cusak velice důkladně prošetřil."
"Nezabloudili náhodou v té džungli za městem?"
"Pročesaly ji helijety s těmi nejdokonalejšími detektory. Jsou pryč, jako by se vypařili! Zatím se to drží ještě v tajnosti, ale dříve či později se jejich přátelé na Zemi budou divit, kde jsou tak dlouho, a obrátí se na policii nebo na televizi, což trápí Cusaka nejvíc. Když se roznese, že na Venusii klidně zmizíte beze stopy, pracháči zpanikaří a řada podniků zkrachuje. Náhodná smrt je v pořádku, s tou se počítá, nějaké zmizení ne. Musíte mi je najít živé nebo mrtvé:
"O koho vlastně jde?"
Neuman vytáhl fotografie a podal je Markovi. "Ten blonďák je Richard Sullivan; třicet let, dědic celé sítě supermarketů. Ten hnědovlasý se jmenuje Howard Davies; tomu je osmadvacet a vyrábí plastikové nádobí a příbory."
"Takže oba jsou v balíku?"
"Dalo by se říct, ale ne v takovém jako třeba vaše přítelkyně slečna Swensonová. Dokonce i vy jste bohatší než oni."
"Znají se?"
"Už léta. Na dovolenou jezdí vždycky spolu."
"Žádá někdo výkupné?"
"Ne."
Mark se napila potom si vzdychl. "Takže?"
"Jste mladý a bohatý stejně jako oni. Jste tedy ideální návnada."
"Fajn. Padnu do stejné pasti a co bude dál?" ušklíbl se Mark.
"Kdyby se vám něco stalo, Khov by mi to nikdy neodpustil," usmál se vychytrale Neuman. "A tak jsem si to představoval asi takhle: S Rayem jste si dost podobní. Ray se bude vydávat za bohatého Stonea a vy budete jeho tajemník Ray Johnson."
"A co když si místní policie schovala moji podobenku?"
"To určitě. Ray proto dostane vaši masku. Vy zas půjdete na plastickou chirurgii - pár kolagenových injekcí vám vyplní obličej, takže budete vypadat jako Ray. Bude to jen dočasná změna, nemusíte se bát, za měsíc budete mít zas svou starou tvářičku."
"Jak se tam dostanu?"
"Máte přece Merkur. Už tím dáte najevo, jak jste bohatý." Mark chtěl něco namítnout, ale admirál ho rukou zarazil a pokračoval: "Jen klid. Všechno platíme my. Jsme větší grandi než ta vaše Služba."
"Doufám," zabručel Mank, "protože Benton mi ještě neuhradil náklady za poslední akci."
"Ale do lidových vývařoven jste nemusel, ani jste nepil nekvalitní whisky," podotkl ironicky Neuman a podíval se na hodinky: "Jen ztrácíme čas. Chirurg vás čeká za půl hodiny a technici zase Raye."
Mark sebou trhl. "Jestli jsem dobře pochopil, tak mise už začala."
"Ovšemže! Snad si nemyslíte, že Vesmírná policie platí agenty za povalování a sladkou nečinnost, matku to všech neřestí?"
V té chvíli se objevil Ray s cestovním zavazadlem.
"Jak jste přišel, už jsem věděl, oč půjde," prohlásil. "Jsme sbaleni."
"Jsi předvídavý," pochválil ho admirál. "Vždycky jsem si myslel, že jsi výjimečný android. Jakmile budete

mít za sebou proměnu, což si vyžádá hodinku dvě, odvezou vás na astroport. Už o všem ví a Merkur dostane přednostní povolení ke startu:"
"Vy vždycky dokážete všechno tak skvěle zařídit!" zasmál se Mark.

2

Odbavovací formality na venusijském astroportu se vlekly. K přepážce se táhla dlouhá fronta, protože těsně před Merkurem přistála loď plná turistů. Halou se nesla nasládlá hudba.
Před Rayem stál zavalitý chlapík s obličejem jako měsíček, kulatýma očima a trochu příliš širokými ústy. Silně připomínal žabáka. Chvíli váhal a potom se obrátil na Raye:
"Pane Stone! To mám ale radost, že vás zase vidím. Takže jste se vrátil."
Androidovi zlomek vteřiny trvalo, než pochopil, že muž oslovil jeho. "Stejně jako vy, pane Fergussone," odpověděl.
Žabák na něj piklenecky zamrkal. "Nejsem svatý a na Venusii jsou rozkošná děvčata, ochotná a... velice vynalézavá. Máte už objednaný hotel?"
"Ještě ne," odpověděl Ray.
"Pak vám doporučuji Afroditu. Před čtyřmi lety ji kompletně zrenovovali a je tam moc příjemná obsluha."
"Byli jsme tam loni. Opravdu skvělý hotel," souhlasil Ray, který tenkrát Afroditu za pomoci bojového robota málem vymazal z územního plánu města!
Fronta postupovala velice pomalu. Konečně policista strčil Fergussonovu identifikační kartu do počítače a rozsvítila se zelená.
"Vítejte na Venusii, pane Fergussone. Další..."
Ray byl teď napjatý. Osobní androidi neměli z bezpečnostních důvodů na Venusii přístup: Hlavní důvod byl ale ten, že se klienti obávali, aby nepořizovali kompromitující nahrávky.
Každý host musel projít kontrolou rentgenem a skenerem, tím se zároveň zjistil jeho zdravotní stav. Vesmírná policie do Raye zabudovala jistý zlepšováček, který se pouštěl rentgenovými paprsky a vyslal na obrazovku obraz naprosto zdravého lidského těla.
Ray postoupil o krok, podal policistovi průkaz.
"Doufám, ze je to Neumanovo udělátko ještě v pořádku," prohodil telepaticky k Markovi. "Právě mě sondují detektory. Moji je na stropě."
Mark zatajil dech. Nakonec se rozsvítila zelená a lhostejný policajt, který naprosto důvěřoval technice, mechanicky řekl: "Vítejte na Venusii, pane Stone."
Přátelé vyšli z astroportu. Slunce zářilo na desítky transů, roztroušených před budovou. Usměvaví mladíci a dívky o překot nabízeli hotely a vychvalovali je.
"Pane Stone!" Mával na ně žabák. "Nesvezete se se mnou?«
"Milerád, pane Fergussone," odpověděl Ray.
Jízda do města trvala něco přes čtvrt hodiny. Cesta se vinula lesem a Mark se pohroužil do vzpomínek. Tenkrát na téhle planetě málem zahynuli. Toho dobrodružství však nelitoval, protože právě zde se seznámil s Elsou. Vyvinul se mezi nimi něžný vztah, který trval dodnes, třebaže se pro své pracovní vytížení vídali jen zřídka.
Pak les náhle skončil a vjeli do města.
Robot zastavil před budovou, kolem níž rostly obrovské palmy. Vzadu se nacházel velký bazén, v němž se cákaly dívky v zanedbatelných bikinkách.
"Pozor na to!" varoval je Fergusson. "Většina z nich jsou androidky, mají nalákat zákazníky. Poznáte je podle toho, že bývají příjemnější a povolnější než normální slečny. A taky levnější!"
Recepční robot přidělil Markovi a Rayovi dva propojené pokoje. Fergusson se naštěstí ubytoval v opačném křídle, takže se jim nebude ustavičně lepit na paty.
Vybalili si a Ray přešel do Markova pokoje.
"Co si dáš?"
Automat nabízel všemožné nápoje: od sodovky až po nejdražší alkoholy. Vše byla jen otázkou ceny.
"Jak to uděláme?" zeptal se Ray a podával Markovi sklenici.
"Podle admirálova plánu. Budeme se předvádět, budeme dělat návnadu. Vždycky je příjemné vědět, že

půjdou po tobě. Koukneme se na nabídku..."
V rohu bylo tridi video. Mark je zapnul a v místnosti se zhmotnila velice půvabná hnědovláska. S okouzlujícím úsměvem jim stále sugestivněji líčila možnosti sportovního vyžití, relaxací, terapeutických masáží a podobných věcí a vše doprovázela obrazem. Pod psychoterapií se jim nabízel nepřeberný výběr takových drog, že kdyby vás s nimi zadrželi na Zemi, čekalo by vás málem doživotí. Dívka vemlouvavým hlasem popisovala různá kasina. Hrály se tu snad všechny hazardní hry. Erotické centrum kladlo důraz na kvalitu a ochotu svého personálu - pozoruhodné obrázky a až obludná přehlídka všech lidských neřestí.
Nakonec video vypnuli a Mark rozhodl: "Dopřejeme si pořádnou večeři. Na jejich kuchyni mám skvělé vzpomínky. Pak si zajdeme do kasina. Tak se nejlíp uvedeme do společnosti a ukážeme, jak jsme bohatí."
Robot je usadil a předložil jim jídelníček. Jedno jídlo bylo lákavější než druhé. Mark si objednal a Ray ho napodobil. V zadní části hrdla ho konstruktéři totiž vybavili dutinou, v níž se potrava dezintegrovala a z ní získaná energie dobíjela generátor.
Když android viděl ceny, zabručel: "Řekl bych, že policejní účtárna nadšená nebude. Všiml sis, kolik stojí obyčejný předkrm?"
"Netrap se! Neuman nám přece slíbil, že hradí všechno, ne?"
"To neznáš ouřady. Jestli ti do roka do dvou vrátí jediný dols, tak klidně přijdu o tranzistor."
"Nekaž mi chuť," rozesmál se Mark.
Když dojedli, vyšli z hotelu. Byla už noc. Před nimi se táhl park osvětlený skrytými reflektory, jež dávaly vyniknout kráse květin. Prošli jím k nejbližšímu kasinu.
S úsměvem je přivítala vnadná blondýna ve velice přiléhavých šatech. "Herny jsou v přízemí. A máte z čeho vybírat!" Oči se jí zaleskly, když pokračovala: "V prvním patře najdete speciální salonky, kde si případně můžete odpočinout. Společnost vám tam bude dělat naše hosteska." Ustoupila trochu dovnitř. "Směnárna je zde. Kreditky bereme pochopitelně taky. Přeji vám příjemný večer."
"Kup žetony za sto tisíc dolsů," požádal Mark Raye.
Ray sebou trhl. "Zbláznil ses? Tohle nám policie nikdy neuhradí."
"Nebuď pesimista. Jinak nikoho nenalákáme. Musíme na sebe nějak upozornit. Nezapomeň, že jsi šéf velkého průmyslového podniku. Tak neškudli."
Ray si vzdychl tak mocně, že si div neroztavil obvody, ale poslechl. Zakrátko se vrátil a předal příteli hromádku žetonů.
V prvním sále stály při stěnách hrací automaty. Uprostřed byl velký stůl, u něhož se tísnilo množství hráčů. Šlo o vylepšenou elektronickou ruletu s větším počtem kombinací.
Ray se prodral ke stolu a Mark zamířil k automatu. Hodil do něj první žeton a bavil se pohledem na obrázky dívek ve velice smělých pozicích. Hrál asi dvacet minut a s dojemnou pravidelností prohrával. Pak ucítil jemný parfém a otočil se. Stála za ním překrásná, asi dvacetiletá plavovláska v dlouhé sukni s neméně dlouhým rozparkem, z něhož probleskovala dlouhá noha. Průhledná blůzka skýtala lákavý pohled na vzdouvající se ňadra, jež se klidně obešla bez podprsenky.
"Dobrý večer, já jsem Joy." Měla teplý, smyslný hlas, rozkošný úsměv a jemnou a pravidelnou tvář.
"Neodcházejte," požádal ji Mark. "Třeba mi přinesete štěstí."
Od rulety se ozval šum hlasů. Ohlédl se. Robot krupiér přisunul k Rayovi impozantní hromadu žetonů.
"Ty strojky není problém ovlivnit," poznamenal Ray. "Vzhledem k tomu, že nás čekají značné náklady, soudím, že bude lepší, když použijeme spíš jejich peníze. koneckonců jsme tady kvůli Venusii a něco by nám uhradit mohla."
Blondýnka zašeptala Markovi do ucha: "Znáte pana Stonea?"
"Velice dobře," odvětil pobaveně: "Jsem jeho tajemník."
"Je bohatý?"
"Dost na to, aby bez problému prohrál sto nebo dvě stě tisíc dolsů."
"Můžete mě představit? Odvděčím se vám."
"Ovšem. Představím vás, hned jak to půjde, ale zatím bych ho nerad vyrušoval. Tak za hodinu, až se nabaží hry."
Dívka přikývla a vzdálila se několik kroků.

"Až přestaneš ruinovat tenhle podnik, přijď za mnou. Zajímá se tady o tebe jedna roztomilá blondýnka," oznámil Rayovi.
"Stopa?"
"Kdo ví?"
Ray ještě čtvrt hodiny sázel na zelené sukno, ale už nevyhrával. Emoce vzbouřené jeho výhrami se zklidnily. Zvolna zamířil k příteli. Plavovláska k němu hned přistoupila.
Mark, s tváří vážnou jako mormonský kněz, pravil: "Pane Stone, dovolte, abych vám představil slečnu Joy."
Android se na dívku dlouze zahleděl. Prohlížel si ji od hlavy k patě, ale jí zkoumavý pohled pranic nevadil, ještě vypnula prsa.
Ray, se rozzářil a vsunul ji do výstřihu hromádku žetonů. "To je ale pěkná kasička," poznamenal.
"Ach, pane Stone!" rozplývala se blahem:
Vzal ji kolem pasu a prsty sjel o něco níž. "Nezajdeme do patra? Dáme si skleničku. Pro začátek..."
"Nezdá se vám, že na to jdete příliv rychle?" upejpala se, ale jeho pozornost jí očividné lichotila:
"Nač ztrácet čas? Život je krátký a plný překvapení."
Ray se vzdaloval se svým úlovkem a Mark mu ještě v rychlosti oznámil: "Vracím se do hotelu. Přeju ti pěkný večer, ale buď opatrný. Může ta být léčka."
"Jen klid. Dávej pozor i na sebe. Zůstaneme v kontaktu."
V pokoji na Marka čekal menší muž s tmavší pletí a mohutným knírem. Rozvaloval se v křesle jako doma a poněkud vysokým hlasem řekl: "Jen pojďte dál, kapitáne Stone, jsem plukovník Cusak, náčelník bezpečnosti na Venusii. Admirál Neuman mě informoval o vašem příletu a o tom, že jste si vyměnil identitu s jedním z jeho lidí, s Rayem Johnsonem."
Mark se v duchu usmál. Admirál zřejmě nebyl natolik otevřený, aby Cusakovi prozradil, že Ray je android.
"Kde máte přítele?"
"V kasinu. Živě se o něj zajímala jakási Joy."
Plukovníkovi lehce ztuhly koutky. "Zřejmě zažije příjemný večer, ale ve vyšetřování vám to moc nepomůže. Tu holku známe. Přiletěla sem před třemi měsíci a mermomocí chce sbalit nějakého pracháče. Zatím se jí to sice nepodařilo, ale je hezká, skandály nedělá, takže ji tady trpíme." Vytáhl z kapsy mapu a pokračoval: "Zítra to bude týden, co zmizeli Sullivan a Davies. Zjistili jsme, že se museli ztratit mezi desátou a jedenáctou dopoledne někde v těchto místech parku." Zapíchl prst do mapy. Zmíněné místo se nacházelo asi pět kilometrů od hotelu.
"Jsou nějací svědci?"
"Ne. Tou dobou v parku skoro nikdo není. Hosté se ještě zotavují po té noční šichtě. Ale ti dva měli ve zvyku se před obědem trochu projít."
"Zítra se tam pojedeme podívat."
"Stopy už těžko najdete, to místo jsme několikrát pročesali. Ale je to skvělá procházka, udržíte se ve formě a zotavíte se. Hrajte si dál na boháče. Myslím, že jako návnada budete skvělí. Nezbývá než doufat, že ryba zabere a zasekneme ji, dřív než vás pohltí." Vytáhl z kapsy kartičku. "Tady máte číslo mého mobilu. Kdyby něco, stačí zavolat."
Když Mark osaměl, nalil si starý armagnac, pomaloučku si ho vychutnal a potom se uložil ke spánku.

3

Ve velké místnosti plné vědeckých přístrojů seděly u obrazovky dvě vysoké, hnědovlasé, štíhlé ženy:
"Ten pokus ti nevyšel, Liko. Musíš ho zastavit." "Uznávám, že jsem nevybrala dobře, ale žádám o souhlas s dalšími vzorky."
"Mozek je proti."
"Aby ne! Vymyká se to z jeho zvyklostí. Uvažuj, Naďo. Ty chobotnice jsou stále agresivnější a nebezpečnější. Ztrácíme víc děvčat, než jsme schopny reprodukovat. Rok co rok počet obyvatelstva klesá. Když to budu extrapolovat, pak nás za pět let bude už jen pár set."
Naďa si povzdychla. "Vždyť vím."

"Navíc každý měsíc ztrácíme i navzdory značným obětem kus území. Takhle budou ty nestvůry do půl roku u bran města a čeká nás masakr. Musíme rychle najít řešení. Podle starých spisů by muži měli mít na rozdíl od nás válečnický atavismus."
"Ten jsem u těch tvých vzorků nepozorovala."
"Ze dvou vzorků nemůžeme hned vyvozovat definitivní závěry. Musíme v tom pokračovat, věř mi."
"Mozek to nedovolí, Liko. Navíc ses do toho pustila bez jeho souhlasu.'"
"Naďo, jsi přece prezidentka. Mozek je tu od toho, aby radil, ne aby poroučel."
Na Nadině tváři se rozhostil hluboký smutek.
"Bohužel se na něj všechny mé spolupracovnice odvolávají, obracejí se na něj a brzy narazím na opozici. Těžko prosadím nějaké rozhodnutí proti názoru ostatních."
"Já tě o to prosím, Naďo. Je to jediná šance jak může naše civilizace přežít:"
Prezidentka několik minut přemýšlela. Před očima jí defilovaly tváře přítelkyň, které zemřely v této děsivé válce, která snad nikdy neskončí. Znovu si vzdychla. "Zkus to tedy ještě jednou, Liko, naposled. Pak už tě nebudu moct krýt. Průběžně mě informuj. Přeji si, aby ti to vyšlo."
Když hnědovláska osaměla, zahleděla se na obrazovku. Čelo jí zbrázdily vrásky. Teď už nemá právo na omyl. Na obrazovce viděla řídký les, kde místy kvetly vzácné keře. "Krásná krajina," vzdychla si. "Tam tak žít..."
Ukázaly se dvě postavy, kráčely zvolna, jako by byly zahloubány do myšlenek. Zvětšila si je. "Tihle vypadají zajímavě..." Sáhla po mikrofonu. "Mako, Loro, pojďte sem a vemte si zbraně!"
***
Mark s Rayem zvolna kráčeli příjemně stinným lesíkem a dívali se na zem.
"Večer sis pěkně užil, co?" usmál se Mark.
"To bych řekl! Ale ta Joy asi stopa nebude. Mezi prvním a druhým číslem mi řekla jen to, že je do mě celá pryč, mezi druhým a třetím mi nabídla sňatek a prý abych ji vzal s sebou na Zem."
"Nic víc?"
"Ne! Po třetím čísle usnula. I když se jí sen o bohatství nesplní, na ten večer nezapomene. Určitě to bude na hodně dlouho její nejkrásnější vzpomínka."
"Pozor; Rayi! Pýcha je lidský zlozvyk a u tebe se začíná projevovat."
"Jen konstatuje fakta, nic víc," protestoval Ray poněkud nepřesvědčivě.
"Víš co? Nechlub se svými satyrskými výkony a radši se pořádně koukej. Tady někde ti dva před týdnem zmizeli."
"Všechny detektory mám zapnuté, ale kde nic, tu nic."
Park byl nádherná, skoro věrná napodobenina džungle, která všem výletníkům nesměla být nepohodlná. A tak byly všechny trnité keře vyřezány, aby se hosté nepoškrábali, a nízké větve uříznuty, aby se o ně nějaký roztržitý návštěvník nezranil. V pravidelných intervalech tu stády lavičky z poražených kmenů a minibary. Návrat k přírodě musel být zkrátka co nejpohodlnější.
Naši přátelé tak šli několik minut. Náhle se Ray zastavil. "Pozor! Vnímám jakési vibrace."
Vtom i Mark zaslechl stále sílící bručení a podíval se na Raye.
"Detektory přímo šílí," konstatoval s obavami android. "Jako by nás obklopovalo silové pole. Ale nedokážu určit jeho podstatu ani původ. Je silné, silnější než můj generátor. Paralyzuje mě."
Mark se chtěl dát na ústup, ale vzduch kolem náhle zhoustl. Měl pocit, že se pohybuje v průhledném želé. Ze všech sil se pokusil o krok vpřed. Marná snaha! Pohnul nohou jen o pár centimetrů. Na těle se mu objevily tisíce fialových jiskřiček, které nepříjemně svědily. Pocit o to hroznější protože se nemohl podrbat. Volal Raye o pomoc, ale ze staženého hrdla se mu nevydral ani hlásek.
Vtom slunce zmizelo a Marka obalila mléčná mlha. Jako by padal do bezedné propasti. Ztratil jakýkoli pojem o čase a prostoru Minuta... staletí... Jeho duch se vznášel, točil se, vířil a nakonec se ztratil v nicotě.
Potom se světlo vrátilo, pronikavé, mučivé světlo. Zavřel oči a zase je zvolna otvíral. Seděl v hlubokém křesle s kovovými výztužemi a kolem něj se třpytilo množství lesklých koulí. Ulevilo se mu, když zjistil, že Ray sedí ve stejném křesle vedle něj. Byli v uzavřené místnosti, kterou prudce ozařovaly stropní reflektory, Pozorovala je jakási tmavovlasá žena s vějířky jemných vrásek kolem očí a úst. Měla modré

kalhoty a modrou halenu. Když Mark otočil hlavu, spatřil další dvě ženy, podobně oblečené. Byly mladší a mířily na ně puškami.
"Nevím, co se nám stalo," ozval se Ray, "ale mám radost, že jsi v pořádku. Zběžně jsem té otestoval. Tvůj organismus tou podivnou cestou nijak neutrpěl. Nevím, co nám ta děvčátka chtějí, ale měj se na pozoru. Mají staré pušky s kulkami. Jsou sice primitivní, ale nebezpečné."
Starší tmavovláska k nim přistoupila a špatnou galaktičtinou řekla: "Jít... Zkouška zítra."
Mark vstal a trochu zavrávoral. Ray ho napodobil a prohodil: "Radši se budu chovat podobně. Jen doufám, že mi nebudou chtít odebrat krev!"
Hnědovláska si zatím vyměnila pár slov s ozbrojenými dívkami.
"Rayi, nahraj, co si povídají, a zkus univerzálního tlumočníka."
Tlumočník byl mikropočítač, který měl Ray zabudovaný v obvodech a který dokázal analyzovat a dešifrovat všechny jazyky.
"Zatím nemám dost dat. Musíme je nechat mluvit déle."
Šťouchnutí hlavní je přinutilo udělat pár kroků vpřed. "Vy odpočinek. Zítra boj."
"Doufám, že jsme nepadli do rukou nějakým amazonkám, co zabíjejí muže. Už jsme měli dost problémů s těmi válečnicemi na Lesbanu."
"Ale skvěle jsme se z toho dostali a blahopřála ti i nejvyšší místa."
"Jsem pro mírové soužití všech pohlaví a nerad biju ženy, pokud to není absolutně nutné."
Pod bdělým dohledem strážných kráčeli dlouhou chodbou. Potom je ozbrojené dívky strčily do chladné, neosobní místnosti s jedním stolem, čtyřmi křesly a s čímsi, co připomínalo starožitný televizor. Ze stropu na ně svítilo prudké světlo.
"Jíst. Spát. Zítra," řekla jedna z dívek, zavřela dveře a zamkla je na dva západy.
V té chvíli se otevřely dveře na druhé straně místnosti. "Pozemšťané!" zvolal plavovlasý muž, který vešel dovnitř Za ním následoval další s tmavšími vlasy.
"Richard Sullivan a Howard Davies, předpokládám," pravil Mark s úsměvem.
"Vy nás znáte?" vydechl překvapením plavovlasý muž. "Jsem kapitán Stone a tohle je můj asistent Ray Johnson. Máme vás najít. Radši bych vás našel za jiných okolností. Víte, kde jsme?"
"Ne," odpověděl hnědovlasý Davies. "Procházeli jsme se v parku před hotelem, najednou se nám udělalo zle a pak jsme se vzbudili v jakési místnosti, co připomínala laboratoř."
"Totéž se přihodilo nám. A zřejmě na stejném místě. Co je to za ženské? Moc pohostinné mi nepřipadaly:"
"Jsou to blázni! Zatím jsme viděli jen tři, ale pořád by jen zápasily. Probrali jsme se a za pár hodin se už chtěly prát."
"Zápasily? Se zbraněmi, nebo jak?"
"Ne, něco mezi boxem, zápasem a karate."
Sullivan se smutně pousmál. "V těchto sportech se vůbec nevyznáme a za pár minut jsme leželi na zemi. Zajímavé ale bylo, že je to snadné vítězství nijak nepotěšilo."
"Potom," pokračoval Davies, "nás odvedly sem a od té doby jsme je už neviděli. Nevíme, co s námi zamýšlejí. Řeknu vám, že nejistota je ze všech druhů mučení nejhorší. Dvakrát denně nám automat přiděluje nechutné jídlo."
Něco zacinkalo a ve stěně se otevřela dvířka.
"Už je tady večeře;" oznámil Sullivan. "Račte na hody." Vyndal čtyři plastové, asi litrové láhve a postavil je na stůl. Potom ještě čtyři konzervy s růžovými kuličkami.
"Tohle je něco vskutku jedinečného! Naprosto bez chuti, ale zřejmě velice výživné, protože hlad jsme zatím neměli."
Mark ochutnal. Skutečně bez chuti, neslané nemastné. Měl žízeň, a tak si otevřel láhev. Tekutina se chuťově podobala jídlu, ale žízeň zahnala.
"Na závěr těchto hodů," prohlásil Mark, "bych si dal skleničku starého armagnaku, ale ten zřejmě není, což?"
"Ani alkohol, ani děvčátka," odpověděl Sullivan. "Řeknu vám, že dny jsou tady zatraceně dlouhé."
"Máte přece televizi, ne?"

Davies se uchechtl a zapnul ji. "Má jen dva programy. Tohle je první."
Na obrazovce se ukázala mladá žena. Seděla za stolem a hovořila jasným a zřetelným hlasem:
"Takhle povídá celý den a my jí nerozumíme. Nic jiného tam nevidíte, jenom ji. Takové nepřetržité zpravodajství nebo co."
Stiskl druhý knoflík. Ukázaly se barevné pruhy.
"A tohle je druhý program. Zpočátku jsem si myslel, že to chce vyladit. Snažil jsem se, ale marně. Ta kombinace pruhů a záblesky má značně uspávací účinek. Když se na to budete dívat deset minut, oblbne vás to a zdají se vám příjemné sny. Už jsme to zkusili. Ale dneska bych vám to nedoporučoval, pokud chcete být na zítřek ve formě. Po první seanci se totiž vzbudíte s parádní migrénou. Časem si zvyknete a hlava už nebolí. Měli byste si radši lehnout. Pojďte se podívat na pokoje:"
"Radši bych ještě zůstal tady," řekl Ray a dodal: "Když budu tu holku v televizi poslouchat, získám dostatečnou slavní zásobu a rozhýbám tlumočníka."
Mark šel za Daviesem, na chodbu a nechal si ukázat své dveře.
"Vezměte si třeba tenhle," řekl Davies. "Ono je to jedno, všechny pokoje jsou stejné, jak zjistíte."
Byla o komůrka bez oken, pouze s lůžkem. V rohu u stropu byla větrací mřížka.
"Velice spartánské," poznamenal Mark:
"Přesně tak. Vlevo je sprcha a záchod. Vypínač máte u hlavy postele. Dobrou noc. Zítra se poradíme, pokud nám to ty zatracený ženský dovolí."

4

Stejné dívky jako včera zahnaly Marka a Raye do prostorné osvětlené místnosti s velkým skleněným oknem, za nímž viděli park v plném květu.
Ray vzbudil Marka asi o hodinu dřív. Tlumočník už perfektně fungoval. Psychickým přenosem pak android Marka naučil nový jazyk. Mark měl sice mimořádné receptivní schopnosti, ale i tak to trvalo dobrou čtvrthodinu a stálo ho to mírnou bolest hlavy. Pak ještě jen taktak stačil sníst příděl stejné potravy jako večer.
Na stupínku stála ona vráščitá žena. Mark byl naprosto klidný. Věděl, že v případě nebezpečí mu Ray přispěchá na pomoc se svými zbraněmi. Z pravého ukazováku mohl vyslat tenký laserový paprsek a v jeho levém předloktí se skrýval dezintegrátor.
Žena ukázala na Marka. "Vy. Začít." Řekla to suše; rozkazovačně.
Strážná předala pušku kolegyni a vykročila k Markovi. Zastavila se před ním, lehce se uklonila a hned vyjela levou pěstí. Mark ráně uhnul, stejně tak úderu pravačkou. Rychlým úskokem dozadu unikl kopnutí do obličeje.
"Vy bojovat!" zařvala vztekle ze stupínku hnědovláska. Mark ze své protivnice nespouštěl oči. Dívka se na něj vrhla a chtěla ho škrtit. Odrazil jí ruce a popadl ji za límec. Trhnutím si ji přehodil přes sebe. Vykřikla překvapením.
Mark její pád ztlumil, pak se na ni vrhl a vší silou jí přitiskl paže k zemi.
Snažila se vymanit, kopala. Nalehl na ni tedy ještě silněji. Pohyby mladého, čilého těla v něm vyvolávaly touhu, kterou nemohl zakrýt. Málem se dotýkali rty. Dívce se námahou křivila tvář.
Mark ji prostě začal líbat. Kroutila hlavou sem a tam, aby se vyhnula kontaktu, který byl pro ni asi naprosto nový. Její odpor však rychle slábl a nakonec se přestala bránit. Vrátila Markovi polibek, zprvu neohrabaně, pak už prudce a vášnivě.
Žena na stupínku ohromeně scénu pozorovala. Chvíli trvalo, než se na něco zmohla.
"Dost!" zaječela pronikavým hlasem.
Mark vstala podal soupeřce ruku. Dívka ji mechanicky chytila a usmívala se. Růžová jako pivoňka přebrala od své kolegyně obě pušky.
"Vy!" nařídila žena a ukázala na Raye.
Protivnice se Rayovi ani neuklonila a rovnou se na něj vrhla. Android uhnul jako toreador před býkem a na cestu ji ještě plácl přes zadek.
"To ne, Ray! Nezesměšňuj ji! Přejdi na program karate!" napomenul ho Mark.
Dívka se k němu pomalu blížila s přimhouřenýma očima. Udeřila levou pěstí, potom pravou. Ray ji

snadno odrazil předloktími. Využil toho, že dívka trochu ztratila rovnováhu, a zaútočil pěstí na bradu. Kdyby úder dospěl ke svému cíli, jistě by boj ukončil. Ve skutečnosti se pěst zastavila milimetr od brady a starší žena a druhá strážná zděšeně vykřikly.
Zápasnice ustoupila o krok, kývnutím poděkovala za rytířské gesto, pak se na Raye vrhla znovu a popadla ho kolem pasu. Ray se nehýbal a dál stál. Jak ho dívka svírala, lehce ji hladil a poplácával po zadku. Pak ji popadl v pase, zvedl ji a zatočil se s ní jako při bujném valčíku.
Dívka překvapením povolila stisk a snažila se ho odstrčit. Stejně tak by ale mohla vyvracet stoletý dub. Když ji opět postavil na zem, musela zavřít oči, jak se jí točila hlava. Android předstíral úder pěstí do brady a do obličeje a potom se otočil ke starší ženě. "A co dál?"
"Zápas skončil." Kupodivu se usmála. "Jít se mnou." Zavedla je do jakési kanceláře. Usedla za stůl plný spisů a ukázala na dvě křesla. Dívky s puškami zůstaly u dveří.
"Můžete nám vysvětlit, co po nás chcete a k čemu byl tenhle trapný tělocvik?" otázal se Mark jejich řečí.
Žena sebou trhla jako na elektrickém křesle. "Cože? Vy mluvíte naším jazykem?"
"Jsme velice nadaní na jazyky," usmál se Mark. "Do noci jsme se dívali na vaši televizi. Ten jediný program je pěkně nudný a jednotvárný. Chtělo by to profesionály."
"Není od toho, aby někoho bavil, ale aby našim družkám podával informace nutné pro běžný život."
"Můžete mi odpovědět na mou otázku?" pokračoval Mark.
"Bude to dlouhé, ale naštěstí se už můžeme domluvit. Od vašich druhů jsem pochytila jen pár slov. Jste skutečně mnohem nadanější než já."
Všimla si, že si Mark přejel jazykem rty.
"Zápas vás sice příliš neunavil, ale možná byste si dal něco k pití?"
Přikývl a jeho předchozí soupeřka kamsi odešla. Zakrátko se vrátila s několika lahvemi a kalíšky. Mark zklamaně zjistil, že je to tentýž nápoj, který pil už ráno. Trochu si v něm smočil rty.
"Nebojte se," řekla žena, "a klidně se napijte. Je to skvěle vyvážený nápoj a dodá vám všechny stopové prvky, které váš organismus potřebuje."
"O tom nijak nepochybuju, ale přiznám se, že bych si mnohem radši dal něco ostřejšího."
Nejdřív na něj nechápavě a zděšeně hleděla. Potom se pousmála. "Máte snad na mysli alkohol?" Mark živě přisvědčil a žena pokračovala. "Náš Mozek ho už dávno zakázal, neboť škodí i v malém množství."
Mark jen protáhl obličej.
"Tady si vizoura nedáš, kamaráde," posmíval se mu Ray. "Aspoň si játra odpočinou."
"Snáz se nám bude jednat, když se představíme," pokračoval v konverzaci Mark. "Jsem kapitán Mark Slone ze Služby pro dohled nad primitivními planetami a Ray Johnson je můj pobočník."
"Těší mě, Marku. Já se jmenuju Lika. Svého čísla, které nám už dávno nahrazuje příjmení, vás ušetřím. Jsem fyzička a ministryně pro výzkum."
"Kde to vlastně jsme?"
"Naše planeta se jmenuje Erva."
"Jak jsme se sem dostali?"
"Už delší čas se zabývám výzkumem možností kontaktu paralelních světů. Jak jsem se k tomu dostala, tím vás unavovat nebudu. A po letech práce jsem svou hypotézu dokázala. Planeta, na které jste byli, a Erva jsou spojeny jakýmsi oknem. Obalila jsem vás silovým polem a vtáhla vás k nám."
"Z ryze vědeckých důvodů?"
Lika viditelně zrozpačitěla. "Ne tak docela. Abyste pochopili naši situaci, musím vám stručně vylíčit dějiny naší planety. Mějte prosím trpělivost."
Na chvíli se zamyslela, aby si utřídila myšlenky.
"Před dvěma sty lety zde žilo několik set milionů obyvatel. Bohužel, naše planeta byla rozdělena na dva státy, jejichž vlády se nesnášely. Jednoho dne vypukl konflikt. Nikdo už neví, kdo začal, ale za pár hodin se podařilo hodně zničit. Měli jsme strašné zbraně a zničili jsme skoro všechna města. Válka skončila stejně rychle, jako začala, protože už nezůstal nikdo, kdo by bojoval. Když těch pár, kteří přežili, vylezli z krytů, s hrůzou zjistili, co se stalo. Nezbývalo nic jiného než uzavřít mír. Vznikla jednotná vláda. Aby už nikdy nedošlo k něčemu podobnému, bylo rozhodnuto zkonstruovat obrovský centrální mozek, který bude rozhodovat o všem důležitém. Umístěn byl v tomto městě, které jako jediné přečkalo celou

katastrofu. Budování počítače trvalo dlouho, ale za dvacet let celý systém už perfektně fungoval."
Ukázala na levé zápěstí, na němž měla cosi jako masivní hodinky. "Každý občan má takovýto náramek. Umožňuje mu to navázat kontakt s Mozkem, který okamžitě navrhne nejlogičtější řešení příslušného problému."
"Nikdy nediskutujete?"
"A proč, když nám dá to nejlepší řešení?"
"Takže si žijete v tom nejlepším z možných světů, kterému ale chybí troška fantazie:"
Lika si hlasitě vzdychla. "Bohužel ne. Asi před padesáti lety nás zdecimovala hrozná epidemie. Jakýsi virus napadl mužskou část populace. Do dvou let vymřeli všichni muži."
"V tom případě byste měly vyhynout i vy," konstatoval Mark.
"To máte pravdu, ale mému týmu se naštěstí podařilo spojit dvě vajíčka místo vajíčka a spermatozoidu: Získá se tak ženské embryo, které pak implantujeme do dělohy matce nositelce."
"Proč neklonujete?"
"Daly jsme přednost promíchání genů, než abychom získávaly donekonečna totéž individuum."
"Chcete, abychom vám zase zalidnili planetu?" zeptal se Mark žertem. "Na dva muže je to poněkud moc. Potrvá to dlouho a bude to pracné."
Smutně se na něj podívala. "To bohužel nejde. Vzaly jsme vzorky od vašich přátel. Máte jiné chromozomy než my."
"Tak proč jste nás sem zatáhly?"
"Ještě jsem s našimi problémy neskončila. Velká území zpustošená válkou byla ponechána sama sobě. Během sta let zarostla lesy. Měly jsme dost jiné práce, a proto jsme je neprozkoumaly. A k našemu velikému překvapení se v nich před dvaceti lety rozmohly velice agresivní příšery. Od té doby na nás ustavičně útočí a působí nám velké ztráty. Stále ustupujeme. Opustily jsme i ta dvě města, která jsme znovu vybudovaly. Máme už jen toto město a území v okruhu padesáti kilometrů."
"Co je to za příšery?"
"Takové rostlinné chobotnice."
Lika otevřela desky a ukázala fotografii. Byla na ní asi dvoumetrová koule s osmi chapadly, porostlá drobnými lístky. "Každé chapadlo má jedovaté trny," upřesnila Lika. "Jimi oběti paralyzují a potom je pohltí."
"Takže fytocefalopodi," zabručel Mark. "Pár jsem jich už viděl. Žádná legrace. Ale stejně nechápu, proč jste nás sem zatáhly. Určitě ne proto, abyste nám ukázaly tyhle originální a nepříliš sympatické potvory."
Lika se zasnila a černé oči se jí na okamžik zaleskly. "Když jsme studovaly staré texty, napadlo nás, že muži mají silnější válečnický pud než my:"
"To bych neřekl. V našem světě si jsou pohlaví rovna a známe řadu panovnic, které vedly krvavé války."
"Vaši druzi mi nepřišli příliš bojovní."
"Jsou to obchodníci, ne vojáci."
"Vy mi připadáte schopnější."
"Krapet se ve válčení vyznáme. Takže si přejete, abychom vám s těmi chobotnicemi pomohli."
S úsměvem přikývla, ale úsměv jí zmrzl na rtech, když Mark pokračoval: "Fajn. A co za to?"
"Vy chcete zaplatit?" znejistěla. "Mozek peníze dávno zrušil. Neměly už smysl."
"To je hezké. Přejdeme tedy ke dřevnímu směnnému obchodu."
"Co navrhujete?"
"Když vám dobře poradíme, vrátíte nás všechny čtyři do našeho vesmíru."
Lika chvíli váhala a nakonec zabručela: "To by snad šlo. Musím informovat prezidentku Naďu. Určitě vás bude chtít vidět. Zatím si jděte odpočinout."
"Budeme si obohacovat slovní zásobu."
"Už ji máte dost bohatou. Nikdy bych netušila, že se dá cizí jazyk zvládnout tak rychle. Vaši přátelé to nedokázali."
"Jsme velice výjimečné případy."
"To jsem ráda, že jsme padly zrovna na vás. Už začínám věřit, že mé úsilí nebylo marné."

5

Prezidentský palác, velká šedá betonová kostka, stál uprostřed parku plného krásných stromů. Dívky zavedly pozemšťany do velké, jednoduše zařízené pracovny. Za ohromným kovovým stolem přetíženým spisy seděla prezidentka. Byla štíhlá a vysoká, tvář měla útlou a vlasy šedé. Bystrýma černýma očima pohlédla na příchozí. Před ní stála statná mužatka s kulatým zarudlým obličejem. Nad horním rtem se jí skvěl decentní knírek. Ruce si založila na olbřímím poprsí.

"A tohle je Gana," řekla Lika, "ministryně obrany a vrchní velitel armády."

Gana se na ně zamračila a zabručela: "Tak tohle jsou ty vzorky, co mě mají poučovat?"

Mark se hned snažil zmírnit napjatou atmosféru: "To v žádném případě. Pouze můžeme posoudit situaci jinýma očima a možná dát nějaký ten návrh."

Dračici tím však neobalamutil.

"Naďo," obrátila se k prezidentce, "když jsem se doslechla o pošetilém nápadu té naší vědkyně, svolala jsem kolegyně. Se souhlasem Mozku si myslíme, že je nejprve potřeba vyzkoušet jejich bojeschopnost. Hned zítra je přidělíme k bojové jednotce a pošleme na frontu."

Prezidentka zaváhala a potom se zeptala: "Co si o tom myslíte, pánové?"

"Máto logiku," odpověděl Mark. "Aspoň své protivníky uvidíme zblízka a poznáme jejich způsob boje."

"Dobře," povzdychla si Naďa, "ale buďte opatrní. Měla bych nedobrý pocit, že jsem vás poslala na smrt." Přistrčila k nim dvě plastikové karty a náramky. "Od této chvíle jste členy naší společnosti. Náramek vám zprostředkuje spojení s Mozkem, který vám zodpoví veškeré otázky. Karta vám umožní přístup na ubikaci. Najdete tam zásoby potravin a vše, co je nezbytné k běžnému životu." Smutně dodala: "Volných ubikací je dost, máme velké ztráty."

Před palácem se opět setkali s Makou a Lorou. "Ukážou vám ubikace," řekla Lika, "a vysvětlí vám všechno potřebné. Já musím do laboratoře."

Skupinka prošla parkem na dlouhou třídu, po níž občas projelo nějaké to vozidlo. Všechna vozidla byla stejná: čtyři kola nesla plastikovou karoserii s průhledným vrškem.

"Kde bydlíte?" zeptala se Maka. Mark ukázal kartu. "Blok 45, pokoj 224," přečetla. "To je legrace. Tam bydlíme i my, a dokonce na stejném patře. Pojďte, vezmeme si vůz."

Kousek od nich bylo stanoviště vozů. Maka si sedla za volant a strčila kartu do zdířky na panelu. Motor tiše naskočil.

"Vozidla jsou k dispozici všem. Po použití je stačí vrátit na nějaké stanoviště."

"Tady se nekrade?"

Slovo krást patrně neznala, protože se poradila s náramkem. Když jí Mozek vysvětlil, oč jde, zvolala: "Proč by je někdo kradl, když patří všem?"

"Je to báječný systém pro vzorné občany, který by se na mé planetě jen těžko aplikoval: Na co jezdí?"

"Na elektřinu. Baterie se automaticky dobíjejí na stanovištích."

"A elektřinu máte odkud?"

"Z elektrárny pod městem, bere teplo z nitra planety."

Jakmile se usadili, Maka se pomalu rozjela. Řízení bylo směšně snadné. Volant, brzda, plyn.

"Než zalezeme do postele, co kdybyste nám ukázaly město?"

Projížděli se asi hodinu. Mark v životě neviděl tak smutné a nudné město. Dlouhé rovné třídy přetínaly stejně tak rovné ulice, lemované pětipatrovými betonovými krychlemi, jedna jako druhá, a u každé trochu zeleně. Městem protékala řeka, sevřená strohými nábřežími.

"Vaši architekti nemají zrovna velkou fantazii," poznamenal Mark. "Je to nenápadité."

"Nač změny a rozdíly?" podivila se Muka. "Všechno je jednoduché, praktické, racionální. Lepší si to představit nedovedu."

"To je váš názor. Já bych dal přednost větší poezii."

Při posledním slově se dívka zamračila a přitiskla si náramek k uchu. Okamžitě se jí dostalo suché a vyčerpávající odpovědi: "Poezie je rytmický sled slov, jež mají vyvolat představy, a co je ještě horší, sny. Nebezpečná a v moderním racionálním světě k ničemu."

Marka zaujala budova větší než prezidentský palác.

"To je srdce našeho města," vysvětlovala Maka: "V něm máme Mozek."

"Můžeme ho navštívit?"
"Ale ovšem:"
Monumentálním vchodem vešli do obrovské haly, v níž byla celá řada výtahů, a vtěsnali se do klece, která je vyvezla do posledního patra. Po obvodu skleněného dómu vedla kruhová chodba a za sklem bylo vidět dlouhé řady počítačů. Mezi nimi chodilo několik postav v bílých kombinézách a v kuklách. Na Maku majestátnost místa natolik zapůsobila, že zašeptala: "To jsou techničky, provádějí údržbu. Takových pater je zde pět. V podzemí je malý jaderný reaktor, který dodává energii a zajišťuje klimatizaci:"
"Jak se teplo odvádí?"
"Potrubím do řeky. Proto jsme budovu postavily na břehu."
Přistoupila k tabuli a stiskla několik tlačítek. Rozsvítila se obrazovka. "Tady vidíte plán našeho Mozku: Vidíte, jak je veliký a složitý? Jestli chcete podrobnější informace, stačí stisknout tato tlačítka.
Rayovi se rozběhly prsty po klávesnici, na obrazovce naskakovala schémata a zase rychle mizela. Nikdo netušil, že mu stačí zlomek vteřiny a pochytí celou stránku.
"Celkem primitivní," informoval Marka. "V dnešní době by na tu práci stačilo, jedno patro."
"Na mě je to příliš složité," pokračoval nahlas. "Dál asi nepůjdeme."
"Přesně to si myslím i já," vzdychla si Lora: "Půjdeme na vzduch. "Necítím se tady dobře."
Byla noc a ulice ozařovalo dostatečné, ale chladné osvětlení. Žádný barevný tón, natož nějaká světelná reklama. Zastavili před další betonovou krychlí.
"Tady bydlíme," řekla Maka: "Máte pokoje dvacet čtyři a dvacet pět v druhém patře."
Dveře výtahu se otevřely do dlouhé šedé chodby.
"Vy bydlíte tady. Ray vedle. Lora vám to ukáže."
Byla to místnost asi čtyři metry na tři. Postel, kovový stolek a křeslo z plastické pěny, to bylo veškeré zařízení. Mark otevřel boční dveře..
"Toaleta a sprcha. Distributor potravin je tady." Ve stěně se otevřela dvířka a za nimi se ukázaly obligátní láhve a konzervy. "A tady," otevřela šatník, "máte blůzu a kalhoty. Špinavé prádlo se hází do tohoto otvoru. Z něj jde do čistírny. To je asi tak všechno. Hezky si odpočiňte."
Už se chystala odejít, ale Mark ji zadržel. "Hrozně nerad jím sám. Nepojedla byste se mnou?"
Očividně ji to překvapilo a váhala. "Zpravidla jíme samy a díváme se přitom na televizi."
"Udělejte pro mě výjimku!"
"Budiž. Počkám na zprávy. I když... Jsou vždycky špatné. Chobotnice stále postupují."
Mark dal na stůl jednotvárné potraviny. Vzal si z konzervy želatinovou kuličku. "To nemáte nikdy nic jiného?"
"A proč? V každém jídle je přesné množství glycidů, lipidů, proteinů, vitaminů a minerálních solí, které organismus potřebuje."
Mark usoudil, že slovo gastronomie v jejich slovníku zřejmě neexistuje a že nemá smysl se vyptávat dál. Nicméně si neodpustil ještě jednu otázku: "Vidím, že všechny nosíte totéž. To je uniforma?"
"Kdepak! Tak rozhodl Mozek. Usnadňuje to výrobu, distribuci a údržbu. Dřív prý bylo velké množství všemožného oblečení, ale vedlo to k žárlivosti a ke zbytečným, často nebezpečným hádkám. Dneska už nemáme důvod, abychom se hádaly kvůli takovým hloupostem."
"Je to rozumné, ale chybí tomu fantazie. To se nikdy nechcete nějak lišit?"
"Proč bych to dělala? Všechny máme stejný úkol a ten nám určuje Mozek."
"To nikdy nic nenamítáte?" podivil se.
"Bylo by to směšné. Vždyť víme, že dává to nejlepší řešení. Každá pracujeme podle svých schopností pro blaho celku."
Ukázal na televizi. "To nikdy neposloucháte hudbu?"
Maka se musela znovu dotázat náramku.
"Hudba: zastaralý výraz pro sled více či méně harmonických zvuků. V civilizovaném světě zbytečná."
"Vidím, že nepoužíváte dřevo," pokračoval Mark. "Třeba na nábytek nebo na ozdoby. Já myslel, že máte množství lesů:"
Zděsila se. "Kácet stromy jen pro potěšení by byl strašlivý zločin. Udržují přírodní rovnováhu celé

planety."
Mark na takové ekologické tvrzení už radši nic neříkal. Když dojedli a zbytky hodily do odpadu, Maka vstala a zamířila ke dveřím.
Ještě se otočila k Markovi. "Když jsme ráno zápasili, přiložil jste své rty na mé. To bylo na znamení mé porážky?"
"Kdepak, mělo to znamenat smíření. To je takový náš zvyk. Vyjadřuje, že mezi námi už není nepřátelství."
Stáli těsně u sebe. Stačil nepatrný pohyb a jejich rty se spojily. Byl to lehký a něžný polibek, který se brzy změnil ve vášnivý. Maka se k Markovi přitiskla a nechápala, proč se jí tak podivně rozpaluje celé tělo. Když jí rozepnul blůzu a položil ji na lůžko, nebránila se. Vzdychala pod něžnými doteky. Tlumený výkřik Markovi prozradil; že se zbavila posledních zábran...
Ani Ray nezahálel. Když mu Lora ukázala jeho pokoj, nevinně se zeptal: "Neublížil jsem ti ráno příliš?"
Bez rozpaků si stáhla kalhoty: "Podívej, ještě mě to pálí."
Ray jí položil ruku na zadek a lebce ho tiskl. "Vážně, je celý rozpálený." Hbitou levačkou jí stáhl kalhoty pod kolena. Loru to překvapilo. Když ji objal, zašeptala jen: "To chceš znovu zápasit?"
"Je zápas a zápas," odpověděl a přenesl ji na postel. "Ukážu ti ten nejpříjemnější."

6
Marka vytrhlo ze spánku pronikavé zvoněni. Na stěně svítila obrazovka s následujícím textem:
POVOLÁVACÍ ROZKAZ. NÁSTUP V TÁBOŘE VI. VŮZ VÁS VYZVEDNE V DEVĚT HODIN.
Zívl si a vstal. Osprchoval se, spolkl ranní příděl a potom se mu ozval Ray.
"Pěkně sis užil, co? Hrátky s Makou se protáhly dlouho do noci."
"A ty?"
"Nebylo to marné. Jsem schopný pedagog a měl jsem velice nadanou žačku. Taky jsem dostal povolávací rozkaz. Měli bychom se připravit."
Mark se podíval na oděv zavěšený ve skříni a trochu zaváhal. Nakonec si radši vzal své oblečení s množstvím kapes a různými vymoženostmi. Sotva se oblékl, otevřely se dveře a dovnitř nahlédla Maka.
"Ganě se podařilo, aby mě odveleli na frontu," řekla smutně. "Já myslel, že o všem rozhoduje Mozek."
"Úřady někdy smějí podat žádost. Je-li logická, Mozek ji přijme."
"A proč tě generálka povolala?"
"Aby naštvala Liku. Ví, že s ní spolupracuji na projektu paralelních vesmírů. Ganě se ten objev pranic nelíbí. Podle ní je to mrháni časem a energií. Mám se do tavit do tábora VI.
"V tom případě pojedeme spolu," řekl Mark; vtáhl ji do pokoje a políbil.
Po několika minutách se od sebe velice neradi odpoutali. "Musíme jít," vzdychla. Další lekce by jí rozhodně nebyla proti mysli:
U výtahu se setkali s Rayem a Lorou. Lora měla malá očka a vypadala utahaně. Zřejmě vůbec nespala.
Před budovou je očekával vůz.
"Pospěšte si, padám, padám!" křičela zavalitá blondýna a šermovala rukama. "Už máte deset minut zpoždění!"
Vlezli si dozadu a posadili se na nepohodlnou kovovou lavici. Plachta byla stažená, takže mohli pozorovat krajinu. U kabiny řidiče bylo naskládáno několik beden.
"To je munice," vysvětlovala Maka. "Armáda jí potřebuje stále víc a často je jen na příděl."
Vůz zvolna projížděl městem.
"Jak se tohle město vůbec jmenuje?" zeptal Mark.
"Město Jedna! Je to naše hlavní město. Dřívější města se jmenovala Dvě, Tři, Čtyři, ale ta jsme musely evakuovat."
"Praktické, ale nemá to půvab," poznamenal Mark. Maka se na něj nechápavě podívala.
"Předpokládám, že řeka se rovněž jmenuje Jedna," dodal.
"Správně. Její přítoky se jmenují podle pořadí od pramene Jedna jedna, Jedna dva, Jedna tři a tak dál."
"Velice racionální. Od Mozku bych ostatně nic jiného nečekal. Ale dát jméno je půvabnější. Oslovuje to představivost a umožňuje to trochu snít."

Marka rovněž překvapilo, že nikde neviděl jediný obchod. Zmínil se o tom Mace a ta odpověděla: "Vše, co potřebujeme, najdeme.na ubikaci: Co bychom si měly přát víc?"
Usoudil, že nemá smysl hovořit s ní o snaze zalíbit se, o zdobení a zkrášlování a různých rozptýleních.
Za městem vjel vůz na rovnou silnici, která se ztrácela za obzorem, ale nezrychlil.
"Proč se tak courá?"
"Rychlost je omezena na padesát kilometrů v hodině, aby se předešlo nehodám:"
"Rozumné, pokud není naspěch. Zřejmě jsme jediná posila. Kolik vás vlastně slouží v armádě?"
Maka přiznala, že neví, a zeptala se náramku, který jí odpověděl, že pro současné tažení jsou stavy dostatečné.
Marka odpověď neuspokojila.
"Odkud se berou vojáci?"
"Některé dívky jsou určeny pro armádu už od osmnácti let a postupují v ní, pokud... pokud přežijí," odpověděla a ztišila hlas. "A protože Gana potřebuje ustavičně nové síly, Mozek určuje další dívky, které pak slouží půl roku. Už jsem tam byla dvakrát a jsem důstojník v záloze."
Lora si opřela hlavu o Rayovo rameno a usnula. Po obou stranách silnice se táhly louky, ale dobytek se na nich nepásl, občas bylo vidět nějaké opuštěné pole.
"Potraviny vyrábíme synteticky," vysvětlovala Maka. "V automatizovaných továrnách. Zemědělství už nepotřebujeme.
"Takže to tu na steak nevypadá, což?" poznamenal Ray.
Mark se odmlčel a potom se zeptal: "Máte i letectvo?" Maka se zatvářila naprosto nechápavě, a proto vysvětlil: "Myslím stroje, které umožňují přemisťovat se ve vzduchu, pozorovat krajinu a případně metat projektily."
"Netušila jsem, že takové stroje existují." Znovu se zeptala náramku.
"Jednalo se o stroje, které dříve sloužily k ničení. Jsou nebezpečné a civilizovaná společnost je odmítá."
"Ale ve válce jsou velice praktické," zasmál se Mark, dál však nepokračoval, když viděl, jak se Maka zděsila. Zřejmě se nedokázala smířit s tím, že někdo oponuje Mozku..
Za hodinu spatřili nezbytnou betonovou krychli obehnanou drátěným plotem. Obzor v dálce přetínaly kopce. Vůz projel bránou střeženou hlídkou a zastavil před budovou.
Strážná je odvedla do generálčiny pracovny. Gana si prohlížela nástěnnou mapu. Otočila se a podívala se na ně.
"Tohle není uniforma," prohodila suše k Markovi.
"Lituji, paní generálko, ale nejsem příslušník vaší armády, pouze pozorovatel a poradce."
Gana se zhluboka nadechla a pohrdavě pokrčila rameny. "Poručíku, převezmete velení jednadvacáté čety," obrátila se k Mace. "Zformujete ji ze zbytků dvou čet, které utrpěly značné ztráty. K ruce budete mít seržanta Loru. Vezmete si s sebou i tahle dvě individua. Pak mi dáte podrobné hlášení o tom, jak se chovala v boji." Zapíchla prst do mapy a dodala: "Vaším cílem je kóta třináct. Vypudíte nepřítele a budete vrchol bránit proti dalším útokům. Odchod zítra za svítání. Večer vás vystřídáme. Teď můžete jít a seznamte se s mužstvem. Je to jen průměr, ale nic lepšího nemám. Je to na vás. V případě potřeby jednu nebo dvě pro výstrahu zastřelte. Tresty vám vždy schválím."
Skupinka opustila pracovnu. Jakmile se za nimi zavřely dveře, Lora poznamenala: "Střílet, střílet, o ničem jiném ta děvka nemluví. Ta způsobí větší ztráty než deset chobotnic."
O patro výš vešli do velké světnice. Na palandách tam polehávalo a posedávalo dvacet dívek. Když vešla poručíce, ani jedna se nehnula.
Lora došla k velké plavovlásce, která se líně válela na lůžku. "Anko! To je mi ale překvapení!"
Dívka ožila, seskočila z postele a objala se s ní. "Ráda tě vidím!"
"Já myslela, že jsi seržant!"
"Degradovaly mě pro neposlušnost," ušklíbla se Anka.
Přátelské shledání uvolnilo atmosféru.
"Musíme se připravit na zítřek, jdeme do útoku," vysvětlila přítelkyni Moka.
"Na co?" zeptala se Anka.
"Kóta třináct."

Dívka se ušklíbla. "Dopadnete stejně blbě jako my. To je nejhorší úsek fronty. Ten kopec jsme dobyly a ztratily už nejmíň desetkrát. Zůstaly mi tam nejlepší přítelkyně."
"Takový je rozkaz."
"Ono je fuk, jestli zemřeme před Ganinou popravčí četou, nebo ve spárech těch potvor."
Na její slova se ozvalo souhlasné bzučení ostatních dívek a Maka znejistěla. Mark jí přispěchal na pomoc.
"Tentokrát tomu bude jinak, protože vám budeme pomáhat my."
Anka se na něj upřeně zahleděla. "Co jsou zač? Vypadají jako muži...," řekla nevěřícně a napůl zděšeně:
"Přesně tak," přikývla Lora a zčervenala. "Přicházejí z jiného světa. Naďa je jmenovala pozorovateli a poradci."
Zvědavost zvedla dívky z lůžek. Obstoupily pozemšťany a osahávaly je, aby se přesvědčily; že jsou opravdoví.
"Na seznámení budeme mít bohatě času," usmál se Mark a vyprostil se: "Teď se spíš podíváme na výzbroj, ne?"
***
Velké rudé slunce právě vystoupilo nad obzor, když dva vozy zastavily na úpatí kopce. Neměřil víc než dvě stě metrů, byl porostlý suchou trávou a sem tam nějakým keřem.
Dvacet dívek seskočilo z vozů a nastoupilo do útvaru. Mark si upravil pušku na rameni.
"Stará střelná zbraň. Zásobník na deset nábojů. Lze s tím střílet jednotlivě nebo dávkami," informoval ho Ray.
Maka zavelela chraplavým hlasem pochodem v chod. Dívky se tvářily vážně a pevně svíraly zbraně. Na čelech se jim perlily kapky potu. Když byly sto metrů před vrcholem; poručice jim rozkázala, aby se rozvinuly v rojnici.
"Pozor! Chobotnice určitě čekají. Často se skrývají za keři a ukážou se až na poslední chvíli."
Postupovali dál. Pomalu a s obavami.
"Registruji biologické prvky, ale nedokážu je analyzovat," ozval se Ray. "Zapni si opasek."
Markův opasek byl zázrak pozemské techniky. Vytvářel kolem svého nositele silové pole. Prorazit je mohla jedině energie vyšší, než produkovala malá jaderná baterie ukrytá y přezce. Opasek svého majitele chránil před klasickými projektily; a dokonce i před laserovými paprsky. Každý zásah však odčerpával energii a baterie se nakonec mohla vybít.
"Už se stalo. V nejhorším jdi na to laserem, dezintegrátor ale nepoužívej. Ty dámy nemusí znát všechna naše tajemství."
Vtom chobotnice zaútočily. Ve skutečnosti byly hroznější než na fotografiích. Drobné zelené lístky se čepýřily ve větru, takže koule vypadaly mnohem větší. Kráčely po čtyřech zadních chapadlech a předními se sápaly po protivnících.
Před Markem se náhle vztyčila jedna příšera. Stiskl spoušť s děsivým pocitem bezmocnosti. Zasáhl chobotnici dvakrát, kráčela však dál. Mark zuřivě pokračoval ve střelbě. Než tu potvoru zastavil, spotřeboval celý zásobník. Rychle ho vyměnil a sledoval, jak z chobotnice vytéká zelenkavá tekutina, jak chapadla poklesávají k zemi a už se nehýbou.
Ozval se výkřik a Mark se otočil. Chobotnice se právě vrhla na jednu hnědovlásku. Chapadlo popadlo ruku se zbraní, zvedlo hlaveň pušky k obloze a kulky šly mimo. Potom neuvěřitelnou rychlostí popadla dalším chapadlem děvče kolem pasu a dalším...
Dívka znovu pronikavě vykřikla a z těla sevřeného chapadly vystříkla krev. Pak zfialověla a zmlkla. Na přední části koule se objevil rudý, asi třiceticentimetrový výrůstek. Leskl se, jako by byl vlhký. A vzápětí se už vnořil do hrudi nešťastnice, jejíž hrudník prořízl jak nůž. Zvedl se narezavělý kouř a dívčino tělo se jako by smrsklo.
"Marku! Před tebou!"
Blížila se další nestvůra. Mark do ní vztekle vyprázdnil zásobník a s uspokojením sledoval výsledek. Ze všech stran se ozývaly výstřely. Nenápadný červený záblesk usmrtil chobotnici svírající dívku; bohužel příliš pozdě. Android dělal, co mohl: střílel z pušky a používal i laser. Rázně vyřadil z boje dobrých deset chobotnic. Chobotnice, poslušny jakéhosi tajemného instinktu, obstoupily pozemšťany. zřejmě je

považovaly za nebezpečnější. Mark zabil ještě dvě a zbytek Ray.
Zavládlo ticho, to zvláštní tíživé ticho po bitvě. Nešťastnice v chapadlech teď připomínala vyfouklou pannu.
"Je to tak," ozval se Ray. "Tím nádorem vstříknou do těla oběti silné trávicí šťávy, které rozpustí maso a kosti. Pak ho vysají."
Upocená Maka se na Marka usmála. "Jste skvělí vojáci. Nováčci zpravidla končí nervovým šokem."
"Máme tak trošku bojový výcvik," poznamenal ironicky Mark, "ale musím přiznat, že tyhle bestie jsou výjimečně hnusné."
Zakrátko k nim došly Lora s Ankou.
"Třicet mrtvých chobotnic a my máme jen jednu mrtvou," řekla Lora. "Díky vám je to velice dobrý výsledek."
Anka se tvářila ustaraně a nakonec zabručela: "Chobotnicím na tomhle místě nějak zvlášť záleží. Normálně brání postavení jen ve dvaceti. Určitě nás čeká silný protiútok a brzy nám dojde střelivo."
Poručice vytáhla kapesní vysílačku.
"Četa dvacet jedna."
"Tady velitelské stanoviště, slyším," ozval se suchý hlas.
"Úkol splněn. Třicet chobotnic zlikvidováno."
"Ztráty?"
"Jedna mrtvá."
"Blahopřejeme! Zaujměte obranné postavení."
"Dochází nám munice. Potřebujeme přísun." Na pár vteřin zavládlo ticho.
"Ne. Dostaly jste řádný příděl na dvacet čtyři hodiny. Nějak si poraďte."
Maka zaklela a Anka zoufale zvolala: "Takhle je to vždycky! Byrokrati na nás kašlou. Drží se řádů a tabulek a chtějí, aby jim to ve skladech hrálo. Takhle tu válku nakonec prohrajeme."
Ozval se výstřel a všichni sebou trhli. Ray právě vystřelil na jednu mrtvou chobotnici a prohlížel si výsledek.
"Marku, ty kulky se na tohle nehodí. Podívej se. Proletí chobotnicemi a příliš jim neublíží. Proto je na ně potřeba celý zásobník. Chce to speciální střelu."
Mark vytáhl zásobník a vysunul si jeden náboj. Byla to olověná, protáhlá kulka, dlouhá čtyři centimetry. Nožem jí nařízl hrot do kříže. Vsunul ji do nábojové komory, namířil na zelenou kouli a stiskl spoušť. Chobotnice se rozprskla.
"To je ono!" řekl Ray:
"Přestaňte plýtvat municí;" napomenula je Maka. "Brzy vám bude chybět."
Mark si jí nevšímal a obrátil se na Loru: "Seberte všechny zásobníky a dejte je Rayovi." Promluvil tak energicky, že ho seržantka bez odmlouvání poslechla.
"Co to děláte?" rozčilovala se Maka. "Řády zakazují ničit materiál."
"Na vysvětlování není čas. Hlídejte les a dejte mi vědět, až se chobotnice ukážou."
Anka přišla se zásobníky.
"Vyházejte náboje. Až vám je Ray nebo já vrátíme, zas je napáskujte."
Pozemšťané pracovali dobrou hodinu. Potom Mark svolal četu.
"Vylepšili jsme vám střelivo. Už nestřílejte dávkami, ale jednotlivě. Kdo z vás střílí nejlíp?"
Lora. chvíli váhala: "Anka a já."
"Vezměte si několik zásobníků a pojďte s námi. Ostatní si nechají po jednom a budou se držet vzadu:"
"Už jdou!" vykřikla Maka,
Chobotnice vycházely z lesa. Bylo; jich šedesát a postupovaly v řadách po deseti:
"Pozor! Střílejte, až vám řeknu. Střelbu zahájí Ray."
Když k nim první řada došla na tři sta metrů, android do ní vyprázdnil zásobník. Co výstřel, to zásah. Dívky se bláznivě roztleskaly. Přestávka byla bohužel příliš krátká. Další řada netečně přešla přes těla padlých družek.
Ray opět desetkrát vystřelil a řadu zlikvidoval. Nepřítele však neodradil. Chobotnice k nim došly na dvě stě metru. "Anko, Loro, pal!" zavelel Mark.

Dívky si titul elitních střelců skutečně zasloužily, protože z dvaceti kulek jich osmnáct zasáhlo cíl. Ray pokračoval v metodické palbě.
Chobotnice postupovaly dál, masakr nemasakr. Poslední složil Mark dvacet metrů od nich. Ozvaly se radostné výkřiky, dívky se k nim seběhly a objímaly je.
Po chvíli se Maka zachmuřila a přikázala: "Spočítejte, kolik nám zbývá munice!" Ukázala na slunce, které se sklánělo k západu. "Noc přijde až za pár hodin. Chobotnice stačí ještě jednou zaútočit."
"Za tmy se neválčí?" podivil se Mark.
"Ne. Asi potřebují k pohybu sluneční paprsky."
"A to vás nikdy nenapadlo zaútočit na ně v noci? Neměly byste takové ztráty."
"Útok se zahajuje za svítání," citovala Moka řády.
"Dospívám k názoru, že pár dobrých rad nebude na škodu," vzdychl si Mark. "Zatím se podíváme na náš momentální problém."
Poručice nervózně zamumlala: "Bylo tady třicet chobotnic. Pak jich na nás zaútočilo šedesát. Obávám se, že tentokrát jich narukuje devadesát nebo sto. Myslíte, že je zadržíme?"
"Těžko. Dochází nám munice, měli bychom se stáhnout."
Moka se zděsila. "To nepřichází v úvahu! Jednotka nesmí za žádných okolností ustupovat. Musí hájit postavení, v případě nutnosti nasadit i život."
"Je to hloupé, ale disciplinované," poznamenal Mark.
"Musím teď přemýšlet." Zašel za Rayem a cestou kopl do mrtvé chobotnice.
"Na slunci rychle schnou;" poznamenal android.
Mark se zahleděl na svah posetý mrtvolami a nadechl se. Po horkém dni se zvedal osvěžující vánek.
"Vítr vane tím správným směrem," zabručel: "Rayi, nasbírej suché dřevo. Ohníček neuškodí."
Uplynula hodina a ještě jedna. Napětí stoupalo z minuty na minutu. Všem se ulevilo, když chobotnice konečně vyšly z lesa.
"Je jich nejmíň stovka," řekla Anka celá sinalá. "Tolik najednou jsem jich nikdy neviděla. Máme už jen sto padesát nábojů."
"To bude stačit," uklidnil ji Mark. "Ray zalehne dvě stě metrů před naší palebnou čárou a zahájí palbu o něco dřív."
Moka se rozpačitě ozvala: "Jednotka v obranném postavení nesmí postupovat."
Jeho pohled jí dal jasně najevo, co si Mark myslí o řádech. Android zaujal předsunuté postavení a Mark zapálil oheň.
"Co to děláte?" podivila se Maka:
"To je u nás taková tradice: Zaháníme tak zlé duchy."
V té chvíli Ray zahájil palbu. Třebaže střílel velice přesně, chobotnice postupovaly vpřed a přinutily ho k ústupu. Když doběhl k Markovi, šlo jich v řadách ještě padesát.
Když dorazily dvě stě metrů pod vrchol, Mark a Ray začali před ně házet hořící větve: Suchá tráva se okamžitě vzňala a vítr oheň šířil. Požár nyní stravoval i keře a vysušené mrtvoly chobotnic.
Netvoři však postupovali dál. Pár jich dokonce proniklo ohněm. Dívky se na vše dívaly jako očarované a Mark na ně musel zařvat, aby se vzpamatovaly.
"Tak co je? Anko! Loro! Hejbněte kostrou, palte!"
Oheň zvolna sestupoval ze svahu a před lesem vyhasl. Nezůstala po něm jediná živá chobotnice.
"A je to," usmál se Mark. "Pochybuju, že zaútočí dřív než před svítáním."
Dívky jásaly, ale Anka si vzdychla: "Škoda že jste nepřišli dřív. Nemuselo nás tolik zahynout."
Jen Maka se dál tvářila ztrápeně: "Marku; cos to provedl! Máme výslovně zakázáno rozdělávat oheň. Znečišťujeme atmosféru."
Pozemšťan se neubránil úsměvu. "Už vyhasl a vítr kouř rozptýlí. Nemusíš se tedy bát o průdušky."
"Nicméně to musím nahlásit generálce," pravila.
"Dělej, jak myslíš, ale nezapomeň se zmínit, že díky tomu ohníčku jsme ještě naživu."
"Vždyť já vím," vyhrkla a rozplakala se.
Krvavé slunce zapadalo zvolna za obzor a zabarvovalo les do červena.
"Brzy bude noc," řekla Maka. "Měly by nás vystřídat." Zapnula vysílačku a zavolala velitelské stanoviště.

"Četa dvacet jedna? Vy tam ještě jste?" ozval se udivený hlas.
"Odrazily jsme dva útoky a zlikvidovaly nejméně sto šedesát chobotnic."
"Ztráty?"
"Od oběda nikdo. Už nás měly vystřídat."
"Spojím se s generálkou. Zůstaňte na příjmu." Několik minut bylo ticho. "Je nám líto, ale dvacátá druhá četa se zpozdila. Dorazí zítra dopoledne. Rozkaz je vydržet za každou cenu."
"Nutně potřebujeme munici."
"Už je pozdě. Podívejte se na hodinky. Munici přiveze dvaadvacátá. Zatím si nějak pomozte."
Velitelství přerušilo spojení a Maka se celá bledá obrátila na Marka: "Tentokrát jsme vyřízení. Chobotnice zaútočí jako obvykle hned za svítání, tedy dřív než přijde posila. Než se dvaadvacítka ukáže, bude po nás a ony můžou začít od začátku."
"V tom případě využijeme tmy a ustoupíme."
"To nejde! Slyšel jsi přece rozkaz. Udržet postavení za každou cenu. Jinak nás zastřelí pro neposlušnost."
Mark se na chvíli zamyslel. "Kdoví? Po dnešních ztrátách si chobotnice třeba přispí..."
Poodešel pár kroků a díval se na temnou oblohu posetou hvězdami. Neviděl žádné známé souhvězdí. Mentálně se spojil s Rayem.
"Pokud chtějí chobotnice zaútočit za svítání, pak se už musely shromáždit na nějaké mýtině. V noci se přece nepřesunují. Jak jen to půjde, zmiz svým obdivovatelkám a udělej průzkum. Použij antigravy. A ať tě nikdo nevidí."
K Markovi přistoupila Maka a podávala mu láhev a konzervu. "Náš geniální generální štáb zapomněl na zásobování. Máme jednu dávku pro dva. Asi si myslely, že budeme mít větší ztráty, a nechtěly zbytečně plýtvat."
Sedli si vedle sebe na tvrdou zem.
"U nás je zvykem, že žena má přednost," řekl Mark a podal jí otevřenou konzervu.
Když pojedli, Maka se zahleděla na nebe a po tváři jí pomalu klouzala slza. Zastyděla se za ni a nenápadně ji setřela.
"Na co myslíš?" zeptal se Mark.
"Je tvrdé zemřít tak mladá, ale aspoň jsem potkala tebe."
"Nebuď smutná. Se mnou ti nic nehrozí, Já přináším štěstí."
Nevěřila mu ani slovo, ale položila mu hlavu na rameno.
"Špatné zprávy," hlásil Ray. "Objevil jsem dvě stě chobotnic. Připravených zaútočit, hned jak je zahřeje slunce."
Mark už se nerozmýšlel.
"Nedá se nic dělat. Zlikviduj je dezintegrátorem."
"To je proti zákonu o nevměšování."
"Jdi mi s tím do háje! Jestli se chceme někdy vrátit, pak ty mrchy nesmějí zničit město. Když vidím, jak se tahle válka vede, nemuselo by to bez naši pomoci trvat tak dlouho. Nemám chuť zůstat na planetě, která nevyrábí whisky ani armagnac."
"No dobře, ale pro jistotu si vypnu záznam. Nebudu to pak vysvětlovat těm kancelářským krysám."

7

Dopoledne už značně pokročilo. Mark přistoupil k Mace, která od samého rána nespouštěla oči z lesa.
"Já to vůbec nechápu. Vždy už měly zaútočit!"
"Nepovídal jsem ti, že nosím štěstí?"
Ozvaly se výkřiky a oba se otočili. Na vrchol stoupala skupinka vedená zrzavou poručicí. Maka k ní došla a kysele prohodila:
"Vítejte. Máte jen dvanáct hodin zpoždění."
"Já tomu nerozumím," odsekla zrzka. "Byly jsme v pohotovosti už od včerejška, ale až dneska v osm jsme dostaly rozkaz dobýt vrchol, který prý opět dobyly chobotnice."
"Zřejmě vázne spojení," ušklíbla se Maka. "Jak vidíte. jsme tady pořád. Kde jsou vozy?"

"Už odjely."
Maka vztekle zapnula vysílačku a Mark zatím koutkem oka sledoval, co provádí Anka. Shromáždila kolem sebe několik příslušnic 22. čety a učila je, jak nařezávat kulky. Některé vynálezy se šíří velice rychle!
Maka vypnula vysílačku, byla rudá vzteky: "Ty neschopné byrokratky shazují veškerou vinu na mě, že prý jsem se ráno nehlásila. Zřejmě zapomněly že podle řádů se hlášení podává až po útoku."
Shromáždila svou jednotku a zrzce řekla: "Zlomte vaz. Chobotnic je hodně, dávejte si pozor. Doufám, že vás vystřídají dřív, než vám dojde munice."
Na úpatí kopce čekali dobrou hodinu, než pro ně přijely vozy. Tatáž unylá blondýna; která je přivezla, na Maku křikla: "Pojedete se mnou. Generálka chce kompletní hlášení. Nebyla zrovna v nejlepší náladě."
Plavovlasá Anka se posadila vedle Marka na nepohodlnou kovovou lavičku. Natáhla si nohy a zabručela: "Nevím, co pro nás chystá budoucnost, ale vím, že vám vděčíme za života Pokud má prezidentka jen trošku zdravého rozumu, jmenuje vás vrchním velitelem místo té pitomé Gany."
Dojeli do tábora. Mark se těšil na pořádnou sprchu, hned po ní si dá siestu. Stěží však stačili seskočit z vozu a už na ně čekala seržantka s šesti ozbrojenými dívkami.
"Pojďte s námi. Generálka chce s vámi okamžitě mluvit. Vy taky, poručice."
Trojici neodvedli do generálčiny pracovny; ale do jakési šedé místnosti s holými stěnami. Gana seděla za prázdným stolem. Vedle ní stály dvě důstojnice. Pozemšťané si neměli kam sednout, zůstali tedy stát. Za zády měli strážné.
"Stojíte před polním soudem za ničení vojenského materiálu a za úmyslné založení požáru," prohlásila Gana.
"Váš soud neuznávám," ozval se Mark, "nejsem příslušník vaší armády. Žádám, abych si směl promluvit s prezidentkou Naďou nebo s ministryní Likou:"
"Zamítá se," přerušila ho generálka. "Toto území je v mé pravomoci. Prezidentka zde nemá co zasahovat, natož nějaká ministryně. Vás náramek, který jste měli konzultovat častěji, vám to potvrdí. - Co můžete říct na svou obhajobu?"
Mark si hlasitě vzdychl. "Pouze jsem zvýšil ničivou silu vašeho střeliva. Umožnilo nám to zlikvidovat aspoň sto padesát chobotnic. Něco takového bychom s tak malým přídělem zásobníků nikdy nedokázali."
"To není pravda!"
Gana cosi zabručela do náramku a kovový hlas jí hned odpověděl:
"Střelivo je vynikající a v žádném případě se nesmí upravovat."
"Tak se zeptejte dívek,.které byly v boji a neseděly na zad ku někde v kanceláři:"
"Skončila jsem," přerušila ho Gana naštvaně. "Jste vinni. Nyní přejdeme k vážnější záležitosti. Jste žhář! Nebo snad chcete popřít, že jste schválně rozdělal a šířil oheň?"
"Docházelo nám střelivo. Jedině tak jsme mohli odrazit útok. Umožnilo nám to zlikvidovat dalších padesát chobotnic. Žádná vaše jednotka něco takového ještě nedokázala."
"To vás neospravedlňuje." Učinila ještě dotaz prostřednictvím náramku a dostala tuto odpověď: "Rostliny a stromu jsou nezbytné pro rovnováhu této planety. Jejich ničení je neodpustitelným zločinem. Požár navíc vážně znečistil atmosféru."
"To je směšné," ohradil se Mark.
Generálka zbrunátněla vzteky. "Než soud vynese rozsudek, chcete říct něco na svou obhajobu?"
Mark se zhluboka nadechl a prohlásil: "Myslím si, že se nás chcete zbavit. Nejdřív jste nám odmítly dodat munici, třebaže jste věděly, jak nutně ji potřebujeme, pak jste, schválně zpozdily 22. četu. Asi vás zklamalo, že jsme ještě naživu. A proto jste sehrály tento směšný proces." Na chvíli se odmlčel a dodal: "Ještě nevím, jestli takhle jednáte proto, abych nemohl prezidentce prozradit; jak jste neschopná, nebo..."
Počkal vteřinku a pak dodal: "Nebo jestli zrádně spolupracujete s chobotnicemi a chcete jim dopomoci k vítězství."
Gana nadskočila na židli a buclaté tváře jí zbrunátněly.
Trvalo dobrou minutu, než se uklidnila a poradila se s náramkem.
"Rozsudek zní takto," oznámila pak rozechvělým hlasem a nijak neskrývala své uspokojení.

"Rozhodnutím polního soudu a se souhlasem Mozku jste všichni tři odsouzeni k trestu smrti zastřelením. Poprava se koná zítra za svítání."
Než stačila vstát, Mark se ozval: "Poručice Maka za nic nemůže. Jednali jsme proti jejímu rozkazu."
"Jako velitel čety vám měla v těchto zločinech zabránit. Proto je rovněž vinna." Generálka se obrátila ke strážím: "Odveďte odsouzené do cely, kde vyčkají vykonání rozsudku.
Vystrčily je na chodbu. Seržantka usoudila, že Maka nejde dostatečně rychle, a proto ji udeřila pažbou do ledvin. Maka vykřikla a Mark se otočil. Levou rukou zvedl pušku a pravou popadl seržantku za hrdlo. Ostatní strážné to natolik překvapilo, že se na nic nezmohly. Mark se zahleděl modrající seržantce do očí.
"Ještě jednou a zabiju vás." Odstrčil ji a vzal Maku za ruku.
"Zítra uvidíme, jestli budou tak vzpurní před popravčí četou," vrčela seržantka. `
Prošli místností, v níž. seděly za stolem čtyři dívky.
"Vedu vám vězně," oznámila seržantka. "Zavřete je do cely."
Hnědovláska hrubých rysů s povzdechem vstala a otevřela dveře na konci chodby.
"Tak šup a buďte hodní," řekla posměšně. "Kdy nato jdou?" zeptala se seržantky.
"Ráno. Dlouho tě otravovat nebudou."
Jediným vybavením cely byla tři lůžka, stěny byly holé, bez jediného okna. Větralo se dvěma maličkými zamřížovanými otvory.
Maka se natáhla na lůžko a vzdychla si: "Já věděla, že to takhle skončí. Ale aspoň jsme zachránili holky z naší čety."
"Ještě nejsme mrtví," usmál se Mark. "Doufám, že nám nezapomenou dát večeři. Zatím budeme čekat."
Posadil se na sousední postelu zavřel oči.
"Tvoje hypotéza o Ganině chování je logická, ale nemyslím si, že odpovídá pravdě," konstatoval Ray.
"Ta baba neudělá nic, dokud se neporadí s náramkem."
"V tom případě se nás chce zbavit Mozek."
Ray ukázal na svůj náramek. "V noci jsem se ho vyptával. Ta plechárna by potřebovala přepálit obvody. Když jsem se ptal na chobotnice, odpovídala pořád, že jsou to zajímaví rostlinní živočichové. Když jsem nadhodil nutnost vylepšit výzbroj, narazil jsem na odmítnutí a na argument, že kulky jsou skvělé."
"Recituje program sestavený před dvěma sty lety po té strašlivé válce."
!Je to mnohem horší. Když jsem se ptal na Ličin výzkumný program, odpověděl mi, že je zbytečný a nebezpečný. Je třeba ho okamžitě zastavit a zlikvidovat všechny podvratné živly."
"Jinými slovy, to on rozhodl o naší smrti."
Otevřely se dveře. Jedna strážná nesla tři dávky, potravin a druhá zůstala s puškou v ruce na prahu.
"Pokud chcete, tak za dvě hodiny máte právo na uspávací prostředek, který vám pomůže přečkat poslední noc."
Maka chtěla odmítnout, ale Mark hned souhlasil. "Mně by to náramně pomohlo. Jsem trošku nervózní."
Mlčky pojedli a potom si Maka sedla na postel vedle Marka. Tváře jí zrůžověly, oči měla sklopené. Šeptla: "Zbývá nám už jen pár hodin, nechtěl bys... Ty a já... Jako u tebe v pokoji. Bylo to tak krásné!"
Vzal ji kolem ramen a přivinul ji k sobě. "Počkáme, až přijde strážná. Kolik asi může být?
"Tak sedm. Za chvíli nastane noc: Naše poslední."
"Kdoví?" povzdychl si Mark. "A co kdybychom uprchli?"
"To se nikdy nikomu nepodařilo."
Maka se zeptala náramku a dostala odpověď: "Jste v cele typu E27. Jakýkoli útěk je nemožný."
"Řekl bych, že ten váš Mozek nemá dost představivosti," poznamenal Mark. Postavil se ke dveřím. Po chvíli sykl: "Pozor, už jdou!"
Sám přešel doprostřed cely a Ray se zatím přitiskl ke stěně.
"Tady jsou ty prášky," řekla hnědovlasá strážná a přistoupila k Markovi.
Natáhl ruku, jako by si je chtěl vzít. Když mu je podávala, popadl ji za zápěstí a přitáhl si ji k sobě. Než stačila vykřiknout, dostala ránu do brady a v bezvědomí se skácela k zemi.
Ani Ray nezahálel. Vytrhl druhé strážné pušku a nepříliš galantně ji omráčil úderem do čela.
"Ještě jsou nejméně dvě," zakoktala Maka.

Chodba byla prázdná. Pootevřenými dveřmi do ní vnikalo trochu světla. Mark do nich nahlédl. Dvě strážné se dívaly na televizi.
"Nerad ruším," řekl, "ale vašim kolegyním se udělalo mdlo. Bojím se, jestli to není něco vážnějšího."
Dívky vyskočily, vyběhly na chodbu a Ray je promptně poslal k zemi. Pod každou paži si naložil jedno tělo a odnesl je do cely. Uložil je vedle družek a pečlivě za nimi zamkl.
Díky své fotografické paměti pak provedl ostatní prázdnou budovou na velké nádvoří.
"Je venku nějaká hlídka?" zeptal se Mark.
"V podstatě ne. Ale je to šílenství. Jestli nás dostanou..."
"Dvakrát nás zastřelit nemůžou, nemyslíš? Kde jsou vozy?"
"V garáži napravo, ale bez speciální karty je nenastartujeme. Ty karty mají jen oficiální řidiči."
"Pojď!" Mark ji vzal za ruku, přeběhli prázdné neosvětlené nádvoří a zastavili se před garážemi.
"Vrata jsou vždycky zamčená," zasténala Maka.
"O takovou maličkost se postará Ray. Je to nesmírně nadaný lupič."
Vrata skutečně dlouho neodolávala. Uvnitř bylo seřazeno deset vozů jako na přehlídce. Kousek stranou našli menší přikryté vozidlo.
"To patří generálce!" vyděsila se Maka, když viděla, jak pozemšťané neomylně míří k němu. "Nemáme právo ho použít."
"Právě naopak," smál se Mark. "Myslím, že Gana nám to dluží. Sedni si dozadu."
Ray zatím něco kutil pod palubní deskou a za necelé dvě minuty se mu podařilo nastartovat. Usedl za volant a okamžitě vyjel.
"U východu z tábora je stráž.," varovala ho Maka. "Tudy neprojedeme."
"Máš ty věcičky?" zeptal. se Mark Raye. "Nikdy nejdu do akce nepřipravený."
"Takže si připrav uspávadlo. Pro případ, že by strážná bylo příliš snaživá."
Šlo o kuličky naplněné žlutou, velice prchavou tekutinou, která dokázala oběť uspat během tří vteřin.
"Připraven!"
Strachovali se zbytečně. Když strážná viděla, jak se k ní žene generálčin vůz s rozsvícenými světly, okamžitě zvedla závoru a zasalutovala. Vůz vyjel na silnici vedoucí do města.

8

Po několika minutách ticha Maka zafňukala: "Stejně si myslím, že tohle celé je nesmysl. Jestli se vrátíme na ubikace, Mozek nás hned lokalizuje a znovu nás zatknou."
"Chci vidět Liku," řekl Mark, "a informovat ji o našich trampotách. Ona to dokáže pochopit. Ale nejdřív bych rád navštívil ještě někoho." Nevšímal si Mačina tázavého pohledu a víc jí neřekl.
Cestou nepotkali jediný vůz. Marka to překvapilo, ale Maka vysvětlila: "Už léta nám Mozek radí, abychom v noci nic nedělaly a odpočívaly."
Jako chobotnice, pomyslel si Mark.
Konečně dojeli do města. Bylo stále tak smutné a pochmurné. Ray zamířil k budově, v níž sídlil Mozek.
"Jak to uděláme? Určitě to bude hlídané. Jestli vnikneme do budovy násilím, Mozek je dost chytrý na to, aby spustil poplašné systémy a možná i automatickou obranu."
"To je možné, i když v tomhle ohledu nebývají ženy příliš vynalézavé. V obraně bude určitě nějaká slabina," namítl Mark. Zamyslel se a promítal si před očima vnitřek budovy. "Vzpomeň si. Chladí se potrubím; které vede do řeky. Musí být k němu přístup, už kvůli údržbě."
Vůz zastavil na nábřeží, asi sto metrů od budovy:
"Proč tady stojíte?" divila se Maka. "Lika má laboratoř na druhém konci města."
"Pojď," usmál se na ni Mark. "Projdeme se po nábřeží. Taková procházka pro zamilované."
"Cože? Tomu nerozumím. To jako že ty a já, my... Na nábřeží?"
"Půjdeme, budeme se držet za ruce a dívat se na hvězdičky. Vztahy mezi osobami různého pohlaví - to není jen milování, ale i obyčejná radost, že jsou spolu."
Maku sice nepřesvědčil, ale přesto s ním šla.
"Ty tvoje výklady jsou dost legrační," poznamenal Ray. "Nahrál jsem si je a příležitostně je použiju."
Procházeli se asi pět minut a pod nimi hučela řeka. Noc jim náhle připadala temnější, teplejší a vlažejší.

"Jsme u budovy," zašeptala bázlivě Maka: Vzápětí už spatřili velké potrubí stočené do spirály, které vedlo do řeky. Místy bylo pokryté čímsi nahnědlým.
"Tady jsou nějaké kovové dveře," hlásil Ray, "ale zamčené."
"Poplašné zařízení?"
"Nezdá se."
"Já ji nějak zabavím a ty přepal zámek."
Za necelou minutu noc přervalo světlo. Otevřenými dveřmi viděli do osvětlené haly.
"To ne!" vydechl Mark.
Z měděného potrubí vyrůstalo cosi nahnědlého, co připomívalo kořeny. Stoupaly a větvily se. Zavrtávaly se do podlahy a pozemšťané měli pocit, že se ocitli v tropickém pralese.
"Co to je?" divila se Maka. "Na plánu, na který jsme se dívali předevčírem, to nebylo:"
"Myslím, že už rozumím," řekl Mark po chvíli. "Ta bytost, co řídí chobotnice, pronikla kořeny až sem a obsadila váš počítač."
Mark se náhle rozhodl, instinktivně, bez rozmýšlení, jak se mu občas stávalo.
"Rayi, přeřízni to laserem. Ale dej pozor, ať nepoškodíš potrubí."
"Jasně, ale uhněte kousek stranou. Nevím, jak ta rostlina bude reagovat."
Z prstu mu vyšlehly rudé záblesky. Přepálený kořen se zazmítal, mlátil sebou do všech stran. Mark na poslední chvíli vystrčil Maku ze dveří. Ray řezal dál. Pracoval metodicky. S téměř lidským výdechem úlevy přeřízl poslední vlákna. Kořeny visící od stromu se stále kývaly. Vtom se některé setkaly: vyšlehly oslňující záblesky, které provázelo pronikavé praskání.
"To svinstvo obsadilo různé části počítače," vysvětloval Ray. "Když se dotknou, jsou z toho parádní zkraty." Ďábelský ohňostroj pokračoval tři minuty, pak se prudce zablesklo a zbyly jen rudé body, zápach spáleného dřeva, kaučuku a umělé hmoty.
Naše trojice stála na nábřeží, pár metrů od řeky. Tu Maka zoufale vykřikla: "Marku! To je hrůza! Můj náramek! Je němý!"
"To mě nepřekvapuje. Pojď, musíme, rychle za Likou."
Šedesátikilometrovou rychlostí jim to k laboratoři trvalo skoro čtvrt hodiny. Tam jim jedna technička sdělila, že ministryně nutně musela k prezidentce.
"Nemůžeme se s Likou spojit telefonicky? Je to důležité."
Dívka chvíli váhala, ale pak je pustila do laboratoře a ukázala na telefon. "Tohle je přímá linka. Jestli z toho bude nějaký průšvih, odnesete si to vy. Já vám nic neřekla, jasný?"
"Jasný," zasmál se Marka "Beru všecko na sebe."
Ozvaly se ještě dvě spojovatelky, stejně nevlídné a rozespalé, potom konečně zaslechli Ličin hlas:
"Marku, proč mě teď voláte? Nemám čas. Máme problém. Ozvěte se později."
"Myslím, že ten váš problém znám," skočil jí do řeči, dřív než zavěsila. "Váš Mozek se porouchal. Nepřímo za to můžu já."
Lika vztekle vydechla a pravila velitelským hlasem: "Ihned přijeďte!"
***
Prezidentka Naďa jednala s Likou a s ministryní průmyslu Ednou.
"Podle prvních hlášení došlo z neznámých důvodů k rozsáhlému zkratu. Odešlo značné množství obvodů. Oprava potrvá několik týdnů, ne-li měsíců. Problém je v tom, že některé plány byly pouze v Mozku a kopie nemáme."
Strážná ohlásila příjezd pozemšťanů. Maka se držela v pozadí a chovala se velice nenápadně.
"Můžete nám říct, co se stalo s Mozkem?" zeptala se Naďa.
"To je dlouhá historie," odpověděl Mark, "ale pokusím se vám to všechno vysvětlit pěkně po pořádku."
Začal útokem na kótu 13. Poslouchaly ho tiše, jen občas tlumeně vykřikly. Zakončil těmito slovy: "Myslel jsem, že když usekám kořeny u základny, tak vlákna uschnou. Netušil jsem, že jsou tak živá. Jak do sebe narážela, způsobila zkraty."
Prezidentka chvíli mlčela a čelo jí brázdily starostlivé vrásky. Pak se na Marka upřeně zadívala a prohlásila: "Ztráta Mozku bude pro naše občanky katastrofa, už příliš dlouho jsou na něm závislé. Náš hlavní problém jsou ale chobotnice, které nás chtějí zničit." Zhluboka si povzdychla. "Měla jsem se víc

starat o řízení operací a nespoléhat se jenom na Ganu, kterou jmenoval Mozek. Kdybych věděla o chybách, které jste mi právě nahlásil, mohly jsme mít menší ztráty. Když už teď Mozek nebude narušovat boj, máme šanci je odrazit. To by byla hlavní výhoda vašeho... nevhodného činu. Máme čas zreorganizovat armádu a ta rostlina se to nedozví."
Mark zavrtěl hlavou. "Obávám se, že ne."
"Proč?"
"Bytost, která chobotnice řídí, už ví, že mozek je vyřazen a že nemůže ovlivňovat vaše rozhodnutí. Dojde jí, že použijete účinnější zbraně než ty nešťastné pušky: Pochopí, že ztráta Mozku povede ke značným personálním změnám."
"A co udělá?" zeptala se Naďa.
"Rychle zaútočí, zmobilizuje všechny své síly, smete vaši neschopnou obranu, dostane se do města a dál... Však víte."
Prezidentky zbledla jako stěna. "Kdy?"
Mark si dal s odpovědí na čas. "Chobotnice se mohou přemisťovat jedině za dne a jsou rozptýlené po lesích. Řekl bych pozítří nebo popozítří."
"Asi máte pravdu." Udeřila pěstí do stolu, až sebou všichni trhli. "Musíme jednat. Marku, dokázal jste, že jste si uchoval mužské válečnické instinkty, jak tvrdila Lika. Pomůžete nám i nadále?"
"Ale ovšem! Ty chobotnice mi jsou z duše protivné."
"Myslíte si, že nás dokážete zachránit?"
"Přinejmenším se o to můžu pokusit. Nechci ale co chvíli narážet na odpor starých důstojnic, které byly příliš dlouho pod vlivem Mozku a pořád se budou ohánět těmi pitomými řády:"
"Jmenuji vás vrchním velitelem armády a předem souhlasím se všemi personálními změnami."
"Děkuji. Taky potřebuju množství upravené munice."
"Opatřím vám ji," přislíbila Edna. "Co mám udělat?" Mark si vzal kus papíru a kreslil. "Kulky už nesmějí být špičaté, ale musí mít hrot ve tvaru kříže. Jakmile vniknou do těla chobotnice, roztrhnou je tlakem vzduchu."
"To nebude problém. Škoda že jsme na to nepřišly dřív."
"Nevyčítejte si to. Mozek by s tím stejně nesouhlasil."
"Už jsem dala příkaz, aby přebudovaly montážní linky.
V poledne přivezou do tábora první bedny. Továrny budou pracovat ve dne v noci. Co dál?"
"Potřeboval bych zápalné granáty." Ženy se zatvářily nechápavě, a proto pokračoval: "Takové konzervy, které obsahují substanci s vysokou výhřevností, která se při nárazu vznítí."
Lika se usilovně zamyslela a potom řekla: "Myslím, že něco takového vyvinu velice rychle. Kolik toho budete potřebovat?"
"Pro začátek tak dvě stě kusů."
"Pokud mi Edna dodá potřebné suroviny..."
"Takhle ale založíte požáry," namítla prezidentka. "Narušíte rovnováhu planety. Nevím, jestli o můžu schválit..."
"Uvažujte," skočil jí do řeči Mark. "Za dvě tě let lesy pokryly v podstatě celou Ervu. I kdybychom zničili několik hektarů, nic se nestane."
Nadě se na rtech objevil smutný úsměv. "Jistě máte pravdu, ale vytvořily jsme si úctu k přírodě. Chápejte, že nám to bude činit jisté potíže."
Debatovali a probírali detaily ještě několik hodin. Maka nakonec usnula v křesle.
Začalo se už rozednívat a Mark s námahou potlačoval zívání. "Asi byste měla zavolat do televize a informovat o tom, že Mozek nefunguje. Je třeba zabránit panice," upozornil prezidentku.
Naďa přikývla. "Napíšu hlasatelce komuniké."
"Vzhledem k vážnosti situace bude asi lepší, když se na obrazovce ukážete sama. Řekněte jim, že se jedná o menší poruchu, která se rychle odstraní."
"Vždyť to není pravda," ohradila se prezidentka. "Některé pravdy je třeba odhalovat pomalu," usmál se Mark. "Za pár dní jim řeknete, že opravy si vyžádají více času, než se očekávalo. Šok už ale nebude takový:"

Naďa se na něj dlouze zadívala. V jejím pohledu byla ironie. "Konstatuji, že muži neovládají jen válečnické umění, ale i zastírání a přetvářku. Asi vás poslechnu."

9

Gana vstala krátce před rozbřeskem, upravila si uniformu a vyšla ze své ubikace. Na dvoře už čekala popravčí četa.

"Četa nastoupila na váš rozkaz, paní generálko," hlásila poručice.

"Dobrá. Přiveďte odsouzené!"

Gana se ráda se účastnila poprav. Dávalo jí to pocit moci a autority. Mohla udělit odsouzeným milost, ale tohoto práva nikdy nevyužila. V žádném případě nechtěla dát najevo slabost. Od podřízených vyžadovala bezpodmínečnou poslušnost a popravy byly skvělým prostředkem k udržení disciplíny.

Doběhla k ní poručice. "Paní generálko..." koktala, "paní generálko, vězňové přemohli stráž a utekli!"

Ganá zbrunátněla. "To není možné. To je... To odporuje všem řádům! Hledejte je. Najděte je! Nemůžou být daleko. Do čtvrt hodiny je tady chci mít spoutané na rukou i na nohou, jinak místo nich dám zastřelit ty, které je měly hlídat!"

Za pár minut tábor ožil. Všechny dívky pobíhaly sem a tam, ale hodně jich jen stěží zakrývalo úsměv. Anka a Lora se tvářily přímo bujaře.

Po chvíli se mladá poručice rozpačitě vrátila. "Nedají se najít. Když unikli z cely, vypáčili vrata garáže a ukradli vůz. Váš, paní generálko:"

"Proč je nikdo nezastavil u brány?"

"Když strážná poznala váš vůz, nechala je projet."

"Bude přísně potrestána, poznamenejte si to." Gana se dvakrát nadechla tak mocně, že jí div nepraskla uniforma, a pokračovala: "Odsouzenci určitě odjeli do města. Snadno je tam najdeme. Odložili si popravu o několik hodin, to je vše. Budu informovat Mozek."

Náramek však odmítl poslušnost. Gana něco zabručela a potom se obrátila na nejbližší důstojnici. "To je divné, nějak se porouchal. Půjčte mi váš."

"Nereaguje."

"Můj taky ne..." ozývaly se ostatní.

Gana zbledla. Několikrát zatřepala náramkem.

"Chci svůj vůz. Musím okamžitě za prezidentkou!"

"Ale ten vám přece ukradli."

"Tak vezměte jiný. Ale pospěšte si!"

Poručice se v té chvíli dopustila té neopatrnosti, že se zeptala: "A co nařizujete ohledně kóty 13? Ta četa by se měla vystřídat."

Gana si mechanicky přiložila náramek k uchu. Najednou byla zmatená, nikdo jí neradil. "Musíme... Musíme..." Brzy se však vzpamatovala a suše pronesla: "Dvacátá první četa je prakticky kompletní. Převezmete velení." A vztekle dodala: "Děvčata znají terén."

"Jak dlouho tam máme vydržet?"

"Co já vím? Snažte se!"

Zmatená poručice došla do ubikace 21. čety. "Jsem Mila a přebírám vaše velení." Její slova nevzbudila žádné velké nadšení. "Máme vystřídat dvaadvacátou četu." Chvíli váhala a dodala: "Nevím, jak dlouho budeme nasazeny, protože Mozek neodpovídá. Myslím tedy, že bychom si měli vzít proviant a střelivo na tři dny."

"Sklad nám je nikdy nevydá," namítla Lora.

Poručice na ni vychytrale zamrkala. "Řeknete, že je to generálčin rozkaz. Odjela do města, takže skladníci si to nemůžou ověřit. Navíc mají němé náramky."

Četa naložila materiál a nastoupila do vozů. Jakmile se vozy daly do pohybu, děvčata otevřela bedny s municí a pustila se do úpravy střel. Když vozy zastavily, Mila vystoupila jako první z kabiny. Spatřila, co děvčata dělají, a zděsila se.

"Střelivo se nesmí nijak upravovat. Generálka to ještě včera připomínala. Musím to nahlásit."

Anka k ní přistoupila. "Už jsme si to ověřily včera. Tahle finta nám zachránila život. Bud přivřete oči a my

budeme ještě zítra naživu, nebo budete trvat na svém a pak se může stát, že při prvním útoku vás zasáhne zbloudilá kulka."
Mile to zapalovalo rychle. "Dobrá, jako bych nic neviděla, ale za jedné podmínky."
"A to?" zeptala se podezřívavě Anka.
"Ukažte mi, co jste s těmi kulkami dělaly. Ani já nemám chuť skončit v chapadlech chobotnice."
Na vrcholku kopce je už čekala zrzka. "No konečně! Už jsme si říkaly, kdy nás asi vystřídají."
"Chobotnice se ukázaly?" zeptala se Mila.
"Včera jsme odrazily tři útoky. Šedesát mrch jsme oddělaly. Dneska ráno se už neukázaly."
"Máte ještě střelivo?"
Zrzka krátce pohlédla na Loru a pak odpověděla: "Šetřily jsme. Můžeme vám nechat nepoužité zásobníky."
"Díky, určitě se nám hodí. A teď už jeďte, vozy čekají."
***
Schůze v prezidentčině pracovně už končila, když se dveře rozletěly a Gana vpadla dovnitř jako smršť. Ani se nepodívala na přítomné, došla k Nadině stolu a opřela se o něj pěstmi.
"Mozek neodpovídá. Vyžaduji, aby byl okamžitě opraven, jinak už nemůžu zajistit velení."
Naďa na ni nevlídně pohlédla. "Kdybych byla věděla, jak velíš, už dávno jsem tě vystřídala."
Gana zbledla a protestovala: "Nikdy jsem neudělala nic, co by neschválil Mozek. Je velitelem nás všech, i tebe."
"Bohužel ho ovládala jakási rostlina a diktovala ti, co máš dělat."
Gana na Naďu nevěřícně pohlédla. Pochopila, že si prezidentka nedělá legraci, a nezmohla se už ani na slovo odporu.
Naďa pokračovala. "Zbavuji tě velení. Vrchním velitelem armády jsem jmenovala Marka."
Když Gana spatřila pozemšťany, ztuhla zděšením. "To není možné;" vybuchla. "Válečný soud je včera odsoudil k smrti. Dneska ráno měli být zastřeleni, ale měli tu drzost, že utekli."
Unavená Nadá se krátce usmála. "I to ti vnukla ta rostlina. Vše se ruší. Budeš Markovi k dispozici a představíš ho velitelskému sboru."
"Odmítám. Nemáš právo zbavit mě velení. Jmenoval mě Mozek, a dokud Mozek nerozhodně jinak, zůstávám ve funkci."
Prezidentčin hlas byl mrazivý a výhrůžný: "Buď to přijmeš, nebo tě dám zatknout a budeš souzena za zradu a spolčování se s chobotnicemi."
Tahle výhrůžka už do Ganina omezeného mozku pronikla. Vzpřímila se do pozoru.
"Rozkaz! Ale odmítám jakoukoli odpovědnost za vše, co bude následovat. Ti směšní samci neznají naše řády."
"Naučím se je, nebojte se," usmál se Mark. "S vaším dovolením, Nado, rád bych okamžitě odjel do tábora. A očekávám dodávku nového materiálu." Na odchodu si neodpustil:
"Pojedete s námi, paní generálko? Mám velice pohodlný vůz."

10

Mark se usadil v Ganině kanceláři. Pořád ještě roztrpčená Gana mu ukázal těch pár dokumentů které měla.
"Žádný archiv nepotřebujeme, protože Mozek zaznamenává všechna hlášení."
Dostavily se dvě důstojnice. Zrovna ty, které asistovaly u soudu. Toporně zasalutovaly. "Přišly jsme na váš rozkaz, pane generále," vyštěkly neochotně.
"Jak dlouho jste už nebojovaly?"
"Tři roky. V hodnosti plukovnic už nemůžeme na bojiště."
Mozek chytře vzdaloval velitelské kádry od reality boje. Jedna z nich, Jexa, byla odpovědná za výstroj a výzbroj.
"Jak jsme na tom s munici?" zeptal se Mark
"Já... já nevím. Přehled měl Mozek. Ale myslím, že jí máme ještě dost."
"To mě nepřekvapuje, protože ji nepřidělujete těm, kteří ji nejvíc potřebují. Dnes odpoledne dostanete

nový typ střeliva. Bude se přednostně přidělovat těm, kdo jdou do bojových akcí. Je možné, že přísun munice se protáhne pozdě do noci, ale přeju si, aby zítra ráno bylo všechno na místě."
"V noci máme přece odpočívat, tak to nařídil Mozek!" namítla Jexa.
"Ticho!" Jestli zítra ráno nebude můj rozkaz splněn, dám vás zbičovat na dvoře. A věřte mi, že spoustu vašich kolegyň to náramně potěší!"
Plukovnice sebou trhla a už nic nenamítala.
"Dejte si odchod. Pusťte se hned do práce a nezapomeňte na to, co jsem vám slíbil."
Druhá plukovnice měla pěkně oplácanou tvářičku. Odpovídala za stavy jednotek a bojovou pohotovost a jmenovala se Apta.
"Kolik máte čet?"
"Čtrnáct. Pokud ta, která je teď na kótě 13, ještě existuje.
"To moc není. Jaké jste měly ztráty?"
"Zhruba jednu až dvě čety týdně. Příští měsíc dostaneme nový kontingent. Pokud nedojde k nějaké větší ofenzívě, mělo by to nahradit ztráty."
"Uveďte všechny čety na útěk do bojové pohotovosti. Večer se u mě sejdou velitelé čet." Hnědovláska se nadechovala, chtěla něco říct, ale Mark suše dodal: "Neříkejte mi, že noc je od toho, abyste civěly do hypnotelevize. Důstojník je ve službě pořád. Jasný? Proveďte můj rozkaz!"
Obrátil se ke Ganě. "Kdo má na starosti spojení?"
"Já. Mám vysílačku, která je napojená na jednotlivé čety."
"Ukažte."
Gana zabručela. "Můžu předat vaše rozkazy dál, ne?"
"Ani náhodou."
Nenávistně se na něj podívala, ale uposlechla. Mark s Rayovou pomocí rychle našel frekvenci 21. čety.
"Tady vrchní velitel Mark. Jak to vypadá?"
"Poručík Mila. Chobotnice se ještě neukázaly."
"Upravily jste střelivo?"
Mila váhala.
"Pokud ne, tak vám dávám rozkaz, abyste tak učinily."
Zaslechl výdech úlevy.
"Myslím, že váš rozkaz byl už vykonán."
"Skvělé! Jste inteligentní dívka, která dokáže naslouchat dobrým radám. Neočekávám útok dřív než odpoledne. Musím vám sebrat seržanta Loru a vojína Anku, potřebuji je na štábu. Posílám pro ně vůz. Zítra ráno dostanete nové rozkazy. Jakmile se chobotnice ukážou, hned mi zavolejte.
Mark si dlouho prohlížel nástěnnou mapu. Kilometr vpravo od kóty 13 byl ještě jeden vrch. Mezi nimi se čtyři kilometry táhla pláň k táboru.
"Brzy bude noc. Můžete si jít lehnout, Gano, jak vám nakazuje Mozek."
"Nemůžeme si promluvit o vašem plánu?"
"Ještě jsem nic nerozhodl. Uvidíme se zítra."
Jakmile odešla; Mark zabručel: "Rayi, myslím, že by nebyl marný menší průzkum lesa. Zatím si trochu zdřímnu."
Dlouho si však neodpočinul, protože do kanceláře vrazila náčelnice Jexa. Byla celá bez sebe,
"Pane generále; nejenže, jsme celý den dostávaly množství munice, přesahující oficiální příděly, ale teď nám ministryně pro výzkum dodala materiál, který se nedá zařadit do žádné kategorie stanovené výstrojním a výzbrojním řádem. Musím ho odmítnout."
"Udělejte to," ušklíbl .se Mark, "a já vám veřejně rozsekám zadek: Ten speciální materiál hezky přijměte a ráno vám řeknu, co s ním."
Vztekle odešla a málem se srazila s Likou. Ta byla ještě celá červená, jako někdo, kdo má za sebou velice živou diskusi.
"Nikdy bych nevěřila, že vojáci jsou takoví blbci," vzdychla si. "U Nadi jste skutečně příliš nepřeháněl."
Položila na stůl konzervu připomínající potravinovou dávku.
"Za tak krátký čas jsem jiné pouzdro nesehnala. Je v nich směs chlorečnanu draselného a sloučenin

obsahujících fosfor. V dusíkaté atmosféře je stabilní. Když odtrhnete víko, směs se ve styku s kyslíkem během deseti vteřin vznítí. Hoří asi deset minut. Je to ono?"
"To je naprosto skvělé! Kolik jste jich přivezla?"
"Dvě stovky, pokud je ta vaše pitomá podřízená přijme a dovolí je vykládat."
"Myslím, že se už vykládají," usmál se Mark. "Měl jsem argument, kterému nemohla odolat a který ji podnítil k vyššímu úsilí."
"Díky. Vrátím se do města. Nezapomeňte, že paní prezidentka chce být o všem průběžně informována. Spoléháme na vás, Marku: Jste naše poslední naděje."
Když Lika odjela, šel si Mark opět lehnout.
Vyrušil ho pro změnu Ray. "Je to horší, než jsme si mysleli. Ten les je plný spících chobotnic. Jsou mezi kótou 13 a 14 a do hloubky víc než kilometr. Počet odhaduju tak na tři tisíce. Dezintegrátor použít nemůžu, protože nejsou pohromadě. Potřeboval bych víc výbojů, než generátor snese."
"Tak se vrať Tahle informace mi pro začátek stačí."
"Ráno se určitě rozvinou na planině a tvoje chabé jednotky je nezastaví. Bude to hrozný masakr."
"Dostal jsem nápad. Znáš bitvu u Kann mezi Hannibalem a Římany?"
"Antické dějiny v programu nemám, takže nevím."
"Zítra uvidíš."
V té chvíli se dostavila Apta, nadále se tvářila naštvaně. "Důstojnice jsou vám k dispozici. I ty, co jste dal přivézt. Musím vám oznámit, že tři čety nemají po akcích z minulého týdne velení."
"Rozumím. Tímto povyšuji Loru a Anku na poručíky a spolu s Makou, které vracím hodnost, převezmou jejich velení."
Plukovnice Apta zaváhala a pak nesouhlasně řekla: "Měla bych vás upozornit, že se jedná o živly, které často odmítají rozkazy..."
"Stupidní rozkazy, což svědčí o jejich zdravém úsudku, kterého se nedostávalo jejich nadřízeným. Vezměte tuhle mapu a pojďte se mnou."
Vešli do jasně osvětlené zasedačky. Mark vystoupil na stupínek, provázen zvědavými a překvapenými pohledy dívek, které v životě nespatřily muže. Apta pověsila mapu na zeď.
"Děkuji," řekl. "A teď jděte dohlížet na dodávky materiálu. S plukovnicí Jexou připravte příděly na druhou ranní. Nezapomeňte, že budou čtyřikrát větší než před běžnou bojovou akci."
Odešla s výrazem mučednice stižené osudem a Mark pohlédl na třináct dívek. Bylo to málo, moc málo na záchranu jedné civilizace.
"Tři z vás mě už znají. Jsem ve vašem světě cizincem, ale chci vám pomoct. Zítra dojde k velké bitvě, na které závisí osud vás všech. Otevřeně vám říkám, že to bude tuhý boj, ale máte účinné zbraně. Maka vám to potvrdí."
Rychle jim vysvětlil účinek upravených nábojů a manipulaci se zápalnými granáty.
"Teď přejdeme k vlastní operaci: Každou kótu budou hájit dvě čety."
"Ale," namítla drobná blondýnka, "podle řádů má každou hájit jen jedna..."
Mark se na ni podíval tak, že rázem pochopila, co si o její připomínce myslí.
"A nechat se zmasakrovat, co?" vybuchl. "To je směšné. Bojujeme, abychom zvítězili, a ne abychom byli oběťmi řádů. Za kopci se rozvinou dvě čety a budou čekat na mé rozkazy. Čtyři další čety obsadí prostor mezi kopci. Ty čeká největší nápor, protože chobotnice budou chtít zaútočit přímo na tábor. A vy uděláte následující věc..." Podrobně jim vysvětlil, co od nich čeká.
"Bude s vámi můj pobočník Ray a na všechno dohlédne. Každá dostanete čtyřnásobné množství střeliva. Každý velitel čety bude se mnou v ustavičném spojení a bude mě informovat o případných potížích. Jednotky musí být na místě hodinu před svítáním, protože chobotnice zaútočí hned za rozbřesku. Všem přeju hodně štěstí. A ještě jedno doporučení: Tento plán je tajný a s nikým o něm nemluvte."

11

Mark s obavami hleděl na vycházející slunce. Stál na pahorku mezi planinou a táborem. V dálce viděl obě kóty a vzadu les.
"Všechny jednotky jsou na místě," hlásil Ray. "Jsem s Ančinou a Lořinou četou. Sto metrů za námi jsou

další dvě čety. Pozor! Veselice začíná! Chobotnice lezou z lesa!"
Chobotnice tentokrát postupovaly v sevřeném tvaru. Druhá řada následovala po necelých dvaceti metrech - zřejmě proto, aby protivníka převálcovala, dřív než se stačí nadechnout.
"Pozor, děvčata!" varoval je Ray. "Hledí tři. Na můj povel salvami pal!"
Čtyřicet pušek vystřelilo současně. Výhoda současné střelby spočívala v tom, že pokud jedna kulka minula první řadu nepřátel, měla ještě šanci zasáhnout druhou řadu. A dívky navíc měly pocit, že jsou vedeny, takže nepropadaly nervozitě ani panice.
Ray neúnavně opakoval: "Pal! - Pal! - Pal!" a sám likvidoval jednotlivé chobotnice, které masakru unikly.
Netvoři navzdory těžkým ztrátám ustavičně postupovali. Když se přiblížili na sto metrů, Ray zvolal: "Poklusem ustoupíme a znovu se seskupíme sto metrů za Macinou linií. Poklusem v klus!"
Sám běžel jako poslední, cestou sebral dívku, která zakopla o kořen. Zastavil se mezi Makou a jednou blondýnkou. "Zalícit! Pal!"
Opět zarachotily salvy. Způsobily stejnou zkázu jako prve, ale nepřítele v postupu nezastavily.
Mark sledoval manévr a odhadoval ztráty.
"Tady kóta 13. Útočí jich asi padesát. Zatím to funguje."
"Fajn! Informujte mě i nadále."
"Kóta 14. Bitva probíhá hladce. Nová munice je velice účinná."
Ray manipuloval svými jednotkami po pláni jako na přehlídce a země byla poseta mrtvolami chobotnic. Už ustoupil o polovinu vzdálenosti, jež ho dělila od Marka. Mark v duchu spočítal spotřebované střelivo, čas, vzdálenost a sílu útoku a dospěl k závěru, že až dojdou k němu začne jim docházet munice. Zavolal do tábora. "Honem nám pošlete dvacet beden munice
"Bohužel," odpověděla Jexa. "Už jste měli čtyřnasobný příděl. Poraďte si sami."
"Jestli ty náboje nebudu mít do čtvrt hodiny," rozběsnil se Mark, "pošlu pro ně ozbrojenou četu, která dostane příkaz, aby vás vzala s sebou. Půjdete rovnou do první linie a s jedním zásobníkem. Pak pochopíte."
"Dobře, poslechnu vás, ale upozorňuji, že zásoby budou večer na dně," ozvala se dotčená odpověď.
"Jestli tuhle bitvu prohrajeme, žádné zásoby už potřebovat nebudete. Navíc dostanete v noci novou munici. Hněte kostrou!"
Gana dorazila k Markovi, Byla bledá a upocená. "Tolik jsem jich ještě neviděla," řekla ustrašeně. "Zpravidla jich útočí jen několik desítek."
"Jejich vůdce změnil taktiku," řekl posměšně Mark.
"Proč čety ustupují? Je to proti řádům. Vojáci mají v případě nutnosti umřít na místě, ale nikdy nesmí ustoupit. Měl byste okamžitě zasáhnout."
"Mlčte," zavrčel. "Postarejte se o munici, až ji přivezou. Ať hned otevřou bedny."
Minuty míjely v ustavičném rachotu střelby. Mark rozvinul obě čety, které zůstaly s nímž Brzy k nim dorazily Lora a Anka se svými děvčaty.
"Rychle si vemte nové zásobníky!"
O deset salv později doběhl Ray se svou jednotkou. Mark, spokojeně konstatoval, že neutrpěli jedinou ztrátu. Dívky se rozmístily do dvou řad, první klečela, druhá stála, a čekaly na rozkazy: Když byly chobotnice na dostřel, Mark zavelel: Pal! Salva šesti čet způsobila mezi chobotnicemi děsivé ztráty. Následující řady musely přelézat padlé, ale jejich odhodlání to nijak neztlumilo.
Chovají se jako hmyz, pomyslel si Mark.
Když se první chobotnice přiblížily na sto metrů, zavelel: "Palbu ukončit! Připravte granáty!" Naposled si ověřil směr větru. "Otevřít a hodit co nejdál!"
Pět vteřin nesnesitelného čekání a pak se před útočícími netvory zvedla ohnivá stěna.
"Tohle se Lice podařilo," pochvaloval si Ray. Chobotnice se úporně pokoušely proniknout ohněm, ale hroutily se v plamenech a jejich mrtvoly dál živily oheň, který hnán lehkým vánkem zvolna sestupoval ze svahu a mířil na planinu.
Nakonec se zastavily. Mark zavelel do vysílačky: "Křídla, postupte o dvě stě metrů a vrhněte granáty. Kóty 13 a 14: jedna četa se rozvine podél lesa a taky použije granáty. Musíme je obklíčit ohněm, aby neměly kam ustoupit."

"Rozumím," odpověděla Mila. "Provedu. To je nádhera!" Během čtvrthodiny byly chobotnice obklopeny ohněm. Zmateně pobíhaly sem a tam.
"To je zvláštní," ozval se Ray, "který dohlédl dál než ostatní, poslední jsou mnohem menší. Mají stěží metr v průměru."
"Na takový útok musely zmobilizovat všechny síly, tedy i ty nejmladší," vysvětlil mu Mark.
Ohnivý kruh se neúprosně zužoval a spaloval poslední chobotnice. Když plameny vyhasly, dívky kolem Marka zajásaly. Mark se od jásajícího davu vzdálil a vydával další rozkazy. Ganina nenávistného pohledu si nevšiml.
"Křídla, můžete se vrátit do tábora. Cestou zkontrolujte, zda nějaká chobotnice neunikla. Kóty 13 a 14: jedna čet zůstane jako pozorovatel: Nechá si veškerou munici. Kdyby se chobotnice zítra ukázaly znovu, dejte nám vědět. Ale pochybuji."
Gana zatím zavolala na Anku: "Shromážděte deset dívek. Novopečenou poručici to překvapilo, ale poslechla. Když se dívky shromáždily, Gana ukázala na Marka.
"Mozek a polní soud odsoudili předevčírem tohoto muže k smrt. Vykonejte okamžitě rozsudek."
Odstoupila pět metrů a zavelela: "K líci zbraň!"
Slovo, pal se jí vzpřícilo v hrdle; když zjistila; že všechny miíři na ni.
"Ale... to přece:..," zakoktala.
"Mám zavelet k palbě?" otázala se mrazivě Anka. "Nic by mi neudělalo větší radou."
"To je... vzpoura! Generála přece musíte poslechnout!" Mark suše zasáhl: "Přestaňte se už chovat jako idiot. Zřejmě jste zapomněla, že nyní jsem generálem já."
V té chvíli se naštěstí ozvala Ganina vysílačka, čímž se napětí zklidnilo.
"Jak to vypadá?" dotazovala se s obavami prezidentka Naďa.
"Hrůza," vydechla Gana. "Mark založil ohromný požár, děvčata ustupovala, potom došlo ke vzpouře..."
Mark jí vysílačku vyrval z ruky. "Všechno v pořádku, Naďo. Bitva skončila a bez jediné ztráty jsme zlikvidovali přes tři tisíce chobotnic."
Gana se sápala po vysílačce, ale Ray ji odstrčil. "Tak už přestaň zlobit, jo?"
Teď se generálka teprve rozběsnila. Vrhla se na Raye, spoléhajíc na svou hmotnost. Měla však pocit, že narazila do zdiv. Ray si ji ohnul přes koleno, hlučně jí naplácal na zadek a potom ji pustil na zem. "Příště se už budu vážně zlobit."
Odměnil ho jásot a smích všech čet a Lora tiše podotkla: "Ray má hroznou sílu, to já už vím."
"Čemu se tam tak smějí?" zeptala se udiveně prezidentka.
"Radují se z vítězství," vysvětloval Mark.
"Jestliže máte situaci v rukou, zajeďte za mnou do paláce. Chci být podrobně informována. A vezměte s sebou Ganu, nemá smysl nechávat ji příliš dlouho v táboře."
"Rozkaz!" Mark se otočil k Rayovi a dodal: "Dohlídni na holky v táboře: Zaslouží si odpočinek, ale musí postavit pro všechny případy stráže: Co když chobotnice mají ještě zálohy?"
***
Prezidentka přivítala Marka s úsměvem, který jí trochu uvolnil ztrhané rysy. Bylo na ní vidět, že už dlouho nespala. Lika nevypadala o mnoho lépe.
"Posaďte se. Ty taky, Gano."
Generálka se zle mračila. "Radši postojím." Nechtěla přiznat, že ji ještě pálí zadek po Rayově výprasku.
"Takže mi vyprávějte, jak to probíhalo. Umírám zvědavostí," vyzvala prezidentka Marka.
Mark jí vysvětlil, jak rozestavil jednotky.
"Chobotnice zaútočily jako obyčejně krátce po svítání."
"A děvčata začala ustupovat," přerušila ho Gana. "Kdybych velela já, něco takového by se nestalo."
"Děvčata prováděla mé rozkazy," pokračoval klidně Mark. "Museli jsme manévrovat. Kdyby byla zůstala na místě, chobotnice by je pozabíjely jako při předešlých bojích."
Vzal si ze stolu papír a nakreslil schéma. "Jak vidíte, křídla byla solidně hájena. Střed ustupoval přesně podle rozkazů a působil nepříteli značné ztráty. Když se chobotnice rozvinuly po celé planině, dal jsem zapálit ohně. Plameny je obklíčily a zničily."
Prezidentka se zájmem poslouchala. "Lika měla pravdu, když říkala, že vám, mužům, zůstal válečnický

instinkt," poznamenala.
"Není to tak docela moje zásluha," usmál se Mark. "Tenhle manévx si vymyslel jeden pozemšťan už před několika tisíci lety."
"To je jedno," trvala na svém Gana, "porušil řadu základních pravidel a zaslouží si exemplární trest. Základem armády je přísná disciplína, dodržování řádů a příkazů. Jinak z toho budeme mít za chvíli anarchii. Důkazem je například to, že skupina dívek se vzepřela mým rozkazům."
"Naštěstí pro mě, protože měla v úmyslu mě zastřelit," ušklíbl se Mark.
Prezidentka něco zavrčela a potom hlasem ostrým jako břitva prohlásila: "Mám takový pocit, že potřebuješ i se svými pobočnicemi odpočinek. Vezmi si dovolenou a vrať se tak za dva měsíce. Pak uvidíme, co s tebou."
Gana několikrát zalapala po dechu, vypadala jako vypasená ryba, která vypadla z akvária, ale nic neříkala.
"Máš odchod!"
Prezidentka se uklidnila a pokračovala: "Díky vám jsme zachráněny a můžeme zase žít normálně. Máte volnou ruku při reorganizaci armády."
"Kdepak, to už není práce pro mě," zavrtěl Mark hlavou. "Jmenujte nový velitelský sbor z mládých důstojnic. Maka a Mila to snadno zvládnou."
"Proč tu funkci odmítáte?"
"Vyhrály jste bitvu, jistě důležitou," odpověděl Mark po jistém váhání, "ale nevyhrály jste válku. Dokud nenajdete toho, kdo chobotnice řídí, nebudete mít klid. Za měsíc, za půl roku, možná za rok na vás zaútočí znovu a změní taktiku. Samy si zvolí místo a hodinu, a to je vždycky to nejhorší."
"Schovávají se v lese," namítla Naďa. "Chtělo by to tisíce a tisíce dívek, které by po celé měsíce pročesávaly lesy."
"Já bych toho jejich vůdce radši nějak vypudil."
"Ale jak?"
"Máme stopu, ten ohromný kořen, který parazitoval na vašem Mozku. Když po něm půjdeme, zavede nás tam, odkud vyrůstá."
"Dala jsem odřezky analyzovat," ozvala se trochu zmateně Lika. "Tak docela rostlina to zase není. Spiš to připomíná gigantické nervové vlákno."
"Nerv?"
"Ne, spíš prodloužení nervu, kterému se říká axon a které končí dendrity, což byla ta četná vlákna, jež kolonizovala obvody Mozku."
„Ale ani obří buňka nemůže mít tak dlouhý axon."
"Kdoví? Jedna buňka vašeho mozku je menší než tisícina milimetru a zasahuje vám až do míchy."
"Tuhle hypotézu by se vyplatilo prozkoumat," prohlásila Naďa. "Co k tomu potřebujete?"
"Lehký člun, zbraně, munici a proviant na několik dní."
"A kolik lidí?"
"Ray stačí. Jsme zvyklí prozkoumávat divoké planety. Větší počet lidí by nám byl na obtíž."
"Jednejte, jak uznáte za vhodné. Kdy chcete vyrazit?"
"Zítra ráno. Nemá smysl ztrácet čas."
"Vše bude připraveno. Kam vám to máme dodat?"
"Na nábřeží u Mozku."
Naďa si udělala pár poznámek: "Díky, Marku. Když se vám to podaří, zachráníte nás."
Lika se zvedla k odchodu. "Půjdu s vámi, Marku. Gana si určitě vzala svůj vůz. Takhle vzteklou jsem ji ještě neviděla. Doufejme, že neudělá nějakou hloupost."
Cestou dostal Mark zprávu od Raye. "Všechno v pořádku. Sejdeme se na ubikaci."
***
Mark vešel do svého pokoje, svlékl se a přešel do sprchy. Potom se vyfrotýroval a blaženě se natáhl na postel.
Už sladce usínal, když zaslechl škrábání na dveře. Potom někdo stiskl kliku a ve dveřích se ukázala Mačina hnědá hlava:

"Chtěla jsem se tě zeptat, jestli se mnou nechceš povečeřet."
Uvědomil si, že od rána nic nejedl. "Proč ne? Přines si příděl."
Když dojedli, Maka si rozepnula halenu. "Zítra odjíždíš," vydechla. "Mohli bychom... Ještě jednou..."
Mark jí pomohl se svlékáním. Po dlouhém vášnivém polibku klesli na lůžko, odkud je vír rozkoše brzy vynesl až k nebesům.
U Raye zaklepala pro změnu Lora a za ní vešla Anka, celá zrudlá.
"To je moje nejlepší kamarádka," vysvětlovala rozpačitě Lora. "Vyprávěla jsem jí to a chtěla by to taky poznat. Byl jsi tak skvělý!"
Android se rozesmál. "Tak tedy pojďte, krasavice moje, slibuju vám nezapomenutelný večer."

12

Už hodinu jeli proti proudu. Ray prozkoumával nahnědlý pás vinoucí se po dně řeky.
Mark se po něžné a divoké noci probral až před polednem. Zdrželo je ještě loučení s Likou a prezidentkou, takže vyrazili až po obědě. Teď zíval a Ray si neodpustil poznámku: "Ta noc ti dala nějak zabrat."
"A co ty?"
Android se decentně usmál. "Věnoval jsem se pedagogické činnosti. Generátor mi na tenhle sport bohatě stačí.. Ráno byly utahané jako koťata, ale náramně spokojené."
"Dej si pozor, Ray, pýcha je ošklivá lidská vlastnost, kterou by sis neměl osvojit."
"Pozor, vjíždíme do lesů," změnil Ray téma.
Řeka jakoby se zužovala. Strorny připomínající smuteční vrby sahaly až na samý břeh a jejich mocné kořeny se nořily do vody:
"Vidíš pořád ještě ten kořen?"
"Jo, je uprostřed."
Mark se rozhlížel po lese a zmocnila se ho nevysvětlitelná úzkost. "Vidíš nějaké ryby?"
"Ne. Řasy, písek, víc nic."
"Teď, poslouchej!"
Ray otáčel hlavou do všech stran a zamračil se. "Slyším jenom motor. Co bych měl slyšet?"
"Nic, právě že nic," zavrčel Mark. "A to je divné. Uvědom si to přece. Každý les přece vždycky bzučí hmyzem, zpívají v něm ptáci, ozývá se zvěř. Tady nic."
Velké rudé slunce zvolna klesalo k obzoru. Ray přiškrtil motor, protože větví neustále přibývalo a ponechávaly jim jen úzký .prostor.
K útoku došlo zcela nečekaně. Dlouhé větve, které ještě chvíli předtím klidně spočívaly na vodě, náhle ožily, švihly do člunu a pokoušely se zmocnit cestujících.
"Marku, zapni si opasek, dělej!" zařval android.
Opasek se dal naštěstí ovládat psychicky. Baterie se zapnula ve zlomku vteřiny. Právě včas! Jedna větev se odrazila od silového pole a zastavila se dvacet centimetrů od Markova obličeje. Znepokojeně pozoroval množství drobných přísavek, jak se pokoušejí přichytit na silovém poli. Člun se nebezpečně zakymácel. Mark se musel chytit okraje. Několik kořenů ho švihlo do hrudníku, vnímal je jako rány bičem. Jeden se mu obtočil kolem nohy a strhl ho k zemi. Následoval pevný, pozvolný tah, pokusil se ještě zachytit okraje člunu...
Napůl byl už venku, potom ho další liána popadla za pravý kotnfk. Vlhké, zpocené ruce mu klouzaly po okrajích člunu... Na okamžik ho oslepily dva fialově záblesky. Tah prudce ustal.
Ray mu pomohl na nohy: "Je mi líto, ale musel jsem je dezintegrovat. Na laser těch větví bylo moc."
Na břehu teď bylo vidět velké holé místo.
"Díky," vydechl si Mark. "Málem jsem jim posloužil jako hnojivo. Zdejší flóra je poněkud agresivní."
"Budeme pokračovat?"
"Brzy bude moc. Radši bych zakotvil tady, když už jsi poklidil. Budeme pokračovat hned ráno. Nemyslím si, že by bylo rozumné cestovat touto nehostinnou krajinou v noci."
Mark si třel bolavé kotníky a Ray otevřel denní dávku potravin. "To je větší blevajz než z lodních automatů," vrčel nespokojeně. "Jestli na téhle Ervě zůstaneme ještě nějaký čas, měl bys našim přítelkyním

odhalit tajemství dobré kuchyně:"
Mark zamyšleně polykal měkkou hmotu bez chuti. "Nechápu, proč ty vrby byly tak agresivní," bručel. "Na masožravé rostliny jsme nenarazili poprvé. Jen si vzpomeň na tu odyseu na planetě přítele Owena. Málem jsme tam zařvali a spousta těch pirátů, co nás pronásledovali, tam přišla o život."
Mark váhavě potřásl hlavou. "Masožravá rostlina loví a zabíjí, aby nezemřela hlady. Tady je tomu jinak. Kdyby se ty vrby živily tím, co uloví, pak by dávno zemřely hladem. Vždyť v tom lese není už nic živého, sami jsme to viděli. Kdepak, ty stromy zabíjejí proto, aby vyhubily všechna zvířata."
"Možná máš pravdu," odpověděl Ray trochu neklidně. "Jen doufám, že tahle mise nepotrvá příliš dlouho, potřebuju dobít baterii."
Mark si lehl na dno člunu a vzdychl si: "Teď bude nejrozumnější dát si dvacet. Nevíme, co nás čeká zítra." Zavřel oči a zakrátko usnul:

13

Ray jemně zatřásl Markovým ramenem a ten hned otevřel oči. kvítalo a nad řekou se válely cáry mlhy.
"Myslím, že bychom měli zmizet. Podívej se na břeh."
Dobrá polovina místa vypáleného dezintegrátorem už zarůstala drobnými zelenými liánami.
"Pozoruju je už hodinu a postupují docela rychle."
"Výhonky těch vrb?"
"Neřekl bych. Je to nějaký jiný druh a snaží se obsadit volný prostor. Ale nejsem přesvědčený o jeho dobrých úmyslech."
Noční vlhko motoru příliš neposloužilo, protože dlouho škytal, než konečně naskočil. Dvě hodiny pokračovali v plavbě bez potíží. Vrb ubývalo. Minuli jednu gigantickou květinu, jejíž něžně růžové korunní plátky vytvářely kouli o průměru tří metrů. Zelené listy byly svinuté do sebe.
"To je nádhera!" nadchl se Mark. "Příjemná změna proti tomu nudnému zelenému chlorofylu."
"Dávej si pozor," varoval ho Ray. "Vzpomeň si na pravidlo číslo jedna. Nikdy se nespoléhej na podobnost se Zemí. Krásné není vždy dobré."
Vtom se listy neuvěřitelně rychle rozvinuly a vyjelo z nich dobrých padesát trnů. Byly dlouhé čtyřicet centimetrů, o průměru asi dvou. Zaútočily na člun, ale odrazily se od silového pole, které Mark pro jistotu nechal slabě puštěné.
Několik projektilů jim proletělo nad hlavami a narazilo do větvoví vrby. O vteřinu později se s ďábelským svíjením stáhly. Dlouhé listy, které teď dosahovaly délky dvou metrů, se znovu svinuly.
"Na druhou salvu bych nečekal;" zavrčel Ray a zvedl levou gáži.
"Počkej. Šetři si baterii: Vezmi si tohle."
Mark sáhl do batohu pro zápalný granát. Ray jím hodil s obvyklou přesností a granát zasáhl střed rostliny. Tři vteřiny úzkostného čekání a potom se zvedl sloup ohně. Plátky se zbarvily do purpurova a listy se naposled vzepjaly k obloze. Z keře se teď valil černý kouř a listy zvolna odpadávaly, hnědly a smršťovaly se.
"Marku, popadni rychle kormidlo!" vykřikl Ray. Jakmile ho Mark vystřídal, android rychle sebral trny z člunu. "To svinstvo má v sobě něco korozívního a narušuje to plastik." Můstek a dno skutečně vypadaly, jako by je někdo pálil cigaretou.
"Hoď to do vody." Ray zaváhal. "Radši bych si je nechal. Naše přítelkyně vrby jejich píchnutí nemají rády. Třeba se nám hodí."
Uplynula hodina bez mimořádných událostí. Ray ukázal na jeden bod na pravém břehu. "Tamhle ten kořen vylézá z vody."
Brzy přistáli v písčité zátoce.
Mark pečlivě pozoroval břeh.
"Místo jsi vybral dobře," konstatoval. "Nejsou tady ani vrby, ani píchavé kytky."
"Kdoví jaká překvapení nás ještě čekají," bručel Ray. Hodili si batohy na záda a popadli pušky. Pak vyskočili na břeh a Ray vytáhl člun. Kořen byl silný jako svalnatá paže, hnědý skoro do česna, zlověstný. Místy se na něm třpytily maličké jiskřičky.
"Jestli je to nervové vlákno, pak není divu, že má na povrchu elektrické výboje," poznamenal Mark.

Šli podél něho do lesa. Postupovalo se jim celkem snadno. Stromy připomínaly hodně vysoké duby. Oblohu zakrývalo bujné listoví.
"Proč ten zatracený kořen tak kličkuje?" vzdychl si android. "Kdyby se táhl přímo, ušetřil by si čas:"
"Asi to má nějaký důvod. Tyhle duby se nezdají nebezpečné a kořen se pečlivě vyhýbá občasným shlukům vrb."
"Rostlinky se zde zřejmě neshodnou."
Pokračovali v cestě. Vládlo teď hrozné vedro. Mark cítil, jak mu po čele a po zádech stékají čůrky potu.
"Tady je aspoň ta výhoda, že nás neotravují mouchy a krvežíznivý hmyz jako na jiných planetách," vzdychl si.
Za čtvrt hodiny se Ray zastavil. "Registruju nějaké pohyby vpravo před námi."
Mark se zadíval do lesa. Kořen se vyhýbal skupině vrb a potom pokračoval.opět přímo. "Nic nevidím."
Chtěl vykročit, ale vtom se ukázala chobotnice. Pořádně velká. Čtyři přední chapadla se zmítala na všechny strany a pak se zaměřila na ně.
"Už si nás všimla," poznamenal celkem zbytečně Ray.
Skutečně se na ně vrhla. Jenže ve snaze zničit vetřelce co nejdříve volila tu nejkratší cestu a v těsné blízkosti míjela vrbu. Dlouhé větve hned ožily. Tři chobotnici zasáhly a jedna se jí ovinula kolem chapadla.
Chobotnice prudce zareagovala. Na kouli se ukázal rumělkový výrůstek a zajel do dřeva. Vteřina, dvě... Větev zčernala, jako by shořela zevnitř, a potom se zlomila. Netvor však měl smůlu, protože se ho chopily další dvě.
Boj pokračoval dlouhé minuty. Chobotnici se ještě dvakrát povedlo zlomit větve, ale pokaždé ji chytily jiné. Jedné se podařilo ovinout se kolem koule těsně nad zobákem. Svírala ji stále silněji a měnila kouli v přesýpací hodiny. Chapadla se teď jen chabě zmítala a nemohla větev uchopit.
Větve se stahovaly zpět i s chobotnicí. Jakmile byla u kmene stromu, kůra pukla, vyjely z ní čtyři žluté výrůstky, dlouhé asi dvacet centimetrů, a vnořily se do chobotnice. Chapadla se přestala pohybovat a jedno za druhým klesalo k zemi. Chobotnice se scvrkávala, až úplně splaskla.
Mark se na to fascinovaně díval. Rukou si otřel zpocené čelo. "Takhle bych tedy dopadl, kdybys prve na člunu nezasáhl..." Potřásl hlavou a usmál se. "Díky tomu, že nás vrba laskavě zbavila protivníka, můžeme pokračovat v cestě.
Po deseti minutách se však Ray zastavil znovu. Došli na jakýsi palouček a Mark ztuhl úžasem.

14

"To nejsou chobotnice, ale něco mezi rostlinou a pavoukem!" vydechl Mark, když se konečně vzpamatoval.
"A tady je Matka," dodal Ray.
Uprostřed paseky trůnil nestvůrný tvor. Válcovité tělo o průměru čtyř metrů a aspoň deset metrů dlouhé, pokryté velice světlými zelenými lístečky, stálo na osminohou, nebo spíš kořenech, které vrůstaly do země. Na zadní zakulacené části se pravidelně otevíral a zavíral otvor, z něhož vždy vypadlo velké želatinovité vejce. Hlava byla ještě hroznější. Ohromná našedlá koule zbrázděná jako mozek. Vycházely z ní dvě nahnědlé šňůry, silné jako paže, jež připomínaly onen "kořen", který sledovali.
Jejich pozornost upoutaly zvláštní zvuky ozývající se pár metrů vpravo. Z vajec, jež netvor snesl, vylézali dvaceticentimetroví tvorové. Malé chobotnice! Natáhly se na zemi, jako by z ní čerpaly potravu. Největší z nich byly asi padesát centimetrů velké. Ty také už nebyly závislé na půdě a některé z nich mířily k pozemšťanům. Mark zvedl pušku.
"Moment," řekl Ray. "Šetři munici. Použijeme místních zdrojů." Opatrně vytáhl z batohu šipky, jež sebral v člunu. Měl jich skoro třicet. Hodil první na nejbližší chobotnici. Uplynula vteřina, dvě, ale nic se nedělo:
"Jsou imunní," řekl otráveně Mark.
"Ne, ne, jen se podívej!"
Koule postupně černala a chapadla sebou podivně zmítala, až se zvíře zhroutilo a přestalo se hýbat.
"Test vyšel," usmál se Ray a vyslal všechny projektily na nejbližší chobotnice a všechny se smrtelným výsledkem. "Teď budeme mít chvíli klid."

Mark se jako hypnotizovaný díval, jak ta zrůda pravidelně produkuje vejce. "Do měsíce by vytvořila novou armádu, která by zaútočila na naše přítelkyně."
"Teď už jsou lépe vyzbrojené."
"Ale byl by to nekonečný boj, ve kterém by ty potvory nakonec zvítězily. Musíme jim v tom zabránit."
"Už vím, co po mně chceš," zachmuřil se android, "ale řítíš se do průšvihu s Komisí pro nevměšování. Znáš přece základní pravidlo Služby: poslouchat, sledovat, nezasahovat."
"Uvědom si, že nejsme na misi Služby pro dohled nad primitivními planetami. Jako agenti Vesmírné policie podléháme Neumanovi, který bude kašlat na použité metody, jen když přivezeme Sullivana s Daviesem."
Ray pokrčil mocnými rameny.
"Vím, že tě nepřesvědčím, ale aspoň jsem tě varoval. Takže jak?"
"Dezintegrátorem?"
"Zkusíme to zápalnými granáty. Čtyři by měly stačit." Android sáhl do batohu. "Ustup a zesil si pole. Nevíme, jak bude reagovat."
Ray naházel netvorovi granáty pod břicho: Zvedly se čtyři sloupy ohně. Netvor se chvěl, ale plamenům uniknout nemohl. Potom Markovy neurony zasáhla prudká, brutální mentální vlna. Byl to výkřik bolesti, ale i nenávisti a touhy po pomstě. Od té doby, kdy se Mark setkal s onou báječnou rostlinnou bytostí, jež kvetla na jedné vzdálené planetě, jeho telepatické schopnosti se nejen mnohonásobně zesílily, ale naučil se i vytvářet mentální bariéru. Zoufale se ji snažil vytvořit, ale vlna, která na něj útočila, byla příliš. silná.
Mozkem mu procházely vlny bolesti. Před očima se mu dělaly mžitky. Nesmí přestat bojovat, musí odolat! Musí soustředit mysl na určitý, přesný bod. Elsa... žena, kterou miluje a která miluje jeho. Ty krásné zelené oči... Její ňadra... Milování s Elsou...
Marná snaha! Příval nenávisti ho zaplavoval a pustošil mu neurony. Měl pocit, že není už ničím jiným než nesmírnou, nekonečnou bolestí... Řval jako zvíře v agonii.
Z dálky jen nejasně vnímal sérii výbuchů. Připadalo mu to jako ve snu. Potom vlna zmizela stejně náhle, jako přišla, a zanechala Marka vyčerpaného a s bolavou hlavou. V uších mu zazněl něžný, starostlivý Rayův hlas.
"Nezlob se, Marku, ale já se taky nechal překvapit. Ta mrcha mi obsadila všechny neurony Vzpamatoval jsem se teprve tvým výkřikem. Pušku jsem měl v ruce, a tak jsem jí do míst, které jí nejspíš slouží jako mozek, nasypal celý zásobník."
Po zásazích našedlá hmota vybuchla a rozstříkla se z ní růžová tekutina. Zápalné granáty zatím zdárně pokračovaly v započatém díle. Plameny teď zachvátily břicho, které už uhelnatělo. Z otvoru vypadlo poslední vejce, pak se tělo uprostřed zlomilo, vyletěl z něj snop jiskřiček a hořelo dál.
"Je naměkko, nebo natvrdo?" zachechtal se Ray pomstychtivě. "Na," podal Markovi tabletku. "Spolkni to a bude po bolesti."
Mark se několik minut ani nehnul a snažil se nevnímat odporný puch, který se nesl z ohniště. Hlava ho postupně přestávala bolet.
"Takže jsme vyřídili fabriku na chobotnice," řekl. "Konečně bude klid. Noční můra skončila."
Ray byl však skeptičtější: "Obávám se, že ještě není konec," řekl s obavami.
"Jak to?"
"Podívej se na ty dvě šňůry, co jí vedly z mozku. Podobají se axonu, který parazitoval na Mozku. Jdou vedle sebe, ale nespojují se. Vedou kamsi hluboko do lesa."
Mark se zasmál. "Rozumím. Ještě nejsme na konci všeho žalu v tomto smutném světě. Nemá tudíž smysl zůstávat v tomhle smradu. Vzhůru na cestu!"

15

Gana se znovu převalila v posteli. Od té doby, co se vrátila na ubikaci, ne a ne usnout. Tak tohle ne! Prezidentka ji nesmí zprostit velení. Musí respektovat rozhodnutí Mozku. Jen on smí rozkazovat a rozhodovat pro blaho všech, jinak zavládne anarchie jako dřív. On ať dává příkazy, a ostatní musí poslouchat. Pokud se mu Naďa odmítla podřídit, pak se dopustila zrady.

Za okny svítalo, a tak vstala. Delší dobu zůstala ve sprše, aby částečně zahnala únavu. Potom posnídala.
"Moc toho nebylo," zabručela a vymázla dno konzervy palcem. "V táboře bych dostala dvojitou porci."
Když si to uvědomila, nálada se jí ještě zhoršila. Oblékla se do uniformy a láskyplně si pohladila distinkce.
"Jsem generál," pravila důrazně.
Vyšla na ulici a na chodníku se zastavila: Zpravidla ji očekával vůz. Dnes ne. Další záchvat vzteku. Došla ke svému vozu, který nechala včera o sto metrů dál, a sedla si za volant. Byla ráda, že tomu hnusnému vetřelci uzmula aspoň tohle svědectví minulé slávy.
Prudce odstartovala a za deset minut dojela k betonové kostce, která se ničím nelišila od ostatních. Ve druhém patře zaklepala na jedny dveře. Otevřela jí Apta.
"Musím s tebou mluvit:"
"Pojď dál. Tohle Naďa přehnala. Sedni si do křesla, ale nedívej se na postel. Právě jsem vstala, spím nějak špatně."
"Já taky. Cellu noc jsem nezamhouřila oka," postěžovala si Gana.
"Dáš si něco?"
Otylá generálka neváhala. "Víš, že ano? Tohle všechno mi nějak zvyšuje apetýt."
Tiše pojedly a potom Apta zabručela:
"Slyšela jsem, že prezidentka jmenovala Maku vrchním velitelem vojsk místo toho samozvance, který se už zřejmě vypařil."
Gana sebou trhla, jako by ji bodla vosa.
"To snad ne!" zařvala. "Ta holka byla přece jen poručík a ještě nestála za moc!"
"Ale Lika ji protežuje, nato nezapomínej," řekla uštěpačně Apta. "A naše paní ministryně pro výzkum má na Nadi velký vliv. Tak dosáhla, aby ji povýšily."
"To je mi jasné," poznamenala Gana.
"A nový velitel dělá čistky. Pár správných holek poslala do města, hlavně z administrativy a služeb. Nahradily je holky od bojových útvarů."
"Chacha," zasmála se Gana, "statečné bojovnice se dekují."
"Od vítězství nad chobotnicemi se už nic nedělo."
"Jen klid. Válka brzy začne znovu."
"Všechny jednotky byly vyzbrojeny zápalnými granáty."
"Další krok proti nařízením Mozku. Musíme tomu zabránit. Není větší zločin než založit požár."
"Já s tebou naprosto souhlasím, ale co chceš dělat?" Ganě se krátce zablesklo v očích. "Přemýšlela jsem o tom celou noc. Musíme dát nejdřív dohromady všechny, jejichž názory jsou stejné jako naše."
"V tom ti můžu pomoct. Mám fůru adres. Nejdřív zkontaktuje ty, které vyhodily. Myslím, že se docela rády pomstí."
"Dej se tedy hned do práce a odpoledne se všechny sejdeme."
"U tebe?"
"To by nebylo rozumné. Lepší to bude v parku. Většinou tam není ani noha a nikdo si nás nevšimne."
Apta váhala a potom namítla: "I když nás bude dost, musíme mít zbraně. Jenže ty jsou v táboře."
"Ne všechny. Jeden sklad je ve městě. Zřídily jsme ho pro případ, že by nás chobotnice obklíčily. Velí mu jedna stará přítelkyně. Pochybuji, že by ji už stačily vystřídat."
***
Gana, seděla v parku. na lavičce a zapadající sluníčko jí hladilo tváře. Měla zavřené oči a představovala si všechny fáze své pomsty. Pomstou přímo žila. Vrátilo se jí mladické nadšení.
Přiblížily se čísi kroky. Byla to Apta s pěti dalšími dívkami. A přicházely další. Netrvalo ani deset minut a bylo jich dobrých čtyřicet. Spontánně si nastoupily do čtyřřadu.
Gana vstala, řízně je pozdravila a pronesla řeč. Nejdřív se zmínila o nesmírných obětech v boji s chobotnicemi a vyzdvihla vlastní zásluhy. Potom hovořila o správném velení a zdůraznila nezbytnost přísně dodržovat pravidla daná Mozkem:
Dívky ji pozorně poslouchaly. Byly to většinou bývalé poddůstojnice, zvyklé poslouchat počítač. Změny je urážely a zneklidňovaly. Dříve bojovaly, takže teď bylo naprosto normální, že jsou v administrativě,

kde jim nehrozí nebezpečí a kde si jich váží. Změny ve velení jim narušily zaběhaný řád. Byly sesazeny pro neschopnost.
Gana bezostyšně lhala. "Vítězství toho směšného samce se zveličuje. Věřte mi, já u té bitvy byla. Chobotnic zas nebylo tolik, jak se tvrdilo. Kdybych tomu velela já, odrazily by je tři čety. Ty holky navíc ustupovaly!"
Potřásla hlavou a zatvářila se zoufale. "Srdce mi krvácelo, když jsem viděla takový nedostatek disciplíny a neúctu k základním řádům. Ještě léta budeme pochovat následky toho požáru." Zhluboka se nadechla. "To je necháme,ještě dál urážet naše padlé, hrdinky, které nikdy neustupovaly? To je necháme dál, pošlapávat řády? To dovolíte, aby vás z míst, jež jste si zasloužily svou odvahou, vytlačovaly jiné důstojnice?"
Odpovědělo jí souhlasné mručení.
"Co máme dělat? Veď nás, Gano!" ozvala se Apta: "Stačí jen sesadit Naďu a tu neschopnou ministerskou sebranku a zmocnit se velení armády. Vy to dokážete!"
"Dejte nám zbraně!"
Gana teatrálně rozpřáhla paže. "Počítala jsem se vším. Přijďte sem zase zítra večer. Budeme mít vozy, pušky a munici. A vrhneme se na ně!"

16

Mark s Rayem už dvě hodiny sledovali kořeny. Mezi dvěma kmeny se ukázal zbytek zdi zarostlé větvemi. O sto metrů dál spatřili další trosky, větší, které připomínaly skelet domu. Čím blíž přicházeli, tím víc budov bylo vidět, ale všechny byly rozpadlé.
Kořeny teď vedly přímo po něčem, co zřejmě bývalo ulicí. Místy rozeznávali ještě dlažbu porostlou mechem. Došli na velké náměstí. Tam na osmi hnědých kmenech, silných jako stoletý dub, stála gigantická zelená koule zvíci dvaceti metrů. Desítky černých šňůr, podobných těm, podle kterých šli, se sbíhaly do koule, dělily se a spojovaly a znovu se dělily a potom vstupovaly do té zelené změti.
"Nestvůrný pavouk v pavučině," poznamenal Ray.
"Nebo mozek s obřími neurony," dodal Mark.
Útok byl prudký a náhlý. Nesmírná neviditelná síla je připoutala k zemi.
"Marku, pole!" vykřikl Ray. "Psychokinetická vlna... Hrozně silná!"
Mark klesl na kolena a potom si musel lehnout. Dýchal jen s potížemi a nemohl se ani hnout. Koutkem oka registroval, že androidovi se nevede líp. Jeho mozku se zmocnila panovačná myšlenka. Rychle se naladil na její vlnu.
"Netušila jsem, že lidé jsou telepati."
"Ne všichni, ale já do vašeho světa nepatřím."
"Takže vy jste ti cizinci, co ta šílená ženská přitáhla z paralelního vesmíru. Nedůvěřovala jsem tomu pokusu, a proto jsem prostřednictvím jejich Mozku nařídila vaši likvidaci."
"Pokusů bylo několik, ale já odmítal umřít."
"Dlouho žít nebudeš, když jste byli tak neopatrní a došli jste až sem."
"Můžete ukojit mou zvědavost?" zeptal se Mark, aby získal čas. "Kdo jste a odkud jste? Z nějakého jiného světa?"
Bytost si zřejmě chtěla popovídat.
"Otevřela jsem se poznání před dvěma sty lety po děsivém kataklyzmatu, které otřáslo tímto světem. Byla jsem jen tvoreček velký pár centimetrů, ale rychle jsem vyrostla a chytala jsem hmyz a menší živočichy, kteří se dostali do mé blízkosti. hlavně krysy."
"Proč útočíte na ty chudáky lidi?"
"Už dávno jsem spotřebovala všechny živočišné zdroje v lese. A k růstu potřebuji živočišné bílkoviny. Když některý z mých výrůstků zabije člověka, přinese mi produkt svého trávení a já ho metabolizuji."
"Takhle ale brzy lidé vymřou."
"To vím, příliš se nemnoží, ale těch pár set tisíc, co zbývá, mi bohatě stačí, abych dosáhla definitivní podoby."
"A co pak?"

"Nic. Budu se rozplývat blažeností, protože všichni lidští predátoři budou vyhubeni a na této planetě konečně povládnou rostliny."
"Nenapadlo vás, že poslední lidé se nedají vyhubit a budou s vámi ustavičně bojovat?"
Myšlenka se na chvíli ztratila. Pak se vrátila ještě silnější, plná nenávisti a zloby.
"To mi až do vašeho příchodu nehrozilo. Tuším, že to vy jste zničili Mozek, který je nenápadně vedl k jejich vlastnímu vyhubení. Vnukli jste těm směšným bytostem bojovnost, o kterou už přišly. Vylepšili jste jim výzbroj, ale vaší největší chybou bylo, že jste založili požáry. Rozdělat oheň je strašlivý zločin vůči lesu a atmosféře, kterou znečišťujete kouřem."
"Plácáte nesmysly!" nevydržel to Mark. "Pocítil silnější tlak a vykřikl bolestí."
"Ještě netrpíte dost! To vy můžete za to krveprolití. Po ztrátě Mozku jsem zmobilizovala všechny své síly, abych smetla poslední odpor těch ženských. Zmařil jste mou ofenzívu tím děsivým ohněm. Poprvé jsem pocítila strach a bolest mých bytostí. Hrozné... Neodpustitelné..."
Tlak na hrudníku zesílil a Mark už skoro nemohl dýchat. Nervy mu probíhala neskutečná bolest. Mysl se mu kalila...
"Ráda vnímám vaše utrpení. Působí mi nesmírnou radost, i když není ještě takové, abyste si jím odpykali svůj zločin. Chci, aby trvalo dlouho, až budete škemrat, abych vás dorazila. Vaše muka ještě zdaleka neskončila, to mi věřte."
Ray byl přibitý k zemi a vnímal přítelovu bolest. V jeho elektronických neuronech se rozpoutala bouře. Náhodou dopadl vedle kořene, podle něhož šli. Dostal bláznivý nápad. Dosáhne na něj? Pokusil se natáhnout paži. Zmobilizoval veškerou energii vybíjející se baterie a natahoval se milimetr po milimetru.
"Proč nenecháte lidi na pokoji?" vypravil ze sebe Mark. "Tahle planeta je dost velká pro dvě rasy."
Dostalo se mu okamžité odpovědi: "To ne! Lidé musí zmizet. Za trest, za všechny hrůzy, které působili stromům. Nejdřív se jimi hráli, potom si z nich stavěli. obydlí. Vždy ochotně obětovali. bytosti, které mohly žít ještě několik století."
"Velké stromy brání malým v růstu."
"Ale takový je přece zákon přírody! Větší a silnější vládnou slabším."
"Lidé jsou teď ve střehu a už je nemůžete ovlivňovat Mozkem."
"Čas pro mě nemá stejný význam jako pro ně. Přestanu útočit na celá léta. Zapomenou na nebezpečí. Znovu nasbírám síly a vyrostou mi další výhonky. To už nebudou stovky chobotnic, jak jim říkáte, ale desítky tisíc. Vyberu si vhodný moment a ty vaše ubohé střely, i když jste je upravili, je nezastaví."
"Nepodceňujte lidský důvtip," prohodil Mark. "Využijí noci, kdy jste nehybné, a zaútočí."
"Noc je určena k odpočinku, tak jsem je to učila."
"Bez Mozku na to brzy zapomenou."
Bytost dala najevo svou nespokojenost a zesílila tlak. Mark zasténal, ale pokračoval: "Mé přítelkyně vyvinou lepší zbraně. Za pár hodin vyrobily zápalné granáty. Teď už vědí, že oheň je skvělá obrana. Vylepší techniku; vynaleznou plamenomety, fosforové střely, napalmové bomby."
Každým slovem evokoval do mysli bytosti ničivé požáry. Bolest trochu polevila.
"Takové hrůzy přece nejsou možné," ozvala se bytost. "To je proti veškeré ekologii!"
"Když jde lidem o život; dokážou být velice krutí. Můžou použít i defolianty." Mark zaregistroval váhání. Zkusil tu nepatrnou výhodu využít. "Věřte mi, že mír je vždy výhodnější než válka. Vyjednávejte. Jsem přesvědčen, že prezidentka bude souhlasit s rozdělením území. Jestli chcete, můžu dělat prostředníka. Další váhání mu umožnilo, že nabral trochu dechu do bolavých plic."
"Ne a ne a ne! Tvůrce mě varoval, že lidem nesmím nikdy důvěřovat. Jsou to škodlivé bytosti, které musí zmizet, jinak všechno začne nanovo. A vy jste z nich nejnebezpečnější. Už jste mi narušil plány. Když vás nechám naživu, naučíte je všechny ty hrůzy, na které ještě ani nepomyslely."
Tlak se vrátil, byl ještě hroznější než předtím, skoro nesnesitelný.
"Sbohem! Ráda bych vás mučila dál, ale bude rozumnější, když to zkrátím. Kdoví, co byste ještě vynalezl... Aaa..."
Marka zasáhla vlna bolesti spojená představou oslepujícího záblesku. Rázem se přestal dusit. Chvíli se nehýbal, jen vychutnával rozkoš, že opět může dýchat z plných plic.
"Marku? Jak je ti?" zaslechl důvěrně známý hlas.

"Asi jako slanečkovi, co ho zapomněli na dně sudu od dob, kdy se lidé ještě plavili na plachetnicích."
Ray mu jemně nadzvedl hlavu a vsunul mu do úst dvě tablety. "Tohle ti pomůže. Jinak jsem tě prohlédl rentgenem a skenerem a na nic vážného jsem nepřišel."
"Až na to, že mám pocit, jako by mě protáhli míchačkou na beton."
Mark zvedl hlavu a zjistil, že nestvůrná koule zmizela. Zbyla jen desítka zčernalých šňůr na zemi.
"Jak se ti to podařilo?"
Ray se zasmál. "Přimáčklo mě to k zemi stejně jako tebe. Vzpomněl jsem si ale, jak nám to vysvětlovala Lika. Tenhle kořen je axon, tedy prodloužení neuronu. Podařilo se mi na něj dosáhnout. Vrazil jsem do něj prst a pak jsem do něj pustil tolik šťávy, kolik to šlo. Elektrošok jak z učebnice! Ta potvora na chvíli ztuhla. A já vyskočil a sejmul ji dezintegrátorem."
"To byl geniální nápad."
Mark se pokoušel vstát, ale jen se zašklebil. "Asi si musím ještě trochu odpočinout," vzdychl si a znovu se natáhl. "Dokud ty tablety nezaberou."
Vstát se mu podařilo až za hodinu.
"Už se mi vrací forma. To je ale prácička! Nádhera!" zasmál se a ukázal na kořeny, které podpíraly bytost. Byly odříznuty těsně u země.
"Jenom doufám, že to svinstvo nezačne růst znovu."
"Tomu moc nevěřím. Takže jsme skončili a zajistili jsme děvčatům klid a mír. Můžeme se vrátit. Už se těším na koupel."
Android si jen vzdychl. "Líbí se mi tvůj optimismus, ale zapomínáš na jednu maličkost."
"A sice?"
"Baterii v opasku máš prakticky vytlučenou a nevím, jestli vydrží zásahy šipek z těch krásných kytek u řeky."
"Vyhneme se jim a ty mě ochráníš."
"Těžko. Mám minimum energie, na dezintegrátor a laser nestačí."
"Tak budeme nějak improvizovat. Přece tady nezůstaneme do soudného dne."
Vydali se na cestu, ale po třech krocích se Mark zastavil a zachmuřil se. "Počkej. Vzpomněl jsem si na něco, co si myslela ta potvora. Prve jsem tomu nevěnoval pozornost. měl jsem co dělat, abych vůbec dýchal."
"Já nic zvláštního nezaznamenal."
"Když jsem jí navrhl mír, odpověděla mi, že tvůrce jí varoval, aby nikdy nevěřila lidem."
"Třeba tím myslela boha."
"Ne! Ten kříženec pavouka a rostliny nevznikl jen tak náhodou. Než odejdeme, měli bychom prozkoumat tohle bývalé město."
"A co myslíš, že najdeme? Jsou to jen trosky. A na nějaké systematické prohledávání nebo vykopávky nemáme čas ani prostředky."
Mark si vzdychl.
"To vím, proto to musíme nejdřív zvážit. Jestliže někdo vytvořil tuhle bytost, pochybuji, že jí sem odněkud přemisťoval. Takže to, co hledáme, musí být nedaleko."
"Tím ale není řečeno kde."
"Nejdřív obejdeme tohle náměstí."
Následovala nudná procházka podél rozpadající se zdi porostlé liánami. Potom došli k betonové kostce, která vzdorovala útoku vegetace lépe než ostatní budovy.
"Pořád nic neregistruju," bručel Ray. "Teď..." Natočil hlavu víc doleva. "To je zvláštní. Jako by za tou zdí byl zdroj energie."
Zeď byla hustě porostlá tmavozeleným břečťanem. Ray ho kus strhl a ukázal se pravidelný otvor. Mark chtěl do něj hned vlézt, ale Ray ho zadržel. "Radši bych šel napřed já. Co když si to zvolila za útočiště nějaká roztomilá masožravka?"
Z androidova krku vyšlehl světelný paprsek a ozářil prostornou místnost s holými slizkými stěnami a několik zaprášených hromádek, jež bývaly stolem a křesly. Byl tam těžký, dusný vzduch a páchlo to zatuchlinou.

"Nic zajímavého," poznamenal Mark zklamaně. "Moment!"
Android prošel místností a v jednom koutě se zastavil. "Tady je ten zdroj!"
"Určitě?"
"Připadám si jako hladovec, když ucítí pečeni." Podrážkami odhrnul hlínu a ukázal se beton. "Podívej se na tu pravidelnou trhlinu. To je nějaký vchod." Zanedlouho odkryl obdélník velikostí dvakrát jeden metr.
"Někde by tady měl být ovladač," zabručel Mark. "Lidi ho mívají zpravidla na stěně."
Ohledal mechem zarostlou stěnu a objevil jakýsi výstupek. Ale když ho chtěl očistit, rozpadl se mu po rukama. "Nedá se nic dělat," vzdychl si. "Musíme ten beton prorazit."
"Ne tak hr," mírnil ho Ray. Hrabal se prsty v odkryté dutině. Vytáhl z ní dva měděné dráty s pozůstatky izolace.
Krátce zaváhal, ale potom je propojil. Vyskočila z nich jiskra. V dálce cosi tlumeně zahučelo. Po chvíli se betonová deska se skřípáním vysunula a otočila se. Ray se nahnul do temného otvoru. "Vidím tam schody."
Opatrně sestoupili po třiceti schodech a dostali se ke kovovým dveřím, které ještě nestačily zrezavět.
"Nějaká speciální ocel," usoudil Ray. "Silná deset centimetrů. Hotový trezor. Ten by můj laser nepropálil, ani kdybych měl nabitou baterii."
"V tom případě se musíme podívat, jestli se tam nedostaneme jednodušeji," prohlásil Mark. Vpravo na stěně si všiml skříňky; otevřel ji a spatřil červeríé tlačítko. Stiskl je, cosi tiše cvaklo a dveře se pootevřely. Ray do nich strčil a otevřely se dokořán.
Vtom se na stropě rozzářilo světlo a pozemšťané vešli do prostorné místnosti. Vzduch tam byl suchý, teplý a zatuchlý. Na stěnách samé police s množstvím lahviček. Laboratorní stoly s desítkami křivulí, zkumavek, se šneky a mikroskopy. O kus dál byla odstředivka a chromatograf.
"V tomhle koutě je generátor," ukázal Ray na kovový kontejner, z něhož vedly silné kabely. Přistoupil k němu. "Je to starobylý generátor na obohacený uran. Nic moc, ale ještě funguje. Než naberu dostatek energie, potrvá to nejméně tři hodiny." Vybral si dva kabely, odizoloval je a přiložil na ně prsty.
"Dobrou chuť a dobré trávení," popřál mu Mark. "Já se zatím porozhlídnu kolem."
"Dávej si ale pozor, můžou tady být jedovaté látky."
"Neměj strach, do ničeho se nepustím. Jen by mě zajímalo, co se tady zkoumalo."
"Vypadá to na biologickou nebo biochemickou laboratoř."
Mark zvolna procházel místností a prohlížel si každý přístroj. Na druhém konci našel přivřené dveře. Otevřel je a překvapeně se zarazil. Před ním byla pracovna se stěnami obloženými knihami. Uprostřed viděl velký psací stůl a v křesle seděl muž s nahnědlou pergamenovou kůží. Opíral se lokty o stůl. Na sobě měl kalhoty a plátěnou halenu, která časem zešedla. Kostnatá, skoro průsvitná ruka spočívala na velkém zaprášeném sešitě.
Mark za sešit opatrně zatáhl, ale byl přilepený ke stolu. Musel trhnout. Sešit povolil, ale tělo se zhroutilo a hlava tupě udeřila o stůl. Chvíli se zdálo, že se oddělí od krku, ale nakonec zůstala namístě.
Mark přešel se sešitem do laboratoře, kde bylo víc světla. Odfoukl prach. Na deskách stálo: TOTO JE MŮJ DENÍK. A o něco níž, poněkud třaslavějším písmen: A TAKÉ MÁ ZÁVĚŤ.
Zvědavě sešit otevřel. Papír byl zežloutlý, ale inkoust ještě příliš nevybledl.

17

Začala válka. Slyšel jsem to, v rozhlase. Blázni! Už měsíce jsem se s ostatními vědci snažil upozornit vládu, jak těžké následky bude mít válečný konflikt. Ale neposlouchali nás! Nesložili jsme však ruce v klín. Vědci z obou stran psali prezidentům a ministrům a dozvěděli se, že jsou jen osvícení defétisti. Každá strana si myslela, že dosáhne rychlého a lacinéhо vítězství...
Rozhlasové stanice se odmlčují jedna po druhé, což znamená, že města jsou už zničena a...
Tady se přes celou stránku táhla dlouhá čára.
Laboratoř se prudce zachvěla. Betonová struktura, kterou jsem sám navrhl, odolala zásahům. Podle počtu bomb, které dopadly, je město patrně zničeno. Místní rozhlas už nevysílá.
Uplynul týden. Poprvé jsem vyšel z krytu. Je to mnohem horší, než jsem si představoval. Trosky, sutiny, tisíce rozkládajících se mrtvol a páchnoucí, otrávený vzduch. Určitě jsem jediný, kdo přežil.

Už dva dny necítím nic jiného než mrtvolný pach. Filtry naštěstí pracují a čistička vzduchu rovněž. Větší část dne trávím u rádia a hledám nějakou stanici. Všechno však mlčí. To jsem jediná živoucí bytost na této planetě? Přepadá mě nesnesitelná úzkost...
Konečně jsem něco zachytil! Válka skončila... Už není, kdo by bojoval. Přežilo zřejmě jen pár set tisíc lidí. Rozhodli se, že se sjednotí necelých dvě stě kilometrů odtud v jediném městě, které bylo ušetřeno bombardování. Asi nějaká chyba v programu počítačů...
Vše dobře skončilo. Byla ustavena jednotná vláda a v ní ani jeden voják. Ty soudili za ten hrozný holocaust. Pokrytci! Jako by politici za nic nemohli! Je mi líto všech těch zmařených životů, ale hlavně jsem zoufalý ze zločinů spáchaných na přírodě. Spálené stromy, keře, nevinné rostliny, oběti lidského šílenství. Vyrostou kdy znovu?
Prý postaví, obrovský počítač, který bude rozhodovat o všem. Občané se s ním budou moci i radit a budou mít jistotu, že na svou otázku dostali tu nejlogičtější odpovědi. Skvělé! Jenže kdo ho naprogramuje?
Už dva dny jsem nespal. Že bych se pokusil dostat k lidem? Mohl bych jim s tím počítačem poradit. Ne. Zas by mě neposlechli. Dál budou porážet stromy. Tentokrát aby opravili ty trosky. Myslím, že jsem dostal nápad. Je však reálný?
Mark zvedl hlavu. Na druhém konci místnosti Ray pokračoval v energetických hodech.
"Potrvá mi to ještě aspoň hodinu. Nechci se k téhle starožitnosti chovat surově. Můžu být rád, že vůbec funguje," zareagoval na Markův pohled.
"Žádný spěch. Našel jsem tady napínavou četbu." Mark opatrně otočil další stránku:
Jsem unaven, ba vyčerpán, ale šťastný. Čtyři měsíce jsem v jednom kuse pracoval a konečně jsem dosáhl výsledku. Genetickou manipulací různých druhů rostlin a hmyzu se mi podařilo vytvořit novou květinu. Bude nádherná a lidé ji budou moci z dálky obdivovat, ale ne trhat, jinak se bude bránit. Rostlinám vždy chyběla obrana proti lidským dravcům. Teď ji mají.
Vypustil jsem balon. V okruhu sta kilometrů rozhází semena, která jsem vytvořil. Za pár let budou lidé koukat. Ale teď se pustím do jiného problému. Chci, stvořit strom, a když ho někdo bude chtít porazil, přijde o život.
Dva roky tápání, zkoušek, pokusů a především čekání. Doslechl jsem se, že zakládají další město. Stroje už ničí les, budují silnici. Vůbec se nepoučili. Lidé musí zmizet. Obranyschopných rostlin není dost, aby nastolily přirozenou rovnováhu. Musím přijít na takovou bytost, která dokáže lidi ničit.
Nejde mi to. Dostál jsem se do slepé uličky. Začínám znovu. Budu mít dost času? Cítím, jak mi ubývají síly. Už nevydržím pracovat dvacet hodin denně jako dřív.
Skvělé! Podařilo se mi zkřížit pavouka s jedním keříkem. Teď už jen zvětšit mozek a dostat do něj určité příkazy. Mark obrátil stránku. Na dalších dvou nebylo nic. Potom se objevil další text. Rukopis byl stále roztřesenější. Umístil jsem tu bytost sto metrů od laboratoře, přímo v centru města. Do lesa už bylo na mě daleko. Ale vypadá spokojeně a vyvíjí se. Mozek jí roste podle očekávání.
Takže jsem skončil. Nástroj pomsty je připraven. Vyhubení lidstva je už jen otázkou let, bytost přijala všechny mé programy. Bylo načase! Síly mi odcházejí a brzy se dostaví smrt. Uvažoval jsem, že si lehnu, ale odolal jsem. Budu radši, když si.mě zubatá vezme u tohoto stolu, kde jsem tolik pracoval, nejdřív abych pomohl svým spoluobčanům a potom abych je vyhubil. Na Ervě očištěné od lidských dravců povládnou rostliny. Jestliže jednoho dne některý z nich najde tento deník, dozví se, zač a komu vděčí za vymření svého druhu... Na rozloučenou jsem zničil veškerou dokumentaci týkající se mých prací, aby je nějaký zločinný duch nezneužil proti mým bytostem.
Mark zamyšleně zavřel sešit.
"Už jsem se nakrmil," hlásil Ray. "Co teď?"
"Vrátíme se. Tady jsme skončili."
"Mám tu laboratoř zničit?" nabídl se android. "Rozhodně ne! Je to součást minulosti našich přítelkyň, jejich dějin. Doufám, že za pár let ji budou moci navštívit. Beru si jen deník onoho neznámého."
Mark zamířil ke vchodu, ale Ray ho zadržel. "Moment. Ještě ti dobiju baterii v opasku. Určitě budeš potřebovat ochranu." Na několik minut podržel prst na přezce: "Fajn, a teď už můžeme klidně jít."

18

Už se stmívalo, když před vchodem do parku zastavily dva vozy. Z prvního vystoupila Gana a přistoupila k dívkám kolem Apty. Po krátkém, ale předpisovém pozdravu prohlásila: "Ve vozech jsou zbraně a střelivo. Rozdělíme se na dva oddíly. Apto, ty budeš velet prvnímu. Zajeďte do tábora a omamte, že jsem sesadila prezidentku a ujala se jejího úřadu. Převezmeš v táboře velení jako vrchní velitel ozbrojené moci."

Aptě se radostně zablýsklo v očích, nicméně se zeptala: "A co když narazím na odpor?"

"Pak musíš uplatnit svou autoritu, ne? Neváhej a na místě zastřel vůdce. Ostatní pak budou povolnější. Jakmile budeš snít situaci v rukou, pošli mi dvě čety. Budou hlídkovat ve městě, pomohou obsadit ministerstva a televizní stanici."

Dívky už začaly nastupovat do vozu a Gana pokračovala: "Jde o to, aby všechny hned po probuzení věděly, že jsem vystřídala prezidentku a že jsem vyhlásila stanné právo. Zatímco budeš v táboře, obsadím prezidentský palác a vyčistím ho od všech zrádců."

***

"Otevřete. Je to generálčin rozkaz," osopila se Apta na strážnou u brány tábora. "Zavolejte mi dozorčí."

Zatímco nešťastnice dělala, co mohla, vůz zastavil uprostřed nádvoří osvětleného čtyřmi reflektory. Dívky seskákaly a nastoupily do dvojřadu. Když Apta vystoupila z vozu, vzdaly jí poctu.

Doběhla k nim jedna poručice: "Proč jste sem tak vpadly?" Když Apta poznala Anku, chladně se usmála. "Vojíne Anko, pro vás neplatí, že máte zdravit nadřízené? Generálka Gana vystřídá prezidentku a mě jmenovala vrchním velitelem. Do deseti minut dejte nastoupit všechny jednotky, budu je informovat o změnách. Abych se ujistila, že jste mě pochopila dobře, doprovodí vás seržant Zyla. V případě sebemenší neposlušnosti má rozkaz vás zastřelit."

Z řady vystoupila hnědovláska s výraznými rysy a namířila na Anku pušku. "Vpřed, a nezapomeň, že s radostí provedu velitelčin rozkaz. Začneme ubikacemi důstojnic."

Anka s hlavní v zádech vešla do hlavní budovy. Prošla halou. Než vešla do dlouhé chodby, pootočila se a řekla: "Pozor, občas padá omítka ze stropu."

Zyla automaticky zvedla hlavu. Anka odrazila levou rukou hlaveň a pravicí udeřila seržantku do brady. Ta pustila zbraň, Anka ji zvedla a ranou do hlavy Zylu omráčila.

"V kanceláři člověk ztrácí reflexy," poznamenala. Rozběhla se k prvním dveřím, rozrazila je a vykřikla: "Loro, vstávej!"

Zatímco se Lora oblékala, vysvětlila jí situaci. "Nesmíme té osobě dovolit, aby převzala velení, jinak všechno začne nanovo. Uděláme to takhle..."

***

Apta se znovu podívala na hodinky. Trvalo to už čtvrthodiny a pořád se nic nedělo.

"Tahle posádka chce skutečně změnu velení," zabručela a otočila se ke svým věrným. "Doufám, že jim vysvětlíte, jaký je rozdíl mezi vojenskou základnou a rekreačním zařízením."

Vtom zhasla všechna světla a dvůr se ponořil do tmy. Zaslechly kovový zvuk, pak vyšlehly čtyři sloupy ohně. "Jste obklíčeny!" vykřikl někdo. "Složte zbraně, nebo budeme střílet!"

Ohně Aptu tak oslepovaly, že nikoho neviděla. Vztekle zařvala: "Generálku přece musíte poslechnout! To je... Tak přikazují řády! Jinak dám všechny povstalce postřílet, to vám slibuju!"

Místo odpovědi vybuchl u vozu další zápalný granát. "Nechte toho! Zakládat oheň je neodpustitelný zločin. Znečišťujete ovzduší."

Nikdo na její protesty nereagoval. Teprve po chvíli se ozval suchý; výhrůžný hlas: "Pozor! Jestliže nesložíte zbraně, začneme ty granáty házet přímo na vás. Počítám do tří. Raz..."

Apta váhala, ale její mužstvo, které zažilo tyto hrůzné zbraně poprvé, uposlechlo neuvěřitelně rychle. Volky nevolky je musela napodobit.

"Fajn. A teď hezky do dvojstupu. Dobře... Směr vězení, pochodem v chod!"

***

Gana v čele komanda mlčky vnikla do prezidentského paláce. V hale podřimovaly dvě ordonance. Byly neozbrojené, jejich hlavní povinnosti bylo informovat návštěvníky, k čemuž v noci mohlo ovšem dojít jen stěží. Když zjistily, že jsou obklíčené, poněkud ztuhly.

"Kde jsou stráže?" vyjela na ně Gana.
A protože dívky neodpověděly dost rychle, uštědřila jedné důkladnou facku, která ji úplně uzemnila. Druhá si hned pospíšila a třesoucím se prstem ukázala na jedny dveře. "Tam je strážnice."
"Kolik jich tam je?"
"Myslím, že čtyři. Čekají, až skončí porada, pak zamknou."
"Jaká porada?"
"Prezidentka si povolala ministryni pro výzkum a generálku Maku."
"Povyšuje se rychle, ale pád bude ještě rychlejší," poznamenala Gana: "A kde jsou ti dva?"
"Nevím. Už tady nebyli několik dní."
"Jen ať se skrývají, já si je najdu a trestu neujdou." Obrátila se na své věrné: "Zneškodněte strážné a pak tyhle dvě zavřete s nimi. A hezky potichu! Nechci, aby si ty nahoře něčeho všimly a utekly. Chci je dostat všechny naráz:"
S desítkou vojaček zamířila k výtahům,
V hale před prezidentskou kanceláří seděla za stolem sekretářka. Už otvírala ústa k protestu, ale když spatřila namířené pušky, hned zmlkla.
Gana rozrazila dveře. Prezidentka Naďa a její dvě podřízené seděly v křeslech u konferenčního stolku. .
Naďa zbledla a vstala. "Co má tohle znamenat?"
Gana se škodolibě zasmála, "Končíš! Mozek je sice mimo provoz, určitě ho na tvůj příkaz poškodili ti dva samci, co je sem přitáhla Lika. Ale příkazy, které nám dal, jsou stále platné a nikdo se jim nesmí protivit. Což jsi udělala tím, že jsi mě degradovala. Navíc jsi svou autoritou kryla neodpustitelné žhářství. Za to vás postavíme před vojenský soud."
"Zbláznila ses! Takhle rozpoutáš občanskou válku!" vykřikla Naďa.
Tato vyhlídka Ganu nijak nepolekala. "Nemyslím. Naše spoluobčanky jsou dostatečně rozumné a příliš vystrašené, než aby se protivily mé vůli. V nejhorším případě jich dám pár pro výstrahu popravit. Uvidíš, že ostatní se pak s radostí podvolí mé vůli a znovu budou uznávat autoritu Mozku."
"Armáda s tebou nikdy nepůjde."
"Apta ji právě přebírá. A věř, že to dokáže. Hlavně aby zmizeli ti dva chlapi. Kde vůbec jsou?"
"Nevím. Odešli prozkoumat les."
Tučná Ganina dlaň přistála Nadě na tváři a polekaná prezidentka ustoupila o pár kroků. "Lžeš!" zasyčela Gana. "Dávám ti minutu na to, abys mi řekla pravdu. Jinak..."
"Je to pravda," ozvala se Lika.
"Ty mlč. Taky přijdeš na řadu, a brzo! Jedeš v tom stejně jako Naďa. Nikdy jsi neměla pokračovat ve výzkumech, když to Mozek nedoporučoval. Popravíme tě a laboratoř zavřeme. Jediný povolený výzkum se bude věnovat obnově Mozku."
Za Danou kdosi tiše vydechl. Dana se otočila a Mace se rozjasnila tvář.
***
Ray přirazil se člunem k nábřeží poblíž budovy, v níž,byl umístěn Mozek. Cesta zpět byla mnohem rychlejší, protože proud napomáhal motoru, nicméně neproběhla zas tak docela hladce. Ray musel třikrát použít dezintegrátor. Jednou proti agresivní květině, dvakrát proti vrbám.
"Blíží se noc a spotřebovali jsme všechny zásoby," řekl Markovi, "Myslím, že by ses měl nejdřív zotavit:"
"Až později. Co nejdřív bych se chtěl setkat s Likou." Mark vyskočil na nábřeží a zašel do telefonní budky.
Ve výzkumném centru mu nějaká technička odpověděla: "Lika se ještě nevrátila z porady u prezidentky. Začíná mě to znepokojovat. Před pár minutami jsem volala do paláce, protože jsem od Liky potřebovala nutně instrukce ohledně jednoho pokusu, který právě probíhá. Centrála mi řekla, že Naďa byla sesazena a místo ní nastoupila generálka Gana. Prý byl vyhlášen výjimečný stav."
Mark jenom zaklel a zavěsil.
"Mám takový pocit; že zákon o nevměšování porušíme znovu, což?" poznamenal Ray.
"To určitě, ale přesto tě žádám, aby sis uvědomil jeden velice důležitý detail. Pokud Litru rychle nenajdeme, přijdeme o možnost vrátit se do našeho světa. Pouze ona ví, jak ten systém funguje. Nedokážu si představit, jak se bude Neuman tvářit, když se nevrátíme."

O sto metrů dál našli vůz, který se jim podařilo nastartovat.
"Jak to chceš, Marku, navléknout?"
"Žádné chytračení. Jedeme rovnou do paláce. Tam asi ten mejdan probíhá."
K paláci jim to trvalo deset minut. Před hlavním vchodem stál vojenský vůz. Zjistili, že v něm není ani řidič.
"Zapni si pole," doporučil Markovi Ray. "Nerad bych, aby si tě našla nějaká zbloudilá kulka. Pochybuji, že by jim šla tady resuscitace stejně dobře jako na Zemi."
Sotva vkročili do haly, dvě strážné na ně namířily pušky. "Na rozkaz prezidentky Gany vás zatýkáme. Postupte si k tamtěm dveřím a přidáte se k ostatním vězňům."
Ray k oběma dívkám zvolna přistoupl se širokým vstřícným úsměvem, jako by neviděl hlavně, které mu míří na hruď.
"Jen klid, mladé dámy, nechceme nikomu ublížit."
Ale dámy neměly dostatek rozumu a hodlaly mu zabořit hlavně do břicha. Ray oběma rukama zbraně rozhrnul a potom obě prudce udeřil do brady. Ztratily současně vědomí a současně bez hlesu dopadly na podlahu:
"No, moc galantní to nebylo, ale rozhodně účinné."
"Nemá smysl ztrácet čas žvaněním, navíc byly příliš omezené, než aby pochopily mé argumenty. Myslím, že tohle polaskání jim trochu otevřelo mozek."
Mark jim odebral zbraně a Ray zatím přitiskl ucho ke dveřím. "Je tam šest strážných a povídají si."
Prudce otevřel dveře. Vězenkyně seděly na holých dlaždicích: Strážné se rozvalovaly v křeslech a pušky měly opřené o stěnu. Už po nich sahaly, ale zarazily se.
"Buďte hezky hodné," napomenul je Ray a namířil na ně. "A vy vstávejte," křikl Mark na zajatkyně. "Seberte jim zbraně. Zavřete je. V hale si vyzvedněte ještě dvě. Kde je Gana?"
"Asi v prezidentské kanceláři. Viděly jsme ji jít do výtahu."
"Kolik jich bylo?"
"Deset."
"Tady státní převrat s nikým skoro ani nehne," poznamenal Ray.
"To je štěstí. Aspoň nepoteče tolik krve." Mark se obrátil k dfvkám. "Vy zůstaňte v hale. Zatkněte každého, kdo by sem vstupoval se zlými úmysly. My zatím osvobodíme Naďu."
"Nepotřebujete pomoc?" nabízela se jedna. "To nebude nutné. Kryjte nám záda."
Dveře výtahu se tiše otevřely. Na chodbě nebyla žádná stráž. Pozemšťané kráčeli podél zdi k prezidentské pracovně.
"Je to ta chodba nalevo," zašeptal Mark.
Ray se přikrčil a vykoukl zpoza rohu. Přede dveřmi stálo sedm ozbrojených dívek.
"Půjdeme na to tvrdě?" zeptal se a napřáhl ukazovák s laserem.
"Ne, jenom je uspi."
Android si sáhl do skrýše v pravém stehně a podal Markovi bílou tabletku. Spolkni to, ať neusneš s nimi. Potom vytáhl skleněnou kuličku s nažloutlou tekutinou. Zvolna ji hodil ke strážím. Děvčata vesele rozprávěla, takže slabý třesk rozbíjející se kuličky neslyšela.
"Myslíš, že nás Gana skutečně povýší na důstojnice?"
"Bezpečně. Je tvrdá, ale slovo drží... Tedy aspoň pokud jde o tresty. Doufejme, že to, platí i pro odměny."
"Mně by vyhovovala nějaká vedoucí funkce na ministerstvu. Uniforma se mi už strašně zprotivila..."
Dívka si zívla a skácela se k zemi.
Ostatní ji rychle následovaly.
"Cesta je volná," řekl Mark nahlas a usmál se.
Dveře do pracovny byly jen přivřené. Nahlédl dovnitř. Pár centimetrů od nich stály dvě strážné. Mark viděl, jak Gana udeřila Naďu, a pak slyšel, jak nadává Lice.
Opatrně dveře otevřel a ukázal prstem na stráže. Ray přiskočil a zneškodnil je pádnou ranou do šíje. Potom je zachytil a pomalu složil na podlahu. Jedna z dívek však tiše vzdychla a Gana se otočila. Když spatřila Marka, zbrunátněla.

"Stráže!" vykřikla. "Zatkněte ta individua!"
"Křičíte zbytečně," opáčil Mark, "jsou v limbu."
Prezidentka se obrátila na Marka. "Myslíte, že máte situaci v rukou?"
"Aspoň v téhle budově:"
Gana vstala a z oči jí šlehaly blesky. "Ještě jste nevyhráli! Do hodiny dorazí Apta s bojovými jednotkami. Vy dva armádu neporazíte. Pak zvítězím a budete trpět. S chutí se budu dívat na vaše muka."
"Pokud budete ještě naživu," podotkl Mark.
Její kulatá tvář náhle zbledla. "To si netroufnete..."
"Dala jste popravit řadu dívek za porušení těch směšných řádů. Logicky bychom měli povstalkyni potrestat stejně, ne?"
"O trestu smrti může rozhodnout jedině Mozek."
"Ten už ale není. Nahradí jej lidské mozky; ale nevím, jestli jejich rozsudek bude shovívavější."
V té chvíli na chodbě zadusaly těžké boty a Ganina tvář se rozjasnila. Mark se otočil. Chtěl požádat Raye o zásah, ale vtom spatřil Milinu usměvavou tvář a za ní deset ozbrojených děvčat.
"Doslechla jsem se o nějakém puči, a tak jsme přišly na pomoc. Koukám, že je po všem."
"Prozatím," řekla Maka, "protože každou chvíli se může ukázat explukovnice Apta."
Mila se jen zasmála: "O tom dost pochybuju. Ukázala se v táboře a prohlásila, že ji Gana jmenovala vrchním velitelem armády a že tábor přejímá. Naštěstí měly službu poručice Lora a Anka. V mžiku daly dohromady jednu četu a za dvacet minut byla Apta i s ostatními v cele. Lora věděla, že jsem ve městě, a hned mi zavolala. Shromáždila jsem všechna děvčata, jejichž adresu jsem měla, a tak jsme přiběhly."
Prezidentka se pousmála.
"Děkuji vám. Člověka potěší, když ví, že má za sebou své věrné." Potom pohlédla na Ganu a dodala: "Už chápu, proč tě Mozek jmenoval generálkou. Většího omezence by stěží našel. Ještě nevím, co s tebou uděláme, ale na svobodě té nenechám, to si nemůžu dovolit. Vzhledem k tomu, že ve městě vězení, nemáme, budeš až do soudu internována ve vojenském táboře."
"Já ji odvezu," nabídla se Maka. "Stejně se tam musím ukázat, aby si jednotky uvědomily, že jim pořád ještě velím."
Gana stála nehybně, bledá jako stěna. Všechny její plány se zhroutily. Už málem rezignovala, ale nepatrná část jejího mozku se bouřila a nutila ji k činu. Rychlostí, jakou by od ní při její korpulentnosti nikdo nečekal, se vrhla k zemi, sebrala pušku jedné omráčené dívky a vztyčila se s výkřikem: "Nedopustím, abyste dál páchali zločiny. Musíte zemřít, aby na této planetě vládly konečně jen stromy! To ony mají budoucnost, kdežto vy jste jen hnusní dravci!" Krev se jí vlila do tváří a oči jí plály šílenstvím. Z hrdla se jí vydral neartikulovaný zvuk. Namířila na Naďu a stiskla spoušť.
Ray se vrhl vpřed a nadzvedl hlaveň o zlomek vteřiny dřív, než Gana vystřelila. Dávka šla do stropu. Gana škytla a rty se jí zalily krví. Pomalu se skácela k zemi. V očích jí blesklo nepochopení a překvapení a potom vyhasly.
"Lituji," řekla Mila. "Netušila jsem, že Ray stačí zasáhnout, a vystřelila jsem."
Naďa se zhroutila do křesla. "Konala jsi jen svou povinnost. Kdoví, co by ještě provedla. Pro nás všechny je bezpečnější, když je mrtvá." Vzdychla si a dodala: "Mako, asi bys měla co nejdřív odjet do tábora. Po tomhle všem se musíme přesvědčit, že Apta nemá chuť napodobit Ganu. Vezměte s sebou tělo a potají je pohřběte. O tomto politováníhodném incidentu budeme informovat později."
Čtyři děvčata odnesla mrtvou Ganu, ostatní odtahovaly omráčené rebelky.
"Nezapomeňte na ty na chodbě," připomněl jim Mark, "ani na ty v přízemí. Nacpěte je do vozu, který pojede do tábora. Myslím, že po pár dnech v cele přijdou k rozumu."
Když dívky vyklidily místnost, prezidentka se usadila za stolem a řekla s povzdechem: "Začínám litovat, že Mozek zrušil vzpružující nápoje. Přiznám se, že bych se dnes něčeho s chutí napila. Děkuji vám za včasný zásah, Marku. Stejně pořád nechápu, proč takhle jednala."
"Myslím, že jí posuzujeme nesprávně," řekl Mark zamyšleně. "Jestliže mozek, ovlivněný rostlinami, jmenoval Ganu generálkou, neudělal to proto, že byla nejhloupější, ale proto, že ji mohl ovlivňovat, aniž si to uvědomovala. Ta fráze o vládě rostlin není z ní. Jak k tomu došlo?"
Naďa chvíli uvažovala.

"Vzpomínám si, že Gana zamlada trávívala celé hodiny v budově Mozku. Tenkrát asi zjistil, že její mozkové neurony reagují na jeho rozkazy lépe než neurony ostatních."
"Jenom doufejme, že byla jediná," poznamenal Mark.
"Příště už nebudu tak naivní," slibovala Naďa. "Zvyknu si uvažovat sama bez pomoci nějakého stroje. Změníme téma: Neřeknete mi, co jste zjistili v lese?"

19
"Zde je deník a závěť onoho vědce, stejně tak geniálního jako šíleného," uzavřel Mark a položil rukopis na stůl. Víc než půl hodiny vyprávěl dopodrobna o jejich výpravě, pouze pomlčel o tom, že Ray používal dezintegrátor.
"To je úžasné," vydechla Naďa. "Za všechna a trápení tedy vděčíme už desítky let senilnímu starci, který chtěl vyhubit lidstvo."
"Nakonec se mu to ale nepodařilo," usmál se Mark.
"Jedině díky vám!"
"A díky Lice, která nás sem unesla. Ale toho dobrodružství nelituju. Nicméně buďte ve střehu. Zničili jsme Matku, ale ty sekundární bytosti mohly nabýt jisté autonomie. Postupně budete muset znovu dobýt les a dávat si pozor na rozkvetlé keře a na masožravé vrby."
"Vylepšíme si výzbroj," ozvala se Lika. "V nejhorším případě použijeme defolianty a herbicidy."
Naďa si lehce třela bolavou tvář. "Řekla bych, Marku, že byste si zasloužili odpočinek. Pokoje máte připravené."
Vstala a dodala: "Já sama už umírám zvědavostí a těším se, že si přečtu ten deník. Uvidíme se zítra."
V hale se Mark ujistil, že stráže zaujaly svá místa, potom vyšel na ulici. Vůz ho čekal na místě, na kterém jej opustil. Nastoupili s Rayern a odjeli.
Na ubikaci se svlékl. a šel rovnou do sprchy. Když s ručníkem kolem beder vyšel z buňky, spatřil u dveří Milu.
Držela v ruce dvě denní dávky a rozpačitě vysvětlovala: "Generálka Maka odjela do tábora, ale říkala, že nerad večeříte sám. A že prý po večeři mi možná ukážete... naučíte mě..."
"Nejdřív se najíme, ne? Pak uvidíme, co s načatým večerem."
***
Marka probudilo nějaké tiché šelestění a lehký dotek. Měl pocit, že vůbec nespal. Po rychlé večeři se k Milině nesmírné spokojenosti zhostil svého mužného úkolu. Uspokojená Mila pak odešla.
V pokoji, byla ještě tma. Matně rozeznával jakousi postavu, která se rychle svlékala. Potom k němu vklouzlo teplé pružné tělo.
"Mila mi povídala, jak jsi báječný," zašeptala dívka. Mark nahmatal pevné, pružné ňadro, sjel rukou po hebké kůži a vnímal chvění, které zcela jistě nevyvolával strach. Únava byla rázem ta tam...
***
Ze spánku ho probudilo několik ostrých úderů na dveře. Slunce už vyšlo a svými paprsky zalévalo pokoj. Dveře se otevřely a Mark zaúpěl: "Ne! Další už ne!"
Oddechl si, když spatřil Ličinu vrásčitou tvář. Podívala se na zválenou postel a pousmála se:
"Nerada vás ruším po tak namáhavé noci, ale Naďa vás chce vidět. Čekám vás dole za deset minut. Vezměte s sebou i Raye."
Mark běžel pod sprchu a doufal, že chladná voda z něj vyžene noční únavu: Psychicky se spojil s Rayem. Ray odpověděl až po několika vteřinách.
"Co je s tebou?"
"Využíval jsem chvilku klidu a dobíjel jsem se ze zásuvky."
"Pospěš si. Dole nás čeká Lika."
"Dobrá, ale ty něco sněz. Musíš načerpat po té noci sílu."
"A tys měl snad klidnější noc?"
"Hrůza! Ty slečinky se domluvily. Střídaly se u mě jedna za druhou. Dokonce se na chodbě pohádaly kvůli pořadí. Trvalo to až do rána. Bylo jich dvanáct nebo třináct, už nevím. I na androida je to trochu moc. Byl jsem na dně."

"Jen si nemysli, že tě zapíšou do nějaké knihy rekordů," smál se mu Mark. "Khov by to neocenil."
"Neboj se. Vypnul jsem záznam. Technici na nic nepřijdou."
"Ještě tohle! Dobře víš, že pátrají po sebemenším vybočení a že v tomhle směru nemáme zrovna nejlepší pověst."
"Klídek. Tvoje i moje pověst zůstanou bez poskvrny."
Lika čekala za volantem. Kývla na ně, aby si nasedli, a potom se hned rozjela.
Prezidentský palác minuli.
"Já se domníval, že s námi chce mluvit Naďa," podivil se Mark.
"To ano, ale čeká vás v laboratoři."
Za deset minut vešli do onoho sálu se dvěma křesly, kde se před týdnem probrali po únosu.
Naďa měla rysy ztrhané únavou, ale usmívala se.
"Moc jsem se nevyspala," přiznala, "ale poprvé po dlouhé době jsem spala klidně. Díky vám jsem se zbavila neklidu, který mě ničil." Zhluboka se nadechla a s úsměvem dodala: "Dva muži na planetě, na níž žije několik set tisíc žen, jsou málo, ale zároveň i moc. Na chodbě u vašich pokojil došlo k nějakým nepokojům." Zvedla ruku, protože pozemšťané chtěli něco namítnout. "Neprotestujte. Za nic nemůžete. Byla to jen naprosto normální fyziologická reakce. Zachránili jste naši planetu a civilizaci. Proto si myslím, že je načase, abych dodržela slovo. Lika vás odešle do vašeho světa."
"Nechcete navázat styky s Pozemskou unií?" nabídl jí Mark. "Dělal bych vám velvyslance."
Naďa zvolna, jakoby s lítostí, zavrtěla hlavou. "To by bylo předčasné: Možná později, až zase dobudeme většinu planety..."
"A co naši kolegové? Původně jsme měli najít je."
"Což bylo naše štěstí. Odcestují s vámi. Už jsem pro ně poslala." Ironicky se zasmála. "Kdyby Lika nepokračovala v experimentech, měly bychom o pozemšťanech pěkné mínění."
"Každý nemá bojový výcvik. Ono je to na jednu stranu lepší." Do místnosti vešli Sullivan s Daviesem. Vypadali k politování a byli tak trochu mimo jako lidé, kteří se příliš dívali na hypnovizi. Ale když spatřili Marka, přece jen se probrali.
"Kde jste byli?" zavrčel Sullivan. "Už jsme si mysleli, že jste sena nás vykašlali." Bradou ukázal na obě ženy. "To nás zas budou nutit, abychom se prali?"
"Klid," usmál se Mark. "Čas zkoušek je za námi."
"A k čemu donutily vás?"
"Nic se nám nestalo. Jen jsme nabídli pomoc, to je vše."
"V jakém směru?"
"Zajímá nás botanika a pomohli jsme vyhladit nějaké to bejlí."
Ray ze zdvořilosti tiše tlumočil prezidentce. Rozesmála se.
"O svých výkonech vyprávíte podivně. Proč jim neřeknete, jaké máte zásluhy?"
Mark se jen ušklíbl. "Jsem příslušník Služby pro dohled nad primitivními planetami a základním pravidlem této organizace je v žádném případě nezasahovat do vnitřních záležitostí planety. Nechceme ovlivňovat přirozený vývoj domorodců."
"Je to rozumný zákon, ale jsem ráda, že jste ho překročili."
"Teď už chápete, že je lepší mlčet, že?"
"Vy mluvíte jejich řečí?" podivil se Davies.
"Něco jsem za tu dobu pochytil. Pár slov."
Lika ukázala na hodiny. "Je čas. Okno mezi našimi světy se neotvírá nadlouho. Kdo půjde první?"
"Pošlete nejdřív ty dva," řekl Mark a obrátil se k oběma mužům. "Vzhůru na Venusii a za jejími rozkošemi. Počkejte na nás v parku."
Davies a Sullivan se usadili v křeslech a technicky jim hned začaly přikládat na tělo elektrody. Lika přistoupila k Markovi s injekční stříkačkou.
"Před odjezdem bych vám ráda odebrala trocha krve. Mark se na jehlu podíval a zašklebil se. Nicméně jí podal paži. Lika mu jako zkušená sestra zaškrtila nadloktí, zacvičila jím a pak mu napíchla žílu.
"Proč to všechno?" zajímal se.
"Doufáme; že se nám podaří vytvořit mužský chromozom Y. Pokud to vyjde, přála bych si, aby první

muž, který se po tolika letech na Ervě narodí, byl jako vy."
"Vy lichotnice jedna," zabručel Mark, "ale obávám se, že vás čeká zklamání. Nejsem zas tak dokonalý."
"Jak v čem," poznamenala. "Pokud bude po vás, velice rychle tuhle planetu zalidní. Ještě moment..."
Vytáhla jehlu a podala injekci techničce.
Potom přistoupila k přístrojové desce. Stiskla několik tlačítek. Ozvalo se tiché bzučení. Pozemšťany obklopily prchavé fialové jehličky. Jejich těla zprůhledněla a zmizela.
"A teď je řada na vás, Marku. Okno se za pár minut zavře. Kdybyste na téhle planetě zůstali ještě týden, děvčata by se kvůli vám pozabíjela."

20

Markovi se nejdřív chtělo příšerně kýchnout. Ležel na břiše nosem v trávě. Do nosní dírky se mu dralo stéblo. Vstal a zatřepal hlavou, aby se vzpamatoval. O pár metrů dál se mátožili Sullivan s Daviesem.
"To snad není možné," zabručel Sullivan, když viděl, že Mark už vstal. "Vy jste snad z plastotitanu, nebo z čeho!"
"To víte, cvik ze subprostorových letů."
Mark pomohl Sullivanovi vstát.
"Doufám, že ty vaše přítelkyně nás poslaly na Venusii, a ne na druhý konec Galaxie," poznamenal kysele Davies.
"Žádný strach, hotel Afrodita je tak deset minut tímhle směrem," uklidňoval ho Ray.
"Takže jdeme! Vůbec mi nebude vadit, když se vrátím do civilizace. Kolik tak může být?"
"Sedm deset," řekl Ray.
A skutečně. za chvíli spatřili hotel. Davies a Sullivan se hned hnali do recepce, ale Mark je zadržel.
"Myslím, že bychom to nejdřív měli oslavit nějakým pořádným jídlem, co říkáte?"
"Moje řeč," souhlasil Davies. "V životě jsem nejedl tak špatně jako u těch zatracených ženských. Měli jste je naučit vařit. Ve všech primitivních civilizacích to mají na starosti ženské."
"Bohužel byly příliš vyvinuté, než aby se zajímaly o takové podružnosti. Měly úplně jiné starosti, víte?"
Robot je zavedl do soukromého salonku. Když si sedali, Mark řekl: "Výběr nechám na vás. Důvěřuji vašim gastronomickým znalostem. Jdu si jen rezervovat stůl na večer."
Než vyšel z místnosti, sdělil Rayovi: "Nějak je zadrž, než se vrátím."
Rozběhl se k videofonu, podíval se na displej a zjistil, že na Zemi je poledne. Po nezbytném zdržení se přes všemožné otrávené prostředníky konečně propracoval k Neumanovi:
"Khov mi vždycky tvrdil, že hlášení podáváte jedině v noci," konstatoval admirál Neuman.
Mark podal hlášení a admirál si je s nehybnou tváří vyslechl. Potom řekl:
"Paralelní svět, planeta obydlená jedině ženami a masožravými rostlinami. Zajímavé, ale prozatím bych to držel v tajnosti. Ať Ray pole nahrávky kanálem 356. Je zakódovaný. Informujte plukovníka Cusaka o svém návratu, ale moc se o věci nešiřte. Mělo by mu stačit, že jste našli jeho klienty. Pak se rychle vraťte na Zemi. Zavolám Khova, je už celý netrpělivý. Má věčně strach, že vás chci zlanařit."
Za deset minut se Mark vrátil do salonku. Ostatní se už pouštěli do jídla.
"Ochutnejte ta husí játra, to je hotová poezie!" rozplýval se Sullivan. Láhev vína se značně pokleslou hladinou mu zřejmě rovněž zvedla náladu. "Dál jsem objednal zelačí kýtu na bylinkách z Teranie XII."
Když dojedli, rozparáděný Daves prohlásil: "Uspořádáme tiskovou konferenci a řekneme jim o našem dobrodružství v paralelním světě. Budeme na všech programech:"
Mark se ironicky usmál.
"Obávám se, že vám nikdo neuvěří."
"Tak jim to potvrdíte, ne?"
"Neřekl bych. Mluvil jsem s plukovníkem Cusakem. Má deset svědků, kteří dosvědčí, že mě viděli den co den v kasinu a v jiných zábavních zařízeních."
"V tom případě budeme mluvit jenom my," zabručel Davies.
"Musím vás informovat," řekl Mark s předstíranou lítostí, "že stejně tolik svědků potvrdí, že vás viděli, jak jste spolykali množství halucinogenních drog. Vedení Venusie vám pak z obavy o vaše zdraví předepíše pobyt v psychiatrické léčebně. Jednu tady mají a specializuje se na detoxikaci. Ale trvá to

bohužel dlouho, velice dlouho..."
Davies se už namíchl, ale Sullivan se rozesmál: "Rozumím. Má se to ututlat, aby se klienti nepoplašili."
"Patrně. Ale mám vám od Cusaka něco vyřídit. Společnost vám chce nějak vynahradit všechny nepříjemnosti, a proto vám uhradí libovolně dlouhý pobyt na Venusii."
"Skvělé! To bereme!"
Po večeři Sullivan vstal. "Pojďte s námi. Zvu vás na velice starý armagnac k baru. Když to máme zdarma..."
Dívka ve směnárně Sullivanovi přisunula pěknou hromádku žetonů, usmála se a bílé zuby jí zazářily. "Vše je vyrovnáno, pane. Přeji pěkný večer."
"Plukovník rozhodně neztrácel čas," zabručel Sullivan.
"Byl si jist, že přijmete," usmál se Mark.
"Než jim ty peníze.vrátíme v herně, dáme si ten armagnac.
Když s nábožnou úctou vychutnali ušlechtilý nápoj, odebrali se do herny. Sullvan předal Markovi hrst žetonů. "Zkuste i štěstí. Nevím, kolik vám tahle mise vynese, ale asi to moc nebude."
Davies a Sullivan přistoupili k ruletě. Mark se potloukal hernou a pozoroval hráče: V jejich tvářích se odrážely všechny odstíny pocitů. Čekání; úzkost, naděje, zklamání, zřídkakdy radost. Aby se nelišil od ostatních přistoupil k hracímu automatu, který právě uvolnila jakási postarší dáma, která jistě absolvovala několik plastik obličeje. Nadávala na automat.
Vsunul žeton do otvoru. Mechanicky chtěl hodit další, ale stroj radostně zacinkal a následoval libý rachot sypajících se žetonů.
Hned k němu přiběhla hosteska, aby mu pomohla sebrat výhru. Byla to pěkně zaoblená hnědovláska v bílé tunice. "Blahopřeji, pane, vybral jste celý automat!
"Rayi!"
Android se ozval od rulety: "Tentokrát za nic nemůžu! Vyhrál jsi skutečně náhodou."
"Vy jste, ale šťastlivec," pokračovala hosteska. "Měl byste zkusit štěstí ještě u rulety."
"Děkuji, ale asi už půjdu."
Dívku to zklamalo, ale nenaléhala. Ve chvíli, kdy Mark informoval Raye o svém úmyslu vrátit se do hotelu, vrhla se k androidovi velká blondýna.
"Marku, ty zrádče! Kde jsi byl? Všude jsem tě hledala a už jsem si myslela, že ses vrátil na Zemi a ani ses se mnou nerozloučil!"
"Joy," pravil Ray s naprosto vážnou tváří, "prodělával jsem meditační kúru."
"Přeju ti pěkný večer!" usmál se škodolibě Mark. "A nezapomeň, že zítra odlétáme."
"Díky! Dost jsem toho ze sebe vydal už na Ervě. I android si potřebuje občas odpočinout."
Ray přejel halu pohledem a spatřil u rulety žabáka Fergussona.
Naklonil se k Joy: "Je mi to nesmírně líto, ale musím se vrátit na Zemi. Ale představím vás jednomu milému příteli."
Joy se podívala stejným směrem jako android a zaúpěla: "Toho ne, ten je hrozně ošklivý!"
"Zato však bohatý a chce se ženit."
Tento argument rozhodl. Netrvalo ani deset minut a Joy odcházela zavěšena do Fergussona.
"A teď se můžeme vrátit do hotelu."

21

"Šťastnou cestu a ještě jednou děkuju."
Navzdory časné ranní hodině Sullivan a Davies doprovodili své zachránce na astroport.
Ray tam narazil na Joy. Usmála se na něj.
"To jsi hodný, že jsi mě seznámil s Fergussonem. Je rozkošně chlípný a naučil mě věci, jaké jsem ještě neznala. A bere mě na Zemi, budeme se brát."
"Takže blahopřeji!"
"A skutečně je tak bohatý?" ubezpečovala se.
"Dost na to, aby splnil všechny tvé rozmary. Navíc už nikdy nebude mít potřebu vracet se na Venusii."
Rozloučil se s ní a šel za Markem, který ještě hovořil s Daviesem a Sullivanem.

"Váš přítel Cusak skutečně neztrácí čas," prohodil Sullivan. "V hale jsem se doslechl, že na jisté části parku se začne stavět. Prý tam má být zoo." Rozesmál se. "A jestli ty ženské budou chtít zase nějaké válečníky, tak si tam zavléknou gorily.